

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

13 13
P.44E3

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK GENT

900000052599

VETERVM ILLVSTRIVM
PHILOSOPHORVM
POETARVM
RHETORVM ET ORATORVM
IMAGINES

Ex vetustis Nummis, Gemmis, Hermis, Marmoribus,
alijsque Antiquis Monumentis
desumptæ .

A IO: PETRO BELLORIO.

CHRISTINAE REGINAE AVGVSTAE

Bibliothecario , & Antiquario Expositionibus Illustrate .

ROMAE, Apud Io: Iacobum de Rubeis ad Templum S. Mariæ de Pace
suis sumptibus, & cura, cum Priuilegio Summi Pontificis .

M D C L X X V .

Superiorum permissu .

185

INVESTIGATION OF THE

CAUSE OF THE

DISASTERS OF THE

STEAMSHIP

AND THE

CAUSE OF THE

DISASTERS OF THE

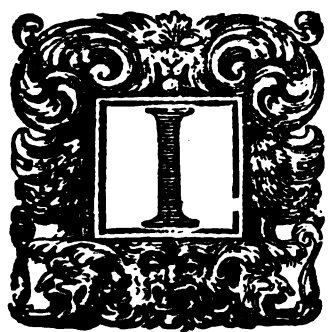
AND THE

*Inquirant alij rerum cognoscere causas,
Quid Mare, quid Tellus, quid possint Aetheris ignes;*

*Ille tamen Sapiens est, qui sibi conscius unus
Se nōscit, dominusque sui nihil indiget extra.*

EMINENTISSIMO , AC REVERENDISSIMO
P R I N C I P I
H I E R O N Y M O
C A S A N A T E
S. R. E.
C A R D I N A L I.

IMAGINES Illustrum Antiquorum ,
qui Philosophia , Poësi , atque Orato-
ria arte claruere , meis typis editurus
in lucem , Tu mihi Auspex occurris
EMINENTISSIME PRINCEPS ,
cui proditutum Opus inscribam . Is
enim es , qui eximijs animi dotibus à
Maioribus traditis , doctrina , ac magnarum rerum vfu
adeò præcellis , vt perennem Sapientiæ famam Tibi
comparaueris . Plurimis sanè muneribus , & honori-
bus spectatus , inter Sacri Senatus maiora lumina , cun-
ctos in Tui venerationem rapis ; siquidem non satis
laudis habes , litterarum studia mente , animoque com-
plecti,

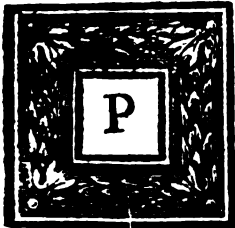
plecti, sed & hospitibus Musis domicilium præstas, selectis vndique optimis Codicibus, omniumque disciplinarum monumentis, quæ Tuam Bibliothecam instrunt, Tuamque in ijs comparandis munificentiam testantur. Hæc profectò cum admodum digna sint, dignior tamen es Tu, qui in Te vno cuncta colligis, & possides; Religione, Pietate, cæterisque Virtutibus ad summam laudem præfulgentibus. Quamobrem, Imagines ipsas, quæ sapientiæ Tuæ simulacra sunt, immortalis Nomini Tuo sacro, votaue obsequentissimi animi mei erga Te expleo, qui mihi Tuo Patrocinio ades, & faues. Interim Deum Optimum Maximum precor, vt diu Te Ecclesiæ, ac publico bono præstet incolumem.

E. T.

*Humillimus & Obsequentiss. Seruus
Io: Iacobus de Rubeis*

LECTORI

I O: PETRVS BELLORIVS.

Ost diuturnam Barbarorum, ac Temporis scuitiam, qua ingenue artes, ac bona cuncta periere, cum tandem indulgentia Numinis, summorumque Virorum conatibus noua dies illuxit, ac litterarum studia, quasi ab Orco reuocata, rursus reuixere, omnis redijt Musarum Chorus, atque in sublimi vetus honos effulsit. Non enim tantum collapsa Gymnasia, ac disiecta scientiarum domicilia iterum excitato fastigio, pristinam faciem resumpserunt, verum etiam prisco disciplinarum cultu, ac ornamentis ad elegantiam restitutis, veteri peplo attrito, se noua clamyde Pallas induit, & accinxit. Quare in Scholis, Porticibus, & Bibliothecis viuunt hodie, & loquuntur illæ immortales animæ, quæ nos erudiunt, ac docent, nosque simul earum adspectu fruimur: imaginibus scilicet, ac signis ad viuum expressis, quæ studiosa iuuentus è ruinis, atque à vetustate vindicauit; quæque nostros oculos explent, animosque concitant ad virtutem. Idcirco contemplari licet hinc sapientiæ Magistros Platonem, & Aristotelem, inde Musarum Antistites Homerum, & Virgilium: & alia ex parte se palam exhibent eloquentiæ Principes Demosthenes, & Tullius, ceterique Parnassi incolæ, Phœbique sodales. Si huius tam præclari decoris auctores quæramus, Athenienses primi Mineruæ, scientiarum præsidi, & Mercurio eloquentiæ Deo iunctas simul statuas, quas Hermathenas vocant, erexere. Idem honos datus est postea sapientiæ cultoribus, qui sibi, & patriæ inclauerunt; Hermas, & Imagines ex marmore, & ære, priuatim, & publice ponentes, ut quisquis gloriosos vultus inspiceret, admoneretur ad præclara facinora, ac illos præsentis, quos imitaretur, haberet. Romæ postea hoc fuit Asinij Pollionis inuentum, ornandi scilicet Bibliothecas doctorem Virorum signis, & imaginibus, quarum studio flagrasse etiam Pomponium Atticum, & Marcum Terrentium Varronem, auctor est Plinius. Origo nempè plena virtutis intueri multas post etates, nobis obuias, præsentisque illorum facies, quorum ingenia in iisdem locis excolimus, & admiramur. Hanc insignem laudem apud Nostros consecutus est Fuluius Vrsinus, recentis sæculi Varro, qui Illustrium Virorum Imagines ab æuo superstites, quotquot reperiri potuerunt, siue marmore sculptas, & ære ductas, siue gemmis, lapidibus, anulis, & sigillis celatas, nummisque signatas in sua Bibliotheca

✱ ✱

col-

collegit, ac protulit in lucem. Easdem postea Theodori Gallai opera Romæ delineatas, atque Antuerpiæ ære incisas ex eiusdem Vrsini, & Gasparis Scioppij notis Ioannes Faber Bambergensis Medicinæ Doctor, & Professor in Romana Accademia eruditissimo Commentario illustravit. Quod verò Fulvianæ Imagines permixtè Heroas, Reges, Duces, aliosque fortitudine, ac fama præstantes, simulque Philosophos, ac litteris illustres viros complecteretur, ex multorum sententia, ac voto placuit hos ab illis secernere. Quo consilio habito, veterum Litteratorum hominum vultus, quos suos & Græcia, & Latium extollit, selegimus, plurimosque insuper alios addidimus, qui post Fulvianam collectionem prodire. Cunctos verò in tres series diuisimus, Philosophorum, Poëtarum, ac Rhetorum; eorumque singulis breues Expositiones, siue Elogia subiecimus, quæ ipsorum ingenia, & laudes, ceu vitæ breuiarium indicarent. In ijs autem exponendis ipsius Fabri vestigia secuti sumus, ab eius Commentarijs, cuncta, quæ adiumento forent ad explicationem, mutuati. Dum verò, Lector, hos immortales vultus intuendos tibi proponimus, enixè rogamus, ut nostrum studium, qualecumque sit, hilari animo, parique voluntate accipias, qua inuicem auspicamur, ut inclytæ Imagines, quarum frueris adspectu, Tibi incitamento sint ad virtutem ipsam, ac sapientiam comparandam, Q. Maximi, ac Publij Scipionis exemplo, à quibus sæpe se audijsse Crispus Sallustius affirmat: cum suorum Imagines intuerentur, animum sibi ad virtutem vehementer accendi, quod est omnium nostrarum virium, operumque in hac mortali vita bonum.

INDEX ILLVSTRIVM

Qui in hoc opere continentur.

PHILOSOPHI.

A ristophanes.	pag. 1
Appollonius Tyaneus.	1
Apuleius.	2
Archytas.	2
Aristippus.	3
Aristomachus.	3
Aristoteles.	4
2 Aristoteles.	4
Alexander.	4
Carneades.	5
Cratippus.	5
Chrysippus.	6
Democritus.	6
Diogenes.	7
2 Diogenes.	7
Euclides.	8
Heraclitus.	8
2 Heraclitus.	9
Hippocrates.	9
Iuba Rex.	9
Iulianus Imp.	10
Mago & Dionysius.	11
Marcus Aurelius Imp.	11
Maximus.	12
Numa Pompilius.	12
Pittacus.	13
Plato.	13
2 Plato.	14
Posidonius.	14
Pythagoras.	14
Rusticus.	15
Seneca.	15
Solon.	16
Socrates.	17
2 Socrates.	17
Speusippus.	18
Thales.	18
Theophrastus.	18
Xenocrates.	19
Zaleucus.	19
Zeno.	20

P O E T E.

A lcæus.	1
Anacreon.	2
Aratus.	2
Aristophanes.	3
Callisthenes.	3
Eucharis.	3
Euripides.	4
2 Euripides.	4
Hesiodus.	5
2 Hesiodus.	5
Homerus.	5
2 Homerus.	6
Horatius.	8
Menander.	9
Moschion.	9
Ovidius.	10
Persius.	11
Pindarus.	11
2 Pindarus.	12
Posidippus.	12
Pytheus.	12
Sappho.	13
Sophocles.	13
Terentius.	14
Theocritus.	14
Virgilius.	14
2 Virgilius.	15
Tragædus siue Comoedus.	15
Sileni, ac Dionysiacæ Personæ. <i>Tabula Vltima.</i>	

RHETORES AC ORATORES.

A eschines.	1
Aristides.	1
Aspasia.	2
Cæsar.	3
Cato Maior.	4
2 Catonis Herma.	4
Cicero.	5
2 Cicero.	5

De-

Demosthenes .	6	Ex Auctario	
Epaphroditus .	6	Ad Illustrium Philosophorum Imagines.	
Herodotus .	7	M E D I C I .	
Isocrates .	8	T A B V L A I. T A B V L A II.	
Leodamas .	8	Chiron .	Galenus .
Lysias .	9	Machaon .	Crateuas .
Phocion .	9	Pamphilus .	Apollonius .
Sallustius .	10	Xenocrates .	Andreas .
Sotericus Pædagogus .	11	Niger .	Dioscorides .
Titus Liuius .	12	Hraclides .	Nicander .
Thucydides .	12	Mantias .	Rufus .
Hermheracles . <i>Tabula Vltima</i> .			

I Vssu Reuerendissimi Patris Magistri Sacri Apostolici Palatii, ego inscriptus diligenter legi hoc opus inscriptum Veterum Illustrium Philosophorum, Poetarum, Rhetorum, &c. cum autem nihil in eo viderim, quod aut Christianæ Fidei, aut bonis moribus sit contrarium, dignum censeo, ut Rei litterariæ commodo, Typis committatur.

Ego Fr. Iosephus Sabatini Bibl. Angelicæ Præfectus.

Imprimatur,

Si videbitur Reuerendiss. Patri Magistro Sacri Palatii Apostolici.

I, de Angelis Archiep. Vrb. Viceger.

Imprimatur .

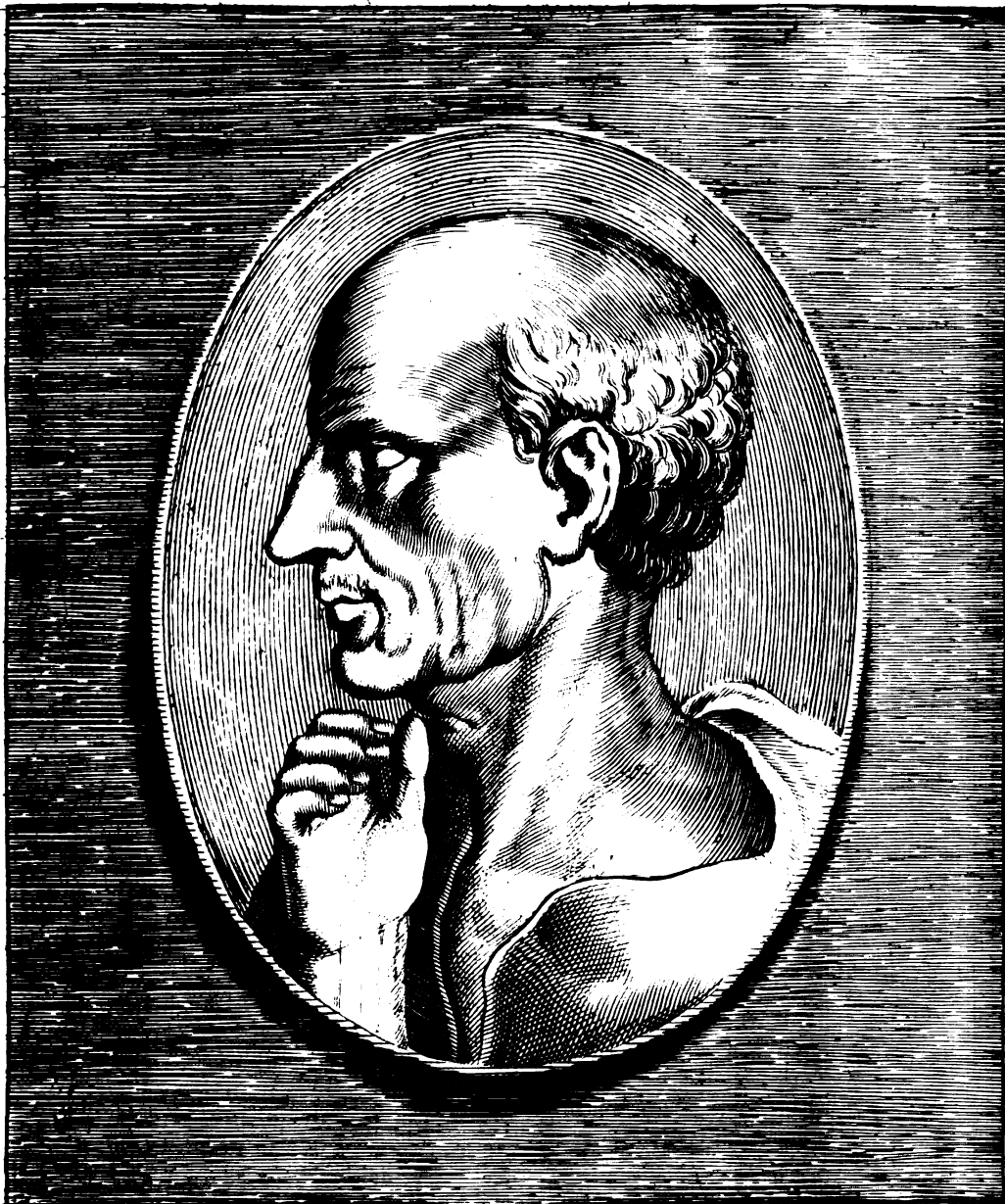
Fr. Ioseph Clarionus Sac. Theol. Professor, ac Reuerendiss. P. Fr. Dominici Mariæ Puteobonelli Sacri Apost. Pal. Magistri Socius Ord. Præd.

IN

IMAGINES
VETERVM
ILLVSTRIVM PHILOSOPHORVM
PARS PRIMA

*Romæ apud Io: Iacobum de Rubeis
Ad Templum S.^æ Mariæ de Pace
cum priuilegio Summi Pontificis
Anno MDCLXXXV*

ANTISTHENES

Cynicæ Sectæ institutor

Apud Lælium Pasqualinum in gemma Amethysto

i.

APOLLONIVS · TYANEVS

Pythagoricus ac Præstigiator

Ex Numismate æreo in Thesauro Christianæ Reginae Augustæ

2.

LVCIVS APVLEIVS

nobilis Platonius

Ex Numismate aereo in Thesauro Christinae Reginae Aug.

3.

ARCHYTAS

Pythagoricus Mechanicis clarus

Ex Nummo æreo apud Fulvium Vrsinum

4.

ARISTIPPVS

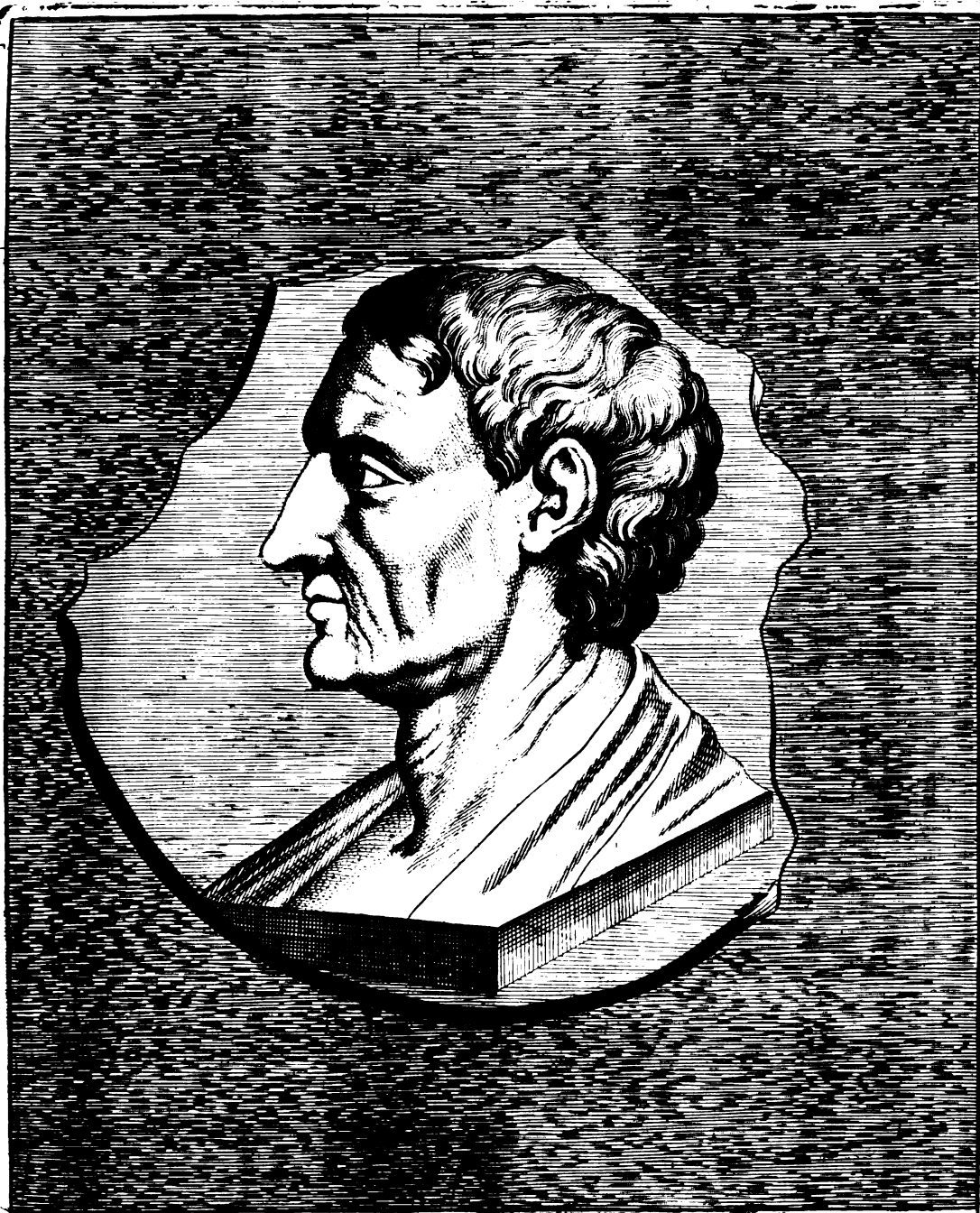
Socratis auditor Voluptatis assertor

Ex Corniola Apud Fulvium Ursinum

5.

ARISTOMACHVS
Apum Speculator et amator
Apud Leonardum Augustinum in gemma Corniola

ARISTOTELE S

Peripateticorum Princeps

Ex Bibliotheca Fulvii Ursini in marmore

7.

ΑΡΙΣΤΠΤΕΛΗΣ
ΝΙΚΠΜΑΧΠΥ
ΣΤΑΓΕΙΡΙΤΗΣ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ
ΘΑΡΙΣΤΟΣ ΤΩΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ
ΣΤΑΓΕΙΡΙΤΗΣ

DIIS MANIBVS
TE CLAVDII QVIR
ALEXANDRI
PHILOSOPHI STOICI
BACCHYLVS ET
AMBROTVS LIB
PATRONO
BENEMERENTI

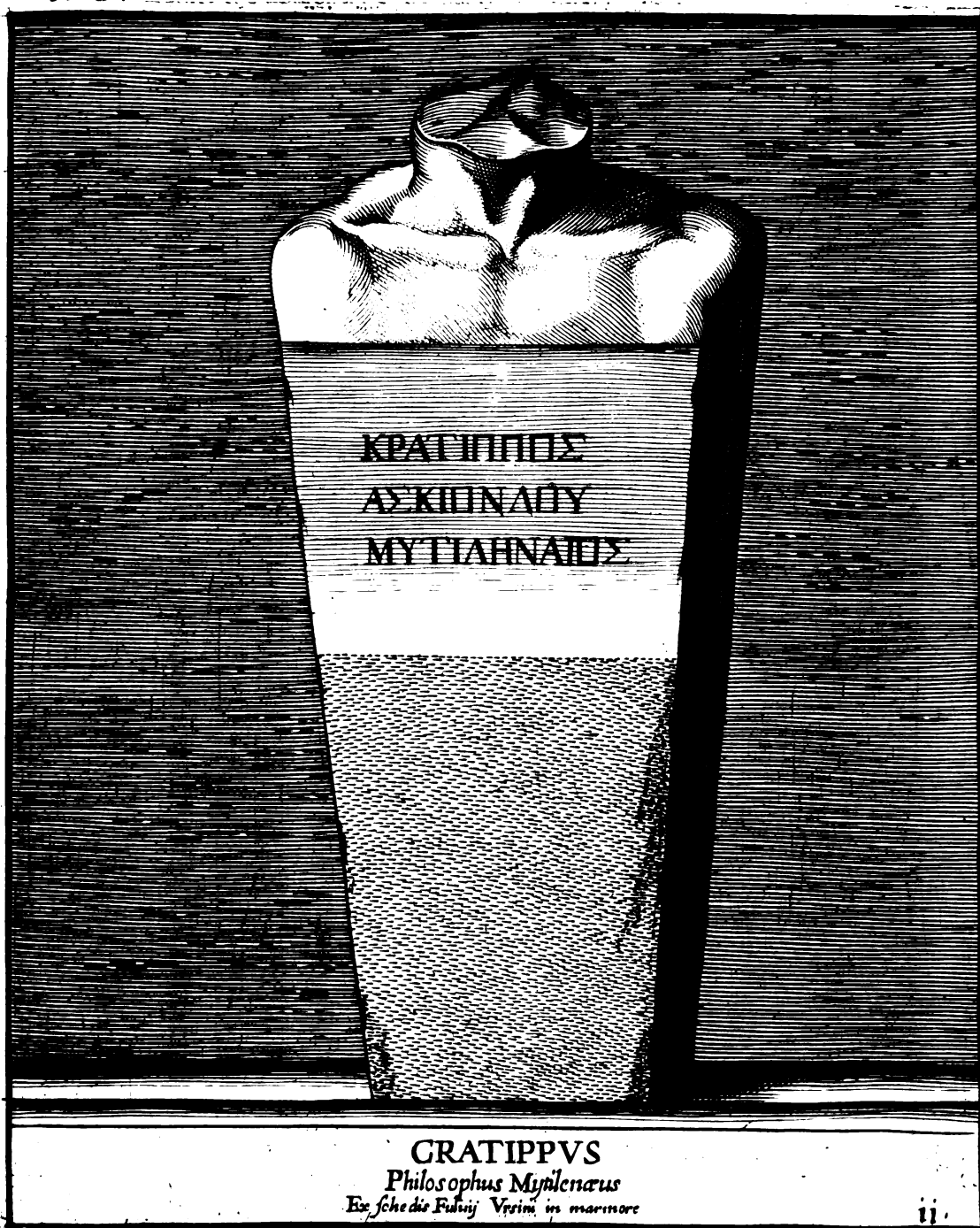

CARNEADES CYRENÆVS

Nonaginta expletis annis, idem illi uiuendiae philosophandi finis fuit

Apud Cardinalem Farnesium in marmore

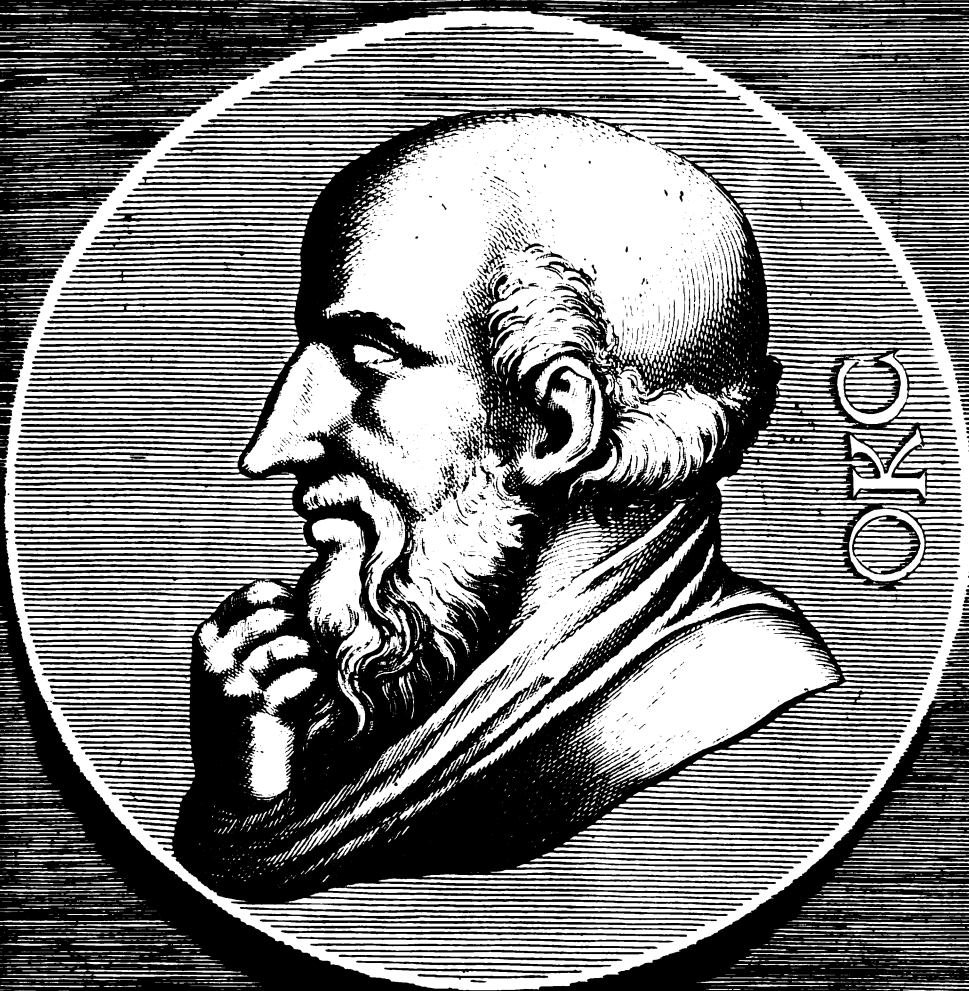
10.

ΚΡΑΤΙΠΠΙΣ
ΑΣΚΙΠΝΑΔΟΥ
ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

GRATIPPVS
Philosophus Mytilenaeus
Ex schedis Fulvii Vrsini in marmore

11

CHRYSIPPVS

Stoicus Zenonis, et Cleantis in schola successor.

Apud Fulvium Ursinum in Numismate æreo—9

Jo. Jacobi de Rubens Formis, Romæ ad Temp. S. M. de Pace cū Pr. S. Pont.

12.

DEMOCRITVS

Hominum Derisor

In Gemma Onyce Apud Leonardum Augustinum

13.

HIC ILLE EST DIOGENES CYNICVS

Ex Bibliotheca Fuluï Vrsini in marmore

Io. Iacobi de Rubeis Formis Romæ ad Temp. S.M. de Pace cū Pr. S. Pont.

14.

DIOGENES IN DOLIO DISSERENS

Hic magno Alexandro maior sibi imperans in dolo cuncta diues et felix possidebat
Ille cupiditatibus seruiens uniuius orbis terrarum imperio pauper morebat

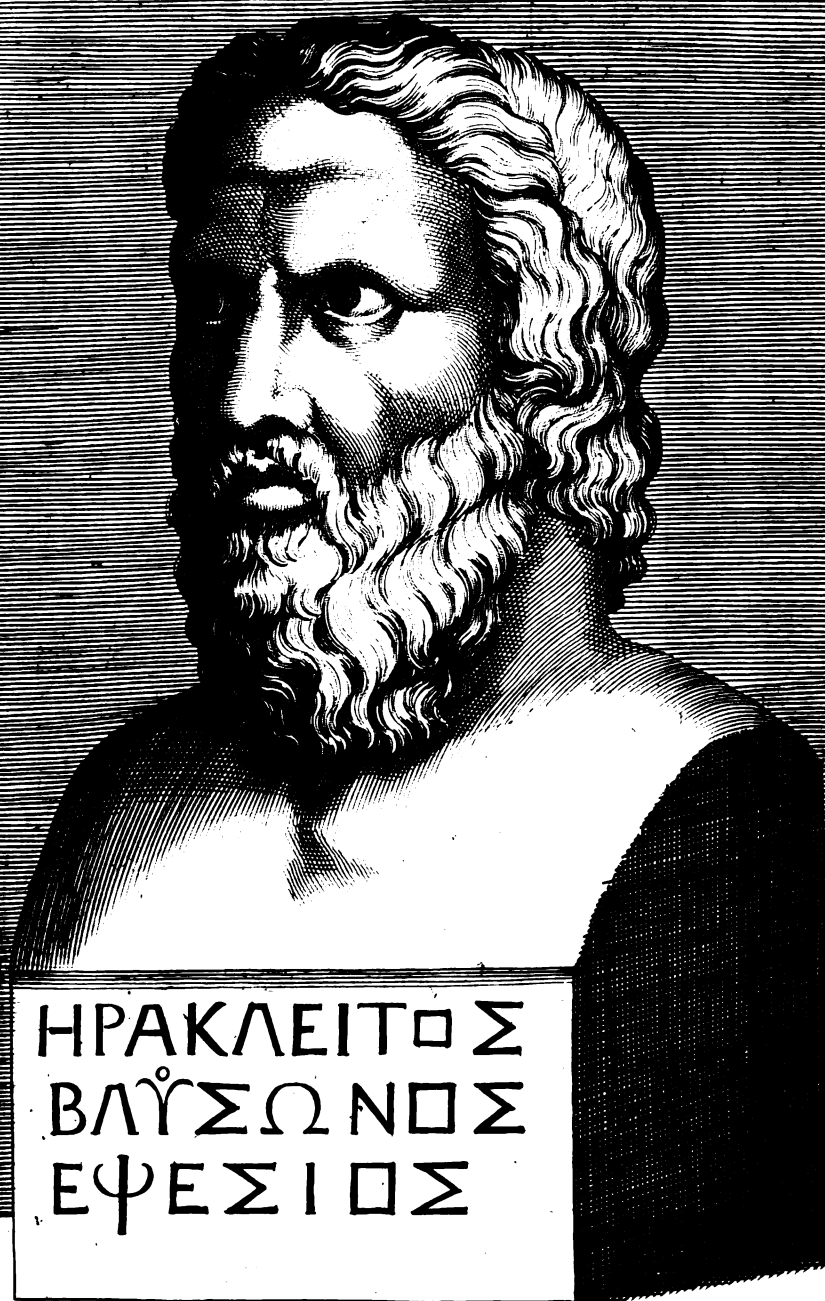
15.

EVCLIDES

Philosophus Socraticus

Ex Numismate æreo in Thesauro Christinæ Reginæ Aug. i6.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ
ΒΛΥΣΩΝΟΣ
ΕΦΕΣΙΟΣ

HERAC LITVS

Omnia ex semet ipso didicit
Apud Magnum Etruriæ Ducem in marmore

17.

HERACLITVS

Res humanas plorans

Apud Leonardum Augustinum in gemma Onyce

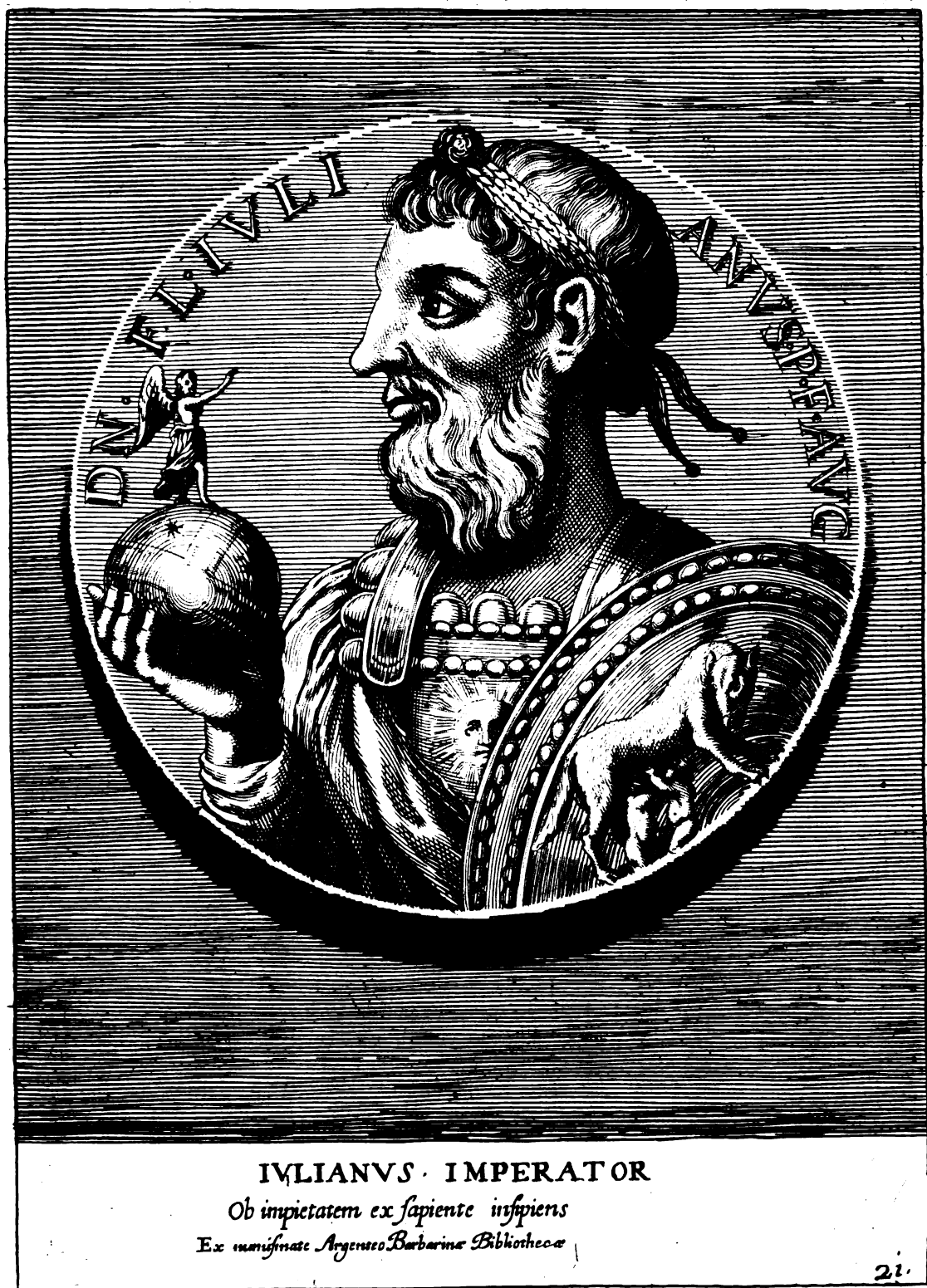
HIPPOCRATES

Medicorum Princeps

Apud Fulvium Vrsinum in numismate

ig.

MAGO ET DIONYSIVS

Vticenses

Apud Fulvium Vrsinum in gemma

22.

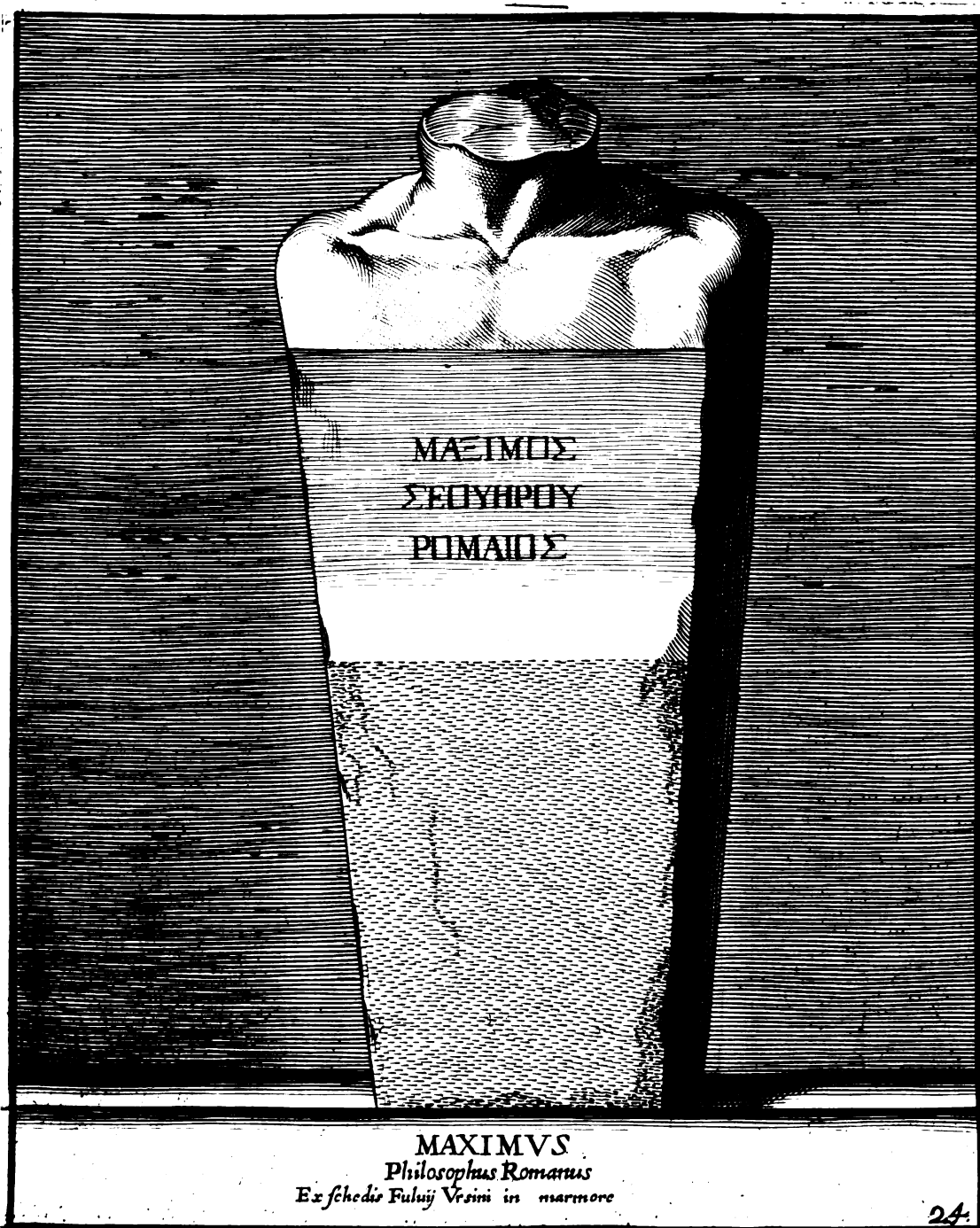

IMPERATOR MARCVS AVRELIVS

Vel philosophari Reges uel regnare Philosophos oportere suo exemplo confirmavit
in Hortis Burghensis

23.

Whilburt sculp

NUMA POMPILIUS

Numa Pompilius Urbem Romam à Romulo ui. et armis conditam, legibus ac pietate munivit

In numismate argenteo ex thesauro Christine Regine Aug.

25.

PITTACVS

Vnus ex septem Græciæ sapientibus.
Ex Numismate æreo apud Fulvium Ursinum

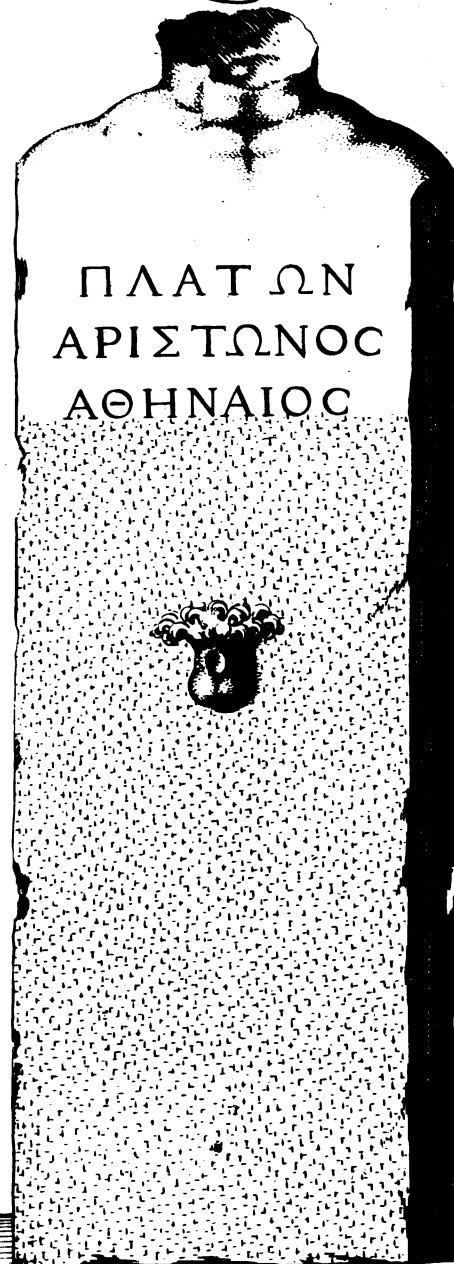

PLATO

Hic solus in Philosophia diuini nomen meruit
Apud Fulvium Vrsinum ex marmore

27.

PLATO
Apud Fulvium Ursinum in gemma

MARMOREVS PLATONIS HERMA TRVNCATO CAPITE
In Fulvii Ursini Bibliotheca

28.

POSIDONIVS

Stoicus Rhodi Ciceronis Præceptor

Apud Cardinalem Farnesium in marmore

29.

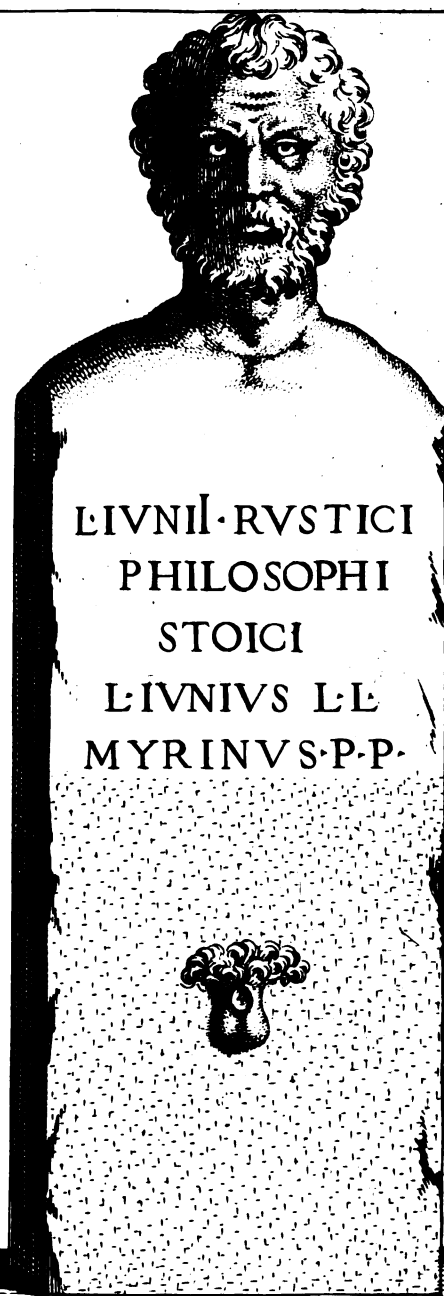

PYTHAGORAS

Philosophiam primus hoc est sapientiæ studiosam appellavit.

Ex nummo æreo in Thesauro Christinae Reginae, Aug.

30.

LIVNI·RVSTICI
PHILOSOPHI
STOICI
L·IVNIVS L·L
MYRINVS·P·P·

L · I V N I V S R V S T I C V S ·

Philosophus Stoicus Marci Aurelij Imperatoris Præceptor

Ex Fulvii Vrsini Bibliotheca

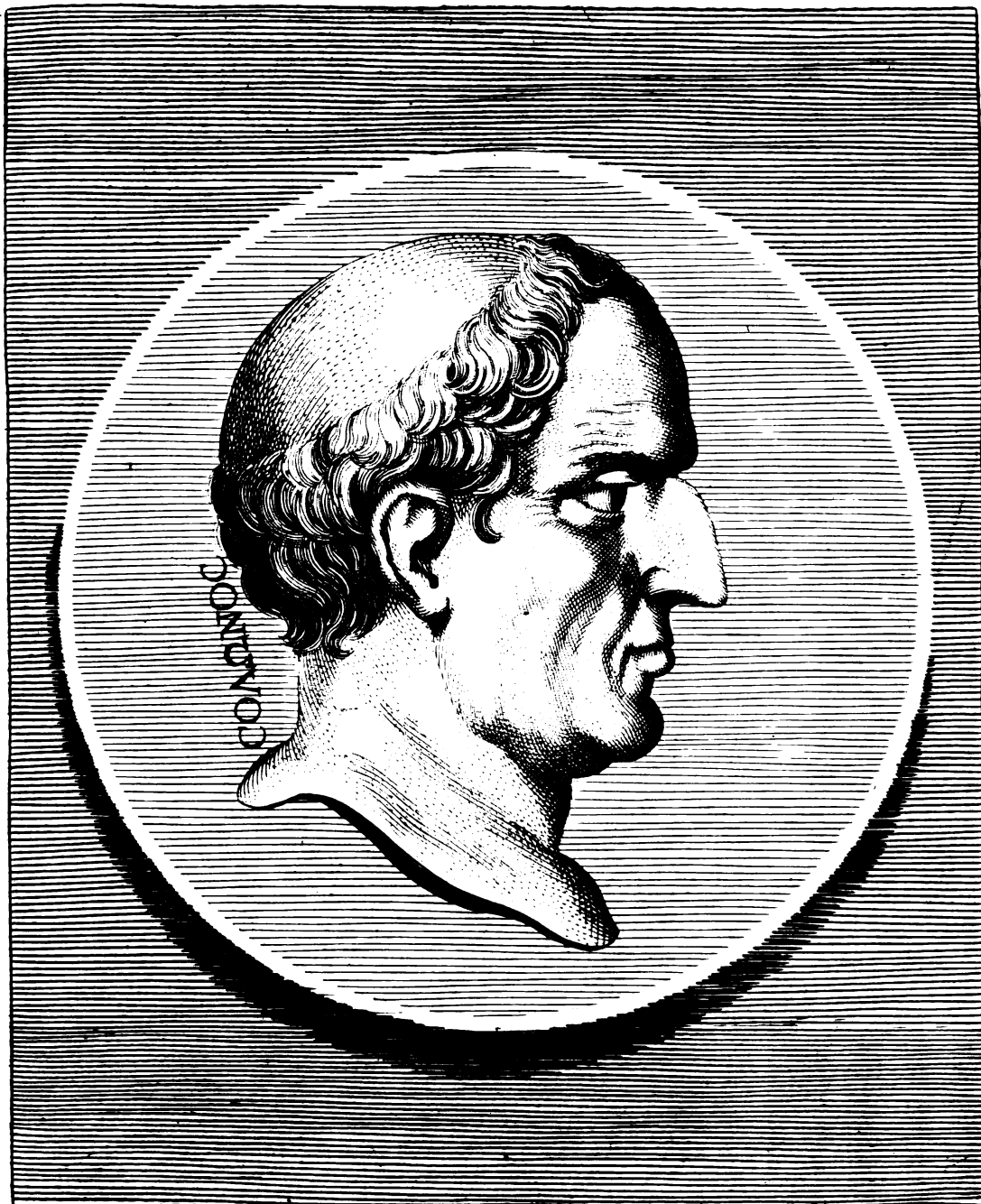
31.

LVCIVS ANNÆVS SENECA

Stoicus quo Præceptore Nero felici quinquennio Imperium rexit .
 Apud Exc^{man} D. Gasparum de Haro et Gusman Catholicæ Maiestatis apud Innocentium XI Orat^{ent} :
 nunc Neapolitani Regni Proregis

32.

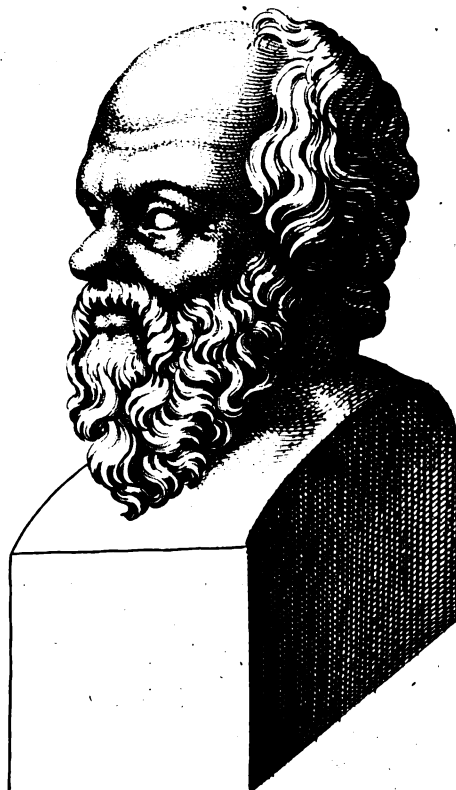

SOLON.

Ex septem Sapientibus Græciæ

Apud Fulvium Ursinum in gemma

33.

SOCRATES

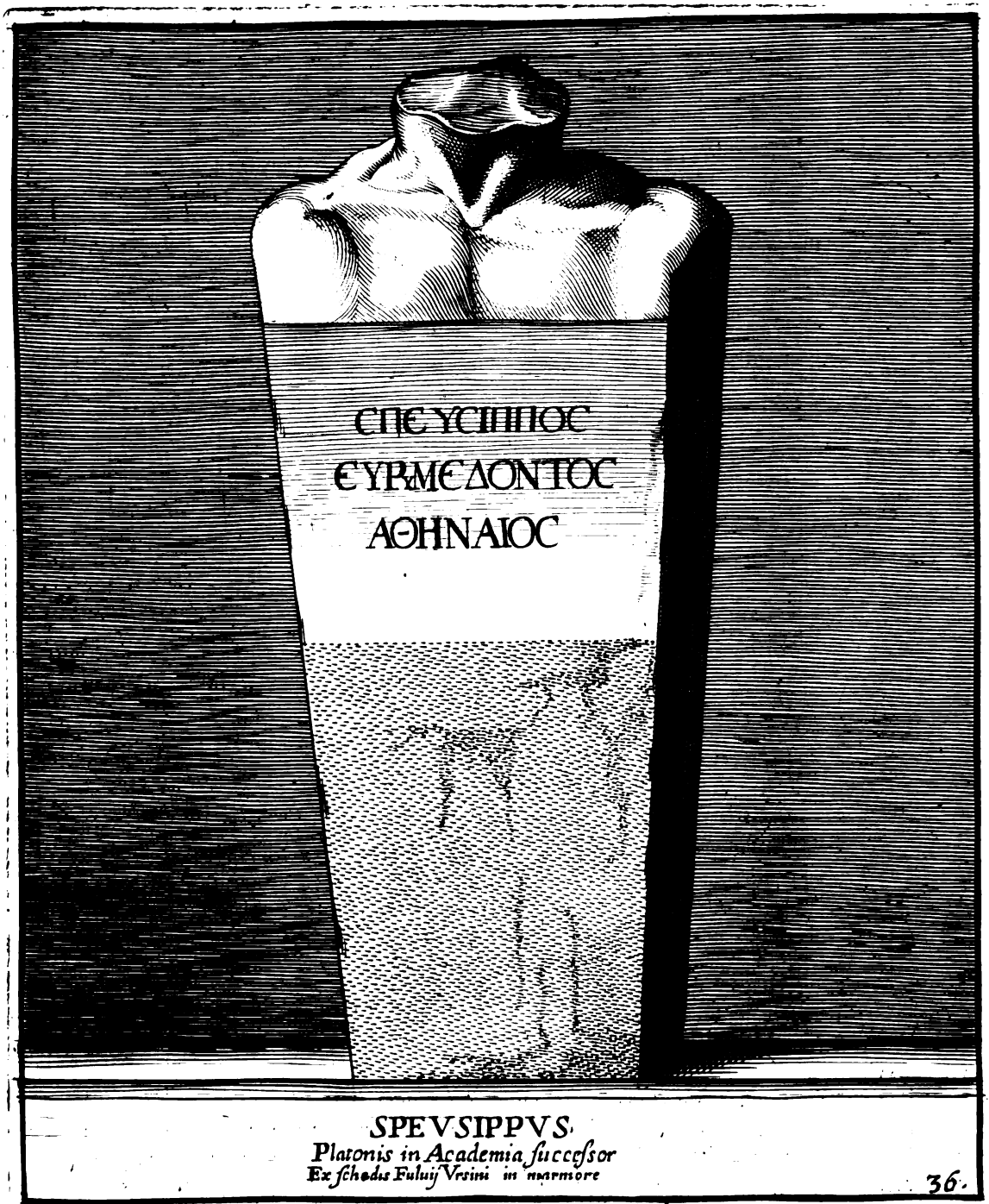
Ex Pythiæ oraculo unus vere sapiens
Socratis Hermæ ex Fuluy Vrsini Bibliotheca

SOCRATES

In tabella marmorea Apud Fulvium Vrsinum
Io. Iacobi de Rubeis Formis Romæ ad Temp. S. M. de Pace cù Pr. S. Pont.

35.

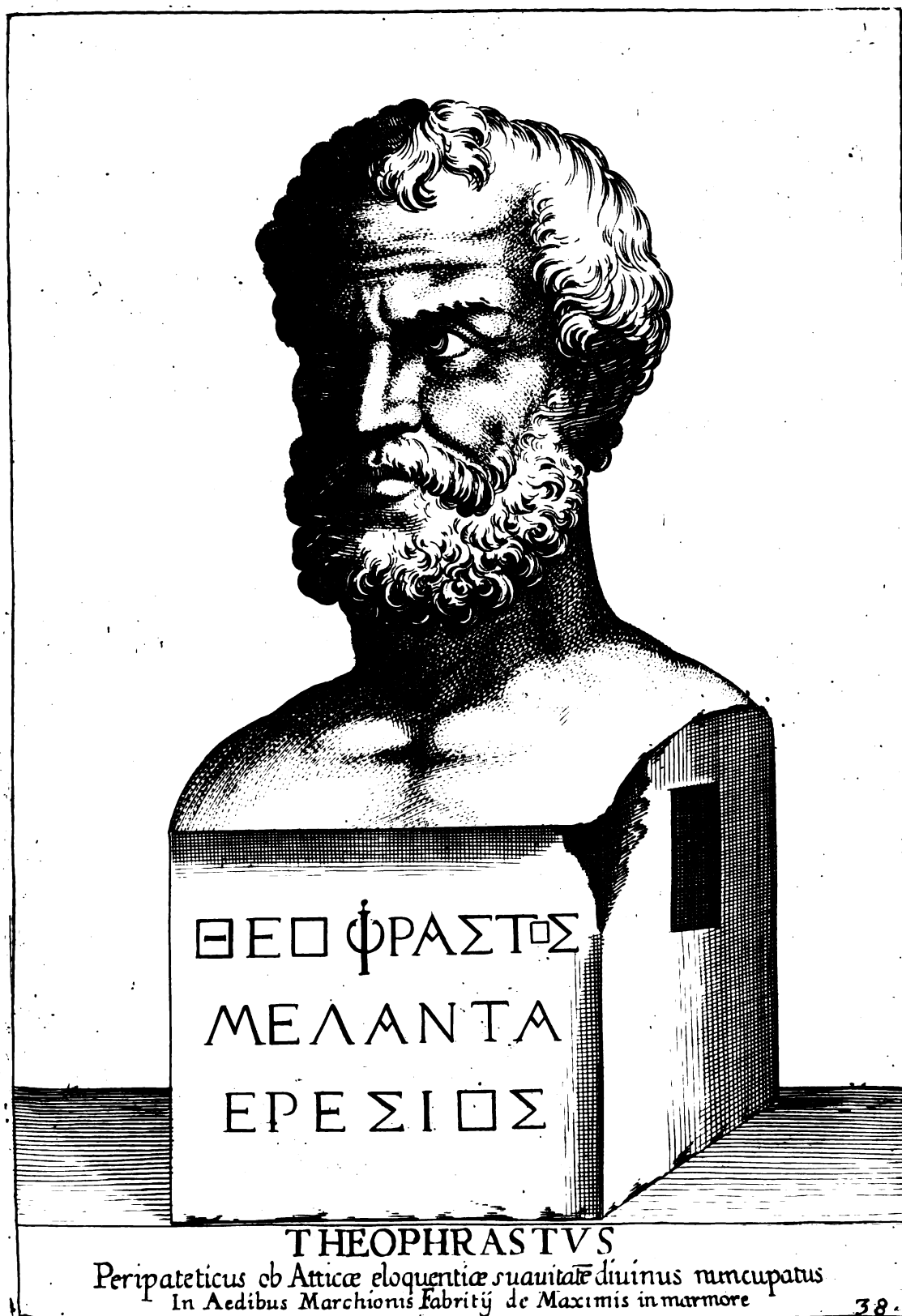

THALES

Septem sapientum primus collaudatus

Apud Achillem Maffæum

37.

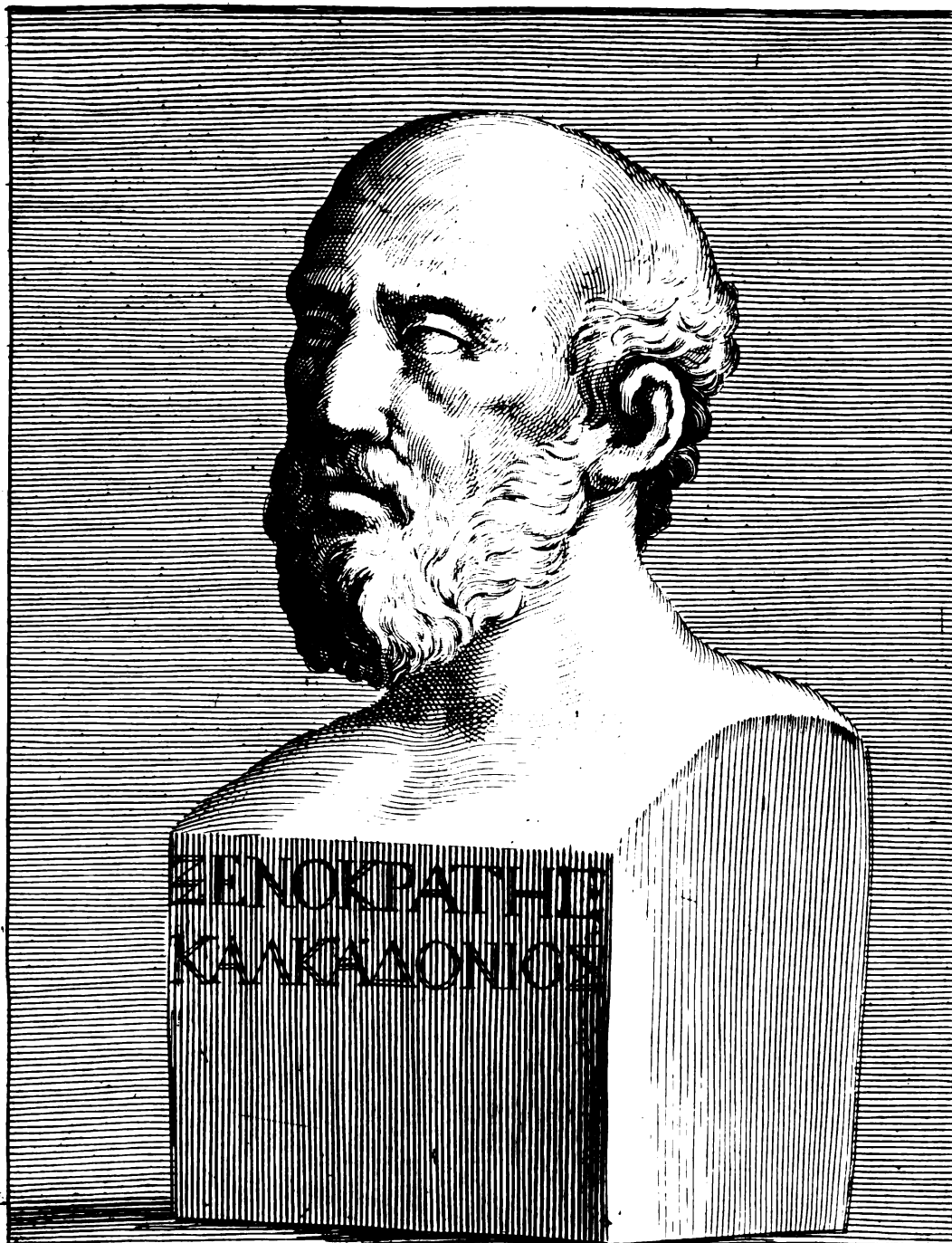

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ
ΜΕΛΑΝΤΑ
ΕΡΕΣΙΟΣ

THEOPHRASTVS

Peripateticus ob Atticæ eloquentiæ suauitatē diuinus nuncupatus
In Aedibus Marchionis Fabritij de Maximis in marmore

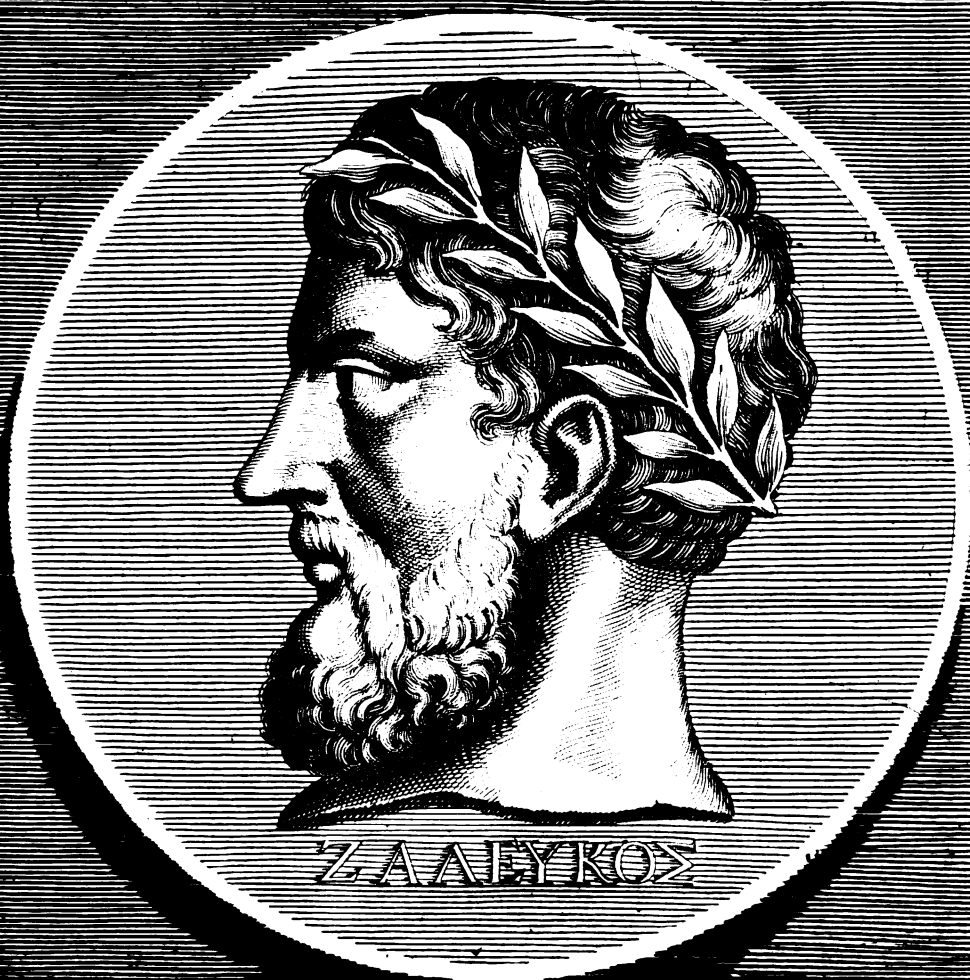
38

XENOCRATES

Continentiæ, ac Philosophicæ frugalitatis famâ nobilis
In Aedibus Marchionis Fabricij de Maximis in marmore

39.

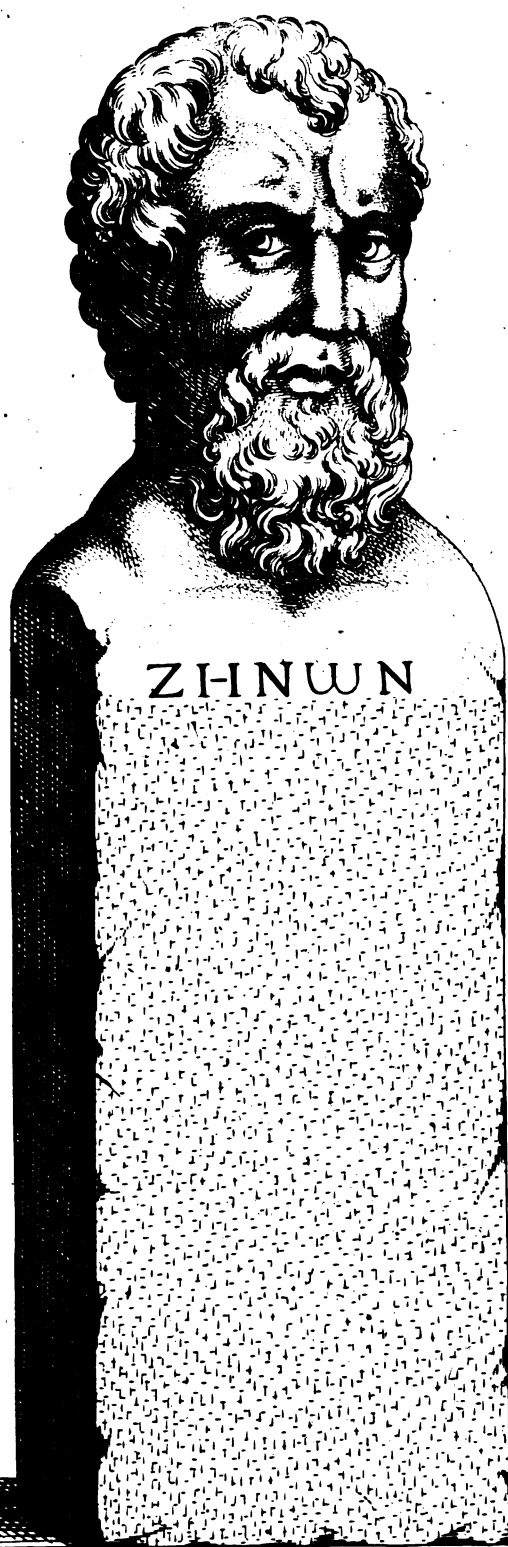

ZALEVCVS

Locrensis legislator

Apud Fulvium Vrsinum in Nomismate argentea

40.

ZENO
Stoicæ sectæ Auctor
Apud Fulvium Vrsinum

I

I N
I M A G I N E S
V E T E R V M
ILLVSTRIVM PHILOSOPHORVM
E X P O S I T I O N E S.

ANTISTHENES.

ANTISTHENES Atheniensis Cynicæ Sectæ primus institutor in Gymnasio Κυνοσάρπη *Cynosargi* differens, Cynicus, atque Κύων, idest Canis fuit appellatus. Cum Socratem audiuiſſet, ad ſuos diſcipulos conuerſus, Abite, inquit, magiſtrum quærite, ego iam reperi; ſtatimque venditiſ quæ habebat, ac publicè diſtributis, nihil ſibi præter palliolum reſeruauit. Aſſerebat porrò, ſapientem ſibi ipſi ſufficere, ipſiuſque eſſe quæ aliorum ſunt omnia. Primus ex Philoſophis barbam promiſſiſſe traditur, craſam verò in hac imagine conſpicimus, quod, vt Ioannes Faber aduertit, ſculpta ſit priuſquam alere cepiſſet. Macilens præterea, atque extenuatus apparet, quod Phthiſi laboraret. Imago ipſa deſumpta eſt ex antiquâ anulari gemma Amethyſto, olim apud Lælium Paſqualinum Nobilem Antiquarium Romanum, cui ſimilem aliam Fuluius Vrſinus adſeruabat in ſua Daſtiliotehca.

APOLLONIVS TYANEVS.

APOLLONIVS TYANEVS Pythagoricæ diſciplinæ ſectator, inter celebres Philoſophos memoratur, ſed miracula, ac diuinitatem ementiſtus venefici potius, ac Præſtigiatoris, quàm veri Philoſophi nomen meruit. Vitam, ac præſtigia octo libris Philoſtratus elegantiffimè complexus eſt; cuius verò ſectatores inſanientes ipſum Chriſto Ieſu comparare auſi ſunt, ſed adeò falſi mendacij auctorem Hieroclem refellit Eusebius libro ad hoc ſcripto. Imago deſumpta eſt ex æreo nummo maximo, vt dicitur *Contornato*, Fuluij Vrſini, cui ſimilis extat in theſauro Chriſtinæ Reginæ. Apollonij ſimulacrum pectore tenus, ex marmore, manum è pallio exerentis ex Muſeo

A

Leo-

Leonardi Augustini Româ Neapolim translatum est ad exornandam illustratissimam Bibliothecam Clarissimi, ac Doctissimi Viri Iosephi Valletta. Tanta verò fuerunt hominum studia erga Apollonium diuinarum rerum arcanam quandam sapientiam simulantis, ut eius imagines, & statuas tanquam salutaris numinis colerent, ut de Alexandro Seucro, & Aureliano, alijsque memoriz proditum est.

LVCIVS APVLEIVS.

LVCIUS APVLEIVS insignis Platonius patriâ fuit Madaurâ, nobili Romanorum Coloniâ inter Numidiam, & Getuliam. Carthagine prius, mox Athenis Philosophiâ, disciplinisque optimis imbutus, Romæ tandem eloquentia, ac omnigena eruditione sub Traiano, seu Hadriano claruit. Inter eius præcipua opera quatuor extant Floridorum libri, ac Metamorphoseon Asini Aurei, Lucium Patensem, ac Lucianum Samosatensem imitatus stylo amæno, ac florum varietate eleganti; quamvis aliquibus barbariem sapere aliquando videatur. Magiæ nomine accusatus adversus calumniantes eloquentissimè disseruit, seque defendit. Succulentâ fuit proceritate, capillo promisso, ac speciosus formâ, ut in Apologia de se ipsò, & qualis in hac imagine apparet. Desumpta est ex æreo numismate maximo *Contornato*, Fulvii Ursini, cui similis alius in thesauro Christianæ Reginæ adservatur. Extat etiam Apuleij marmoreus Herma capite diademato, qui ex Bibliotheca Camilli Maximi Cardinalis cum alijs Illustrium Philosophorum Hermis, simulacris, atque eruditis marmoribus accessit ditissimæ, ac omni antiquo, recentique nitore fulgenti suppellectili Excellentissimi Domini Gasparis de Haro, & Gusman Catholicæ Maiestatis apud Innocentium XI. Oratoris, nunc Neapolitani Regni Proregis, cuius studium, ac munificentiam incunctas bonas artes, atque humanitatem insignem mirata est Roma, miratur Neapolis, dum tranquilla iustitia, ac pietate publicæ felicitati præest: quare omnium vno ore, atque amore celebratur.

A R C H Y T A S.

ARCHYTAS TARENTINVS Pythagoræ discipulus Geometriâ, Astrologiâ, atque Mechanicis artibus inclaruit: tum etiam apud suos ciues domi forisque, publicis bellicisque rebus administrandis tantam laudem sibi comparavit, ut exercitus Imperator factus, nunquam victus evaserit. Inter eius mecha-

mechanica Columba lignea memoratur, quæ aurâ spiritus inclusa, præpetibus pennis cælum contendere auderet. Naufragio periit, ipsumque extinctum inducit Horatius in præclara illâ Odâ, in qua omnibus moriendum esse proponit. Nummus, ex quo hæc imago Archytæ deprompta est, cusus fuit à suis Tarentinis. Magnæ Græciæ ad recordationem perennem adeo celebris Philosophi, ut constat ex epigraphe TAPAC adiecto pisce, Tarenti timæ Urbis insigni. Nomen verò ipsius Philosophi legitur in notâ ad columnam incisa, quæ litteras quatuor comprehendit ARKI Architas.

ARISTIPPVS.

ARISTIPPVS genere Cyrenaicus Socratis fuit auditor, sed cum esset voluptatis assertor, ita libenter præsentibus fruebatur, ut de absentibus non laboraret, affirmans cuncta animantia ipsam voluptatem appetere, atque à doloribus abhorrere. Horatius se ipsum, illosque incusans, qui palam virtutem profitentur, clam verò otium, ac voluptatem sectantur, hæc habet.

Nunc agilis fio, & merfor ciuilibus undis,

Virtutis veræ custos, rigidusque satelles.

Nunc in Aristippi facilis præcepta relabor.

Diuitum, ac præcipue Dionysij aulam frequentabat; quare à Diogene Regius Canis est appellatus. Delicatus præterea, & comptus incedebat, eique vni, ac soli tantum ex Philosophis omnibus chlamydem conuenire asserbat Plato. Talem sanè chlamydatum, pexis barbæ, & comæ cincinnis, aulicis delicijs, & cultu nitentem ipsum repræsentat hæc imago, quæ corniolæ incisa, olim in Fuluij Vrsini Daçtyliotheca visebatur.

ARISTOMACHVS.

ARISTOMACHVS Solensis. Hunc Philosophum duo de sexaginta annos in cognoscenda Apum natura impendisse auctor est Plinius scribens: *Nè quis miretur amore earum captos Aristomachum Solensem duo de sexaginta annis nihil aliud egisse; Philiscum verò Thasium Apes colentem Aegrium cognominatum, qui ambo scripsere de his.* Aristomachus alucario assidens ad instar contemplantis depictus est in nostra imagine ex antiqua Corniola gemma, olim apud Leonardum Augustinum.

ARI-

ARISTOTELES.

ARISTOTELES Niconiachi Stagirites, Peripateticorum Princeps, Philosophorum summus, Platoni Magistro aut æqualis, aut maior, auditorem suum Alexandrum Regem Maximum fecit. Disciplinas optimas, Dialecticam, Physicam, Metaphysicam, Ethicam, Rhetoricam, Poëticam sic auxit, ut condidisse videatur, & absoluisse. Benè, an malè de posteris meritum dicamus? quibus discendi laborem, imminuit, & gloriam; cum nihil propemodum scire homines possint, quod non docuerit Aristoteles. Hanc ipsius palliatam imaginem effosam fuisse in radicibus Montis Quirinalis memorat Faber, ex quo suspicatur, an hæc illa ipsa sit, quam Titus Pomponius Atticus domi suæ in Quirinali habuit; de qua sic in Epistola ad ipsum Cicero: *Malo sedere in illa tua sedecula, quam habes sub imagine Aristotelis*. Sculpta est opere anaglyptico, in rotunda marmorea tabula, adscripto basi nomine: ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ. Nasum penè aquilinum, barbamque erasam habet, cuius tonsuram inter ipsum Aristotelem, & Platonem dissidij causam fuisse scribit Aelianus: *Contra Platonis morem crinem abradebat*. Nam Plato, ut videbimus, comam, & barbam alere consueverat, ut etiam scribit Laërtius in eius vita.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ. Altera hæc Aristotelis imago perantiqua minimè est, sed insigni mendacio ab aliquo huius, vel superioris æui Sycophanta ex ingenio efficta. Barbam, capillosque promissos habet, quos totondisse Aristotelem diximus in antecedenti, ac dignoscitur in alijs eiusdem imaginibus.

In hac tabula bini extant eiusdem Aristotelis Hermæ truncato capite: alter nomen præfert, ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ ΣΤΑΓΕΙΡΙΤΗΣ *Aristoteles Nicomachi Stagirites*: alter elogium, ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Ο ΑΡΙΣΤΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΣΤΑΓΕΙΡΙΤΗΣ *Aristoteles Stagirites Philosophorum Prestantissimus*.

CLAVDIVS ALEXANDER.

DE Tiberio Claudio Alexandro apud Scriptores nulla mentio extat. Ex eius monumento, quod proferimus, satis constat fuisse Philosophum Stoicum patriâ Romanum ex Tribu Quirina. Capitolinus in vita Marci Antonini Claudium quendam Maximum Philosophum Stoicum nominat, ipsius,

ipsius . Marti Imperatoris præceptorem , sed ille Maximi, hic Alexandri cognomen habuit. Marmoreus Sarcophagus, in quo cineres Claudij Alexandri collecti erant, varijs enigmatibus , & sigillis concinnè elaboratus, extabat in Fulvii Vrsini Bibliotheca .

CARNEADES.

CARNEADES Philocomi filius Cyrenæus cum Clitomacho, atq; Aeschine florentem Academiam tenuit : homo omnium exuberanti doctrina, & incredibili varietate copiosissimus laudatur à Cicerone in Dial. 1. de Oratore . Romam cum Diogene Stoico , & Critolao Peripatetico , Atheniensium Legatus profectus , admirabili vi dicendi , ac sapientia iuventutem Romanam ad Philosophiæ , atque eloquentiæ studia allexit , Catone Censorio increpante , ne Romani Martiali pollentes indole, Græcis artibus frangerentur . De huius Philosophi imagine idem Cicero l. 5. de finibus : *Et si multa in omni parte Athenarum sunt in ipsis locis indicia summorum virorum , tamen illa ego moueor exedra : modo enim fuit Carneades , quem videre videor ; est enim nota imago , à sedeque ipsa tanta ingenij magnitudine orbata desiderari illam vocem puto .* Hæc, quam exhibemus, Carneadis imago marmorea cum aliis Illustrium apud Card. Alexandrum Farnesium, in Farnesianis ædibus adhuc existens plenum annis ipsum Philosophum refert, de quo sic Valerius Maximus: *Carneades laboriosus ac diuturnus sapientiæ miles, siquidem nonaginta expletis annis, idem illi viuendi ac philosophandi finis fuit.* Imago ipsa in pallio nomen inscriptum habet ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ. In Herma verò ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ ΦΙΛΟΚΩΜΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΣ.

CRATIPPVS.

CRATIPPVS Philosophus Mytilenæus Ciceronis ; Marci Tullii filii Athenis Præceptor fuit in Philosophia ; de quo sic ipse Cicero filius ad Tironem scribit , amantissimum Præceptorem commendans : *Cratippo me , scito, non ut discipulum , sed ut filium esse coniunctissimum ; nam cum eo audio illum libenter , tum etiam eius propriam suauitatem vebementer amplector .* Hunc Philosophum cum Pompeio à Pharsalica clade fugiente , Mytilenis de Prouidentia disseruisse scribit Plutarchus . Eius Herma auulso capite , quadratis litteris nomen tantum retinet scriptum ΚΡΑΤΙΠΠΟΣ ΑΣΚΙΩΝΔΟΥ ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ.

B

CHRY-

CHRYSIPIVS.

CHRYSIPIVS Solensis Zenoni, & Cleanti in Stoicæ Philosophiæ schola successit. De ipso, deque Philemone, ac Arato, qui Solis, siue Pompeiopolis floruerunt, Strabo; *Protulit hæc Vrbs præclaros viros Chrysippum Soticum Philosophum, cuius pater Tarsus inde commigrauerat, tum Philemonem Comicum Poetam, & Aratum, qui versibus, quæ in Cælo visuntur, descripsit.* Hæc imago Chrysippi ex nummo æreo, olim apud Fuluium, expressa est, cuius pars altera caput Arati exhibet. Ipsam Ioannes Faber Philemoni poetæ nouæ Comediæ tribuit; sed ratio maior, & dignitas probat Chrysippum eximium Philosophum, ab eodem Geographo in enumeratione Illustrum, primò laudatum, atque à Solensibus, siue Pompeiopolitis in suis nummis tanquam maius patriæ ornamentum, posteritati traditum. In qua sententia auctoritatem sequimur Cl. V. Ezechielis Spanhemij *De Præstantia Numism.* ipsamque probare videtur Pallium Philosophicum, ex quo Chrysippus manum exierit, cætera obuolutus, vultu, ac gestu ad instar meditantis. Philemonem verò Syracusis, non Solis, natum scribit Suidas, atque Herma indicat ab eodem Fabro relatus, cum inscriptione ΦΙΛΗΜΩΝ ΔΑΜΟΝΟΣ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΣ. Philemon Damonis Syracusius.

DEMOCRITVS.

Rerum omnium principium Atomos esse innumeras asserbat Democritus; idemque res humanas deridens, omnes fortunæ casus, & mutationes Mortalium cachinnis excipiebat, Quare iocoso epigrammate sic ad eius imaginem ludere licet:

*Stultitiam humanæ rides Democrite vitæ,
Et curas hominum risibus assiduis.
At risus moderare tuos, & siste parumper,
Innumeras donec dinumeres atomos.*

Democritum & Heraclitum, alterum ridentem, alterum plorantem res humanas inducit Lucianus in Dialogo, cui titulus est: *Vitarum actio*. Hanc verò Democriti imaginem ex gemma Onyce, siue Cameo Leonardi Augustini desumptam exhibemus.

DIO-

DIOGENES.

HIC ille Diogenes Synopeus est, qui in paupertate diues, solisque animi bonis contentus, Alexandrum Terrarum Orbis victorem vicit, cum ei, *nec dare quidquam posset, nec eripere*. Seneca Ep. l. i. Quoniam verò palliolo, seu duplici pallio caput obuolutum est, ex eo Faber Diogenem agnoscit, ac si de ipso loqui videatur Horatius lib. 5. Epist.

Contra quem duplici panno patientia velat.

A pallij ipsius duplicatione idem Diogenes *Διπλοείματ* hoc est *Pallio duplici* tectus nominatur à vetere poeta. Quamuis autem Laërtius in eius vita ex quorundam sententia, hunc Philosophum duplicato pallio primum usum fuisse scribat, Antisthenem tamen Cynicæ sectæ principem ex Diocle, huius moris auctorem facit. Hic minime prætereundum est quod de pallij duplicatione scribit Octavius Ferrarius l. 2. de Re Vestiaria, qui ità duplicare pallium Cynicos intelligit, ut nudi agentes dextrum cum humero brachium exerent, totamq; pallij partem dexteram in sinistrum brachium injcerent, atque ita totum corpus inuoluerent, & constringerent. *Sic verò pallium duplicabant, nam cum nudi essent, tunicae vice se pallio inuoluebant, brachiumque exerebant, in eoque humi cubabant.* Caput Diogenis cum marmoreo herma adseruabatur apud Fulvium Ursinum.

DIOGENES.

EN tibi Diogenes iterum sui Orbis Dominus, in rotundo dolio, tanquam in schola Cynicus cum Cynico differens, inanesque curas, & vitia hominum arguens. Vterque barba proluxa, & sine tunica, rudi pallio, seu tribonio amictus, cætera nudus; quo habitu Cynici utebantur. Hi tantum è reliquis Philosophis se pallio inuoluebant, ut nuditatem operirent; Vnde Iuuenalis.

Et qui nec Cynicos, nec Stoica dogmata legit.

A Cynicis tunica distantia.

Sic Cynici ob tolerantiam solo pallio, reliqua nudi, quasi Deorum habitu à cæteris femoti, hominum vanitatem, & diuitias exprobabant.

EVCLI-

E V C L I D E S.

EVCLIDES Megarensis Philosophus Socraticus . De ipso Strabo Megarensium Urbem describens : *Habuit aliquando etiam Scholam Philosophorum, qui Megarici dicebantur, Successores Euclidis patria Megarensis* . Ab eo, teste etiam Laërtio, Megarici denominati sunt, qui postea *Episthoi*, postemò Dialectici . Idcirco & Timon illum mordebat, quòd Megarensibus contentio- nis rabiem inuexerit .

Euclidis imago capite palliolato à Megarensibus ad perenne studium, adeò illustris ac benemerentis ciuis in æreo nummo expressa est, cum Epigra- phe ΜΕΓΑΡΕΩΝ *Megarensium* . Euclidis verò nomen in ipso nummo si- gnatum non est, vt alij nummi Illustrum aliquando etiam aliorum nomina silent, vt de Arato, & Cratippo supra vidimus . Nummus ipse in postica figuram gradientem refert cum litteris vetustate exesis . Adseruabatur olim in præclaro Francisci Angeloni Musæo, inde transijt ad Pinacothecam Camilli Maximi Cardinalis, ex qua cum reliquis selectioribus nummis tandem Chri- stinæ Reginae Thesauro accessit .

H E R A C L I T U S.

HΡΑΚΛΕΙΤΟΣ ΒΛΥΣΩΝΟΣ ΕΦΕΣΙΟΣ Heraclitus Blysonis fi- lius Ephesus librum scripsit de Rerum Natura, asserens ex igne constare omnia, & in ignem resolui . Quem librum nè ab ineruditis legeretur, ac vulgo contemptui foret, per ænigmata obscurum reddidit, ac in templo Ephe- siæ Dianæ posuit, vnde Crates quidam amouit, atque in Græciam asportauit . Tantam inde Heraclitus gratiam promeruit, vt sectatores habuerit, qui He- raclitij appellarentur . Claruit circa LXIX . Olympiadem, eiusque imago ex marmoreo herma apud Magnum Etruriæ Ducem, desumpta fuit, cui similis in anulari gemma Iaspide apud Fuluium Vrsinum visebatur .

HERA-

HERACLITVS.

SE se offert iterum Heraclitus lugens, obuersis in terram oculis, baculoque innixus. Hic porrò omnes res humanas calamitosas, & deflendas existimabat, omniaque sursum, ac deorsum ferri per vices, mutarique fortunæ ludibrio. Sic in plorantem, ac nimio luctu nunquam à lachrymis temperantem, epigrammate lusimus, quod omnia ex ignis principio constare, in eumque, resolui affirmaret.

Quid miseram fletu comitaris Heraclite vitam?

Fletibus assiduus parcere disce tuis;

Nè lachrymis ignes extinguas, semina rerum,

Et sine principio cuncta repente cadant.

HIPPOCRATES.

VT Homerum Chij, Pythagoram Samij, Architam Tarentini, Aratum, & Chrysippum Solenses, Archimedem Syracusani, Euclidem Megarenses, aliæque Vrbes suos ciues doctrina nobiles, in nummis, tanquam in publicis monumentis posuere: sic pariter Coi Medicorum Principis Hippocratis imaginem ære publico signato expresserunt, adscripto nomine ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ quam hinc ad similitudinem damus. In postica æris seu nummi parte Aesculapij Sanitatis Præsidis baculus serpente obuolutus insculptus est, quem Deum Coi tutelarem venerabantur. Narrat Strabo in suburbio Urbis Coæ fuisse Aesculapij, ac Veneris Anadyomenis ædes, atque Hippocratem maximè è dedicatis curationibus ibi exercuisse ea, quæ ad victus rationem spectant. Hic nummus olim apud Fuluium Vrsinum visebatur cum incisa Corniola ipsius Hippocratis imaginem palliatam referente, vt Faber notat.

IUBA REX.

IVBA iunior Mauritaniae Rex, cum Iuba patre aduersus Cæsarem bellum gerente, puer adhuc in Africano triumpho Romam ductus fuit. Felix sanè, vt inquit Plutarchus, eius captiuitas; nam ex Barbaro ac Numida inter Græcorum scriptorum doctissimos habitus fuit. Philosophia, ac studiorum clarita-

C

te me-

te memorabilior etiam, quàm regno celebratur à Plinio . Libros suos ad Caium Cæsarem Augusti filium scripsit ; atque ob studium eius, & amicitiam in Romanos , à Cæsare Augusto ad paternum regnum fuit restitutus , auctusque amplius vtraque Mauritania , multisque Aphricæ partibus , vt ex eodem Plinio atque Strabone . Eius facies cum regio diademate crasa ad morem Romanum est in paruo, ac peruetusto argenteo nummo Latinis litteris inscripto IVBA REX . In eius aduerso latere Ara quædam insculpta cernitur, cui Cocodrilus, siue anguis, aut non dissimile animal superimpositum est . Hinc inde arbuscula duo videntur cum pomis, fortè malis Punicis , ac notis X.T. VII. Nummus ipse à nobis Camillo Maximi Cardinali dono datus, nunc in Thesauro Christianæ Reginæ adseruatur .

FL. CLAVDIVS IVLIANVS IMP.

FELIX sanè Iulianus, nisi Christiana pietate deserta, à vera, ac sincera Religione aberrasset, atque inani superstitione falsum cultum Idolis exhibisset. Iulianus porro Constantij Constantini Maximi fratris filius Constantinopoli Flauia Augusta ex stirpe prognatus, singulari ingenio præditus, in studijs ætatem agens, summus in Philosophia, summus in eloquentia enituit, vt eius monumenta testantur. Nec ei mores defuere, moderatio, & frugalitas Philosopho digna; quin etiam bellica fortitudine præcellens inter summos Imperatores lauream, & palmam promeruit, vt res indicant ab ipso in Gallia, & Germania aduersus Barbaros gestæ; Marcum Aurelium Antoninum Philosophum, eundemque bellatorem strenuum cultu, disciplinaque in omni vita imitatus. Sed hæc bona cuncta, has cunctas laudes vna impietatis labes confecit, atque deleuit; nam iuuenis adhuc à Libanio Rhetore, atque à Maximo Philosopho Præceptoribus, Ethnicæ superstitioni addictis, à veritatis sacrario abductus in errorum barathrum decidit, mortemque oppetit, documento alijs: Nullam esse sapientiam absque vera pietate. Eius præcipuè opera extant: Orationes, Cæsares, seu Cæsarum Censura, Misopogon in Antiochenes; quæ cuncta Philosophiæ, ac Græcæ eloquentiæ luminibus perfulgent. Eius facies ex argenteo nummo desumpta, militari, atque Imperatorio cultu renidet. Bellator strenuus mundi globum stante Victoria, altera manu tenet, Imperij insigne, rebus tùm in Gallia, & Germania, tùm contra Persas feliciter gestis; altera verò Clypeum cum Lupa, & pueris lactentibus, Constantinopolis nouæ Romæ insigne cum veteri Vrbe commune. In medio thorace Sol radiata facie appictus est, cuius apprimè Iulianus, vt ipsemet in

in Oratione in Regem Solem, testatur, se affectatorem, & famulum profitebatur. Barbam alebat Iulianus promissam, ut in hac imagine apparet, præter morem aliorum ætatis suæ Imperatorum, Philosophos imitatus. Ipsam tamen hircinam agnoscimus, qualem irridebant Antiochenſes, ut ipse in suo Misopogono describit, ironicè se vituperans, cum se ab ipsis irrisum conqueratur: *Et primum à vultu ordiar: Huic enim, cum, ut arbitror, natura non multum pulchritudinis, ac venustatis dedisset, ipse morositate quadam, & acerbitate animi longam istam barbam addidi, quasi penas ab illo exigens, nulla quidem alia de causa, nisi quod natura elegantior non fuisset. Ideò discurrentes in ea Pediculos profero, tanquam feras aliquas in sylva.*

MAGO ET DIONYSIVS.

IMAGINES, quas vnà simul expressas exhibemus, Magoni Carthaginiensi, ac Dionysio Vticensi Philosophis adscribit Faber; quod ambæ eodem philosophico habitu palliatæ, atque Aphricano cultui similes conspiciantur. Cur verò vnà positæ sint, causam reddit, quòd Dionysius Vticensis, Magonis de Agricultura libros in Græcum sermonem transtulerit, quemadmodum apud Varronem, Columellam, & Plinium multis locis legitur, Gemma, ex qua vtraque imago desumpta est, *Prasna* Italis nuncupatur, forma ouali, & anulari maior, ad eorum memoriam, affabrè incisa, atque ex Fuluij Vrsini Dactyliotheca deprompta.

MARCVS AVRELIVS IMPERATOR.

MARCVS AVRELIVS clarior ne Philosophia, an Imperio fuerit, non facile dixeris. Idem sanè Philosophus Summus, ac Summus Imperator; adeò ut Romana Respublica bonum illud alternum à Platone propositum ad beate viuendum in ciuitate experta sit: aut Philosophos regnare, aut Reges philosophari oportere. Hic, ut inquit Capitolinus, *In omni vita philosophans, sanctitate omnibus Principibus antecelluit.* Puer adhuc duodecimum annum ingressus habitum Philosophi sumpsit, ac Stoicam disciplinam professus, tolerantiam cum studeret, in pallio, & humi cubabat. Quin & in grauioribus Imperij curis, inque ipso belli discrimine, ad Philosophiæ studia animum conuertere non destitit. Nam in Quados, & in asperrimas Germaniæ gentes agens, librum Græcè conscripsit, *De se ipso ad se ipsum.* Qui liber sub titulo

lo *De Marci Aurelij Vita* legitur, omni doctrina, omnibusque moralis Philosophiæ præceptis ad instruendum animum refertus est; ex quo Marcus à Philosophiæ studijs, vulgò Philosophus cognominatur. Tam magna verò hic Princeps dedit experimenta virtutum, ut palam fecerit, literas ac Philosophiam nihil bellicis laudibus officere, ac sapientia magis, quàm corporis viribus arma administrari.

M A X I M V S.

MΑΞΙΜΟΣ ΣΕΟΥΗΡΟΥ ΡΩΜΑΙΟΣ Maximus Seueri filius Romanus. Extat inscriptio in istius Philosophi herma sine capite.

Autumat Faber, hunc Maximum fuisse Iuliani Augusti præceptorem, de quo diximus in eius imagine antecedenti, cuius vitam describit Eunapius. Sed non video, cur ille natione Græcus, atque Ephesius de hoc nostro Romano prædicari possit. Hunc, cuius in nostro herma memoria extat, Maximum potius præceptorem M. Aurelij esse opinamur, de quo sic Capitolinus: *Audiuit & Sextum Cberonensem Plutarchi Nepotem, Iunium Rusticum, Claudium Maximum, & Cinnam, Catulum Stoicos*. Huius Philosophi præcepta, atque instituta idem Marcus recenset in eius vita, cui & statuam hermamque ab ipso positam fuisse credibile est: *Tantum enim honoris* (ut inquit Capitolinus) *Magistris suis detulit Marcus, ut imagines eorum aureas in Larario haberet, ac etiam Frontoni statuam in Senatu petijt*. Huius Philosophi eximij herma è Schedis Fuluij Vrsini descriptus, non sine magna temporis iniuria, auulso capite, ex Urbis ruinis erutus fuit.

N V M A P O M P I L I V S.

NVMAE Regis sapientia, vno omnium ore, celebrata nos admonet, ut eum è folio ad Palladis, Musarumque chorum extollamus. Inclyta sanè eius iustitia, ac, si fas est dicere, Religio ipsum ad Romanum solium admo- uit, quod omni sacri, humanique iuris doctrina muniuit. Non desunt qui Numam Pythagoræ discipulum faciunt, & ad illum audiendum Crotonem contendisse narrant; quin etiam multa iuxta Pythagoræ præcepta Romanos docuisse memorat Plutarchus. Sed hos ratione temporum alij refellunt, cum Pythagoras centum annis inferior Numa floruerit in Italia, quo tempore Metapontum, & Crotonem petijt, ibique leges dedit.

PIT.

PITTACVS.

PITTACVS quoque ex Delphico Tripode, in omnes oras sapientiæ famâ permanavit. Mytilenis natus, cum ab agro patrio hostes Athenienses expulisset, apud suos in magno honore habitus est, princepsque Mytilenis factus, cum decem annis Rempublicam optimis institutis composuisset, se ipsum sponte magistratu abdicavit. Ad sexcentos versus de legibus ad Cives scripsisse ait, eiusque sententias refert in eius vita Laërtius, cum circa XIII. Olympiadem floruisset. Eius imago deprompta est ex antiquo æneo nummo, quem Mytilenæi in honorem illustrium suorum Civium Pittaci, & Alcæi percussere. Circa ipsam imaginem nomen Pittaci inscriptum est ΠΙΤΤΑΚΟΣ. Alcæum verò inter illustres Poëtas retulimus. Hic nummus olim viscebatur apud Fulvium Ursinum, apud quem etiam Pittaci ipsius ex marmore caput extabat.

P L A T O .

INTER summos Philosophos Diuini cognomen solus meruit Plato, ingenij ac doctrinæ Princeps. Hic ab alto demissus ad terras sapientiam asportauit, ut non tam Philosophiæ cultu, quam Religionis mysterijs, quæ ad felicitatem ducit, Mortales erudiret. Pius ipse ad Christianam pietatem accessit, nullique magis, quàm illi, ex Philosophis veritatis, ac naturæ lumen affulsit. Qua de causa illa Iouis capite nata Minerua, iunctusque Musarum chorus, in Academiæ hortis, Platani frondibus semper virentes lauros admiscentes, coronam intexuere, fertoque perenni Platonis capiti inseruere.

Hic Platonis Herma, qui olim apud Fulvium Ursinum extabat, eundem iam senem repræsentat, nam supra octuagesimum annum impleuit: cui mortuo Aristoteles aram, statuamque sacrauit. Item Mithridates Rhodobati filius Perfes in Academia Musis imaginem Platonis dicauit, Syllanionis opus. Sed & sapientes alij huius Philosophi laudes cumulauerunt. Cicero in Bruto meminit statuæ, quam ipse habuit: *Tum in pratulo propter Platonis statuam, consedimus*. Obuiæ sunt ipsius imagines, tum in hermis, tum in anulis ex, ijs quas eius sectatores plurimi studio magistri venerari consuevere. In hoc Herma, quem referimus, non solum lata frons, sed & lati humeri designantur, vnde Platonis nomen, cum prius Aristocles vocaretur, Græca voce sortitum esse affirmant.

D

PLA-

P L A T O .

EX Gemma Sarda siue Corniola oualis formę, ac insignis artificii hæc altera Platonis imago desumpta est, quam ex Græcia attulisse Iulianum Cæsarium Cardinalem in Florentino Concilio Legatum Ioannes Faber memorat. Huic subiectus est herma truncato capite cum inscriptione ΠΛΑΤΩΝ ΑΡΙΣΤΩΝΟC ΑΘΗΝΑΙΟC Plato Aristonis filius Atheniensis iuxta Diogenem Laërtium, qui eum Athenis patre Aristone, natum scribit anno secundo Olimpiadis octuagesimæ Archonte Aminia.

P O S S I D O N I U S .

IMMORTALITATIS famam iuremeritò obtinet Possidonius, non tantum quòd Rhodi Ciceronem in scholis docuerit, verùm etiam quòd suę doctrinę laudatissimum exemplar factò confirmauerit. Is namque sæuo artuum morbo in lecto decumbens à Pompeio Magno honorificè salutatus, de bono, atque tolerantia differens, cum à doloribus excruciaetur, Nihil, inquit, agis dolor, quamuis sis molestus, nunquam te confitebor malum. Sic tolerantia ac disciplinæ suę experimentum præbuit Possidonius; nihil malum existimans nisi quod turpe. Huius Philosophi ex marmore imago pectore palliato, nomen inscriptum habet ΠΟΣΙΔΩΝΙΟΣ. Extabat apud Cardinalem Farnesium, à cuius exemplari hæc nostra desumpta est. At quamuis Possidonius Rhodi doceret, Apamææ tamen Syriæ natum ipsum asserit Strabo.

P Y T H A G O R A S .

PHILOSOPHIAE Italicæ Princeps fuit Pythagoras Samius; nam à Samo Polycratis tyrannidem fugiens Italiam petijt, scholamque Cotrone instituit, & Philosophiam primus, hoc est Sapientię studium appellauit, è qua celeberrimi Philosophi clāruere. Extat per antiquus Imperatoris Commodi nummus à Samijs percussus, in cuius altero latere ipsius Imperatoris caput expressum est, in altero Pythagorę sedentis visitur simulacrum dexteram manum ad

ad sphæram columnæ super impositam admouentis, sinistra tenentis virgam, qua ipse stellarum spatium & distantias dimetiebatur. Eius dogmata, præstigia, ac mores à multis referuntur; in Astronomia verò laudatur à Plinio, vbi agit de natura siderum errantium, deque eorum motu. Tandem valdè senex, anno, vt creditur, ætatis suæ nonagesimo Metaponti obiit.

RUSTICVS.

LVCII Iunij Rustici Philosophi Stoici meminit his verbis Capitolinus in vita Marci Aurelij: *Peripateticæ verò studiosus audiuit Claudium Seuerum, & præcipuè Iunium Rusticum, quem & reueritus est, & sectatus, qui domi militiæque pollebat, Stoicæ disciplinæ peritissimum, cum quo omnia communicauit publica, priuataque consilia; cui etiam ante Præfectos Prætorio semper osculum dedit, quem & in Consulem iterum designauit, cui post obitum à Senatu statuas postulauit. Tantum autem honoris Magistris suis detulit, vt imagines eorum aureas in Larario haberet, ac sepulcra eorum aditu, hostijs, & floribus semper honoraret.*

SENECA.

LVCIVS Annæus Seneca Cordubâ Patriciâ Romanorum Coloniâ, equestris familia ortus, omnes sui temporis sapientiâ superauit. Puer Romam perlatus, initio Pythagoræam, postmodum Stoicam disciplinam amplexus, tum doctrinæ, tum frugalitatis, atque abstinentiæ optimique Philosophi iuuenis adhuc specimen dedit. Messalinæ dolis à Claudio in Corsicam pulsus exilium constantissimè tulit, intentiusque Philosophiæ vacans, inter ea mala, quæ alios miseros faciunt, felicem se, beatumque exulem dixit. Octauo exilij sui anno fauore Agrippinæ in Urbem reuersus, adolescentiæ regendæ, docendæque Neronis Cæsaris est datus, qui postea in Imperio succedens, Senecæ institutis felici quinquennio Populum Romanum rexit. Voluptatibus inde, ac pessimorum assentatorum Nero corruptus blandimentis, bonisque omnibus aduersus, post matris, fratrisque scelus in Præceptorem sæuijt, ipsumque ad mortem compulit. Adeò verò firmiter Seneca morti obuius occurrit, vt glorioso constantiæ exemplo præcepta sapientiæ aduersum immimentia confirmauerit, sectisque venis pulcherrimam vitæ actæ imaginem relique-

liquerit . At nulla virtus , nullaque boni , rectique fama inter mortales est à criminationibus obnoxia , vt de multis sapientibus , deque ipso Socrate palam constat . Non desunt qui Senecam contumelijs afficiant, vt Dio Græcus homo, qui cum Duillio opes eius, lectulos cedrinos, hortorum amœnitates, & magnificentiam grauitè increpat, multaque alia incusat, tanquam Philosopho indigna . Quibus omnibus Seneca ipse disertissimè respondet libro de Beata Vita : atque alibi ex suis scriptis frugalitatem, abstinentiam, ac (si fas est dicere) sanctitatem agnosces . Nostrium minimè est tanti Philosophi vindicare famam, cui valida defensione satis prouisum fuit à Iusto Lipsio, ac Antonio Delrio Clariss. Viris in eius vita, atque ab alijs etiam, qui eius mores, scriptaque præconijs exornant . Principem eruditionis Senecam pronunciauit Plinius, in eoque multa probanda, multa etiam admiranda in sua censura fatetur Quintilianus . Nostri Senecæ ex marmore imago eundem repræsentat, qualem Tacitus, atque ipse met in suis epistolis describit parco victu, atque varijs morborum generibus extenuatum . Ipsam Roma ex Bibliotheca Camilli Cardinalis Maximi Excellentissimus D. Gaspar de Haro, & Gusman Catholicæ Maiestatis apud Innocentium XI. Orator, nunc Neapolitani Regni Prorex cum Hermis, cumque alijs Illustribus, vt diximus, asportauit. Similis imago Senecæ marmorea extabat apud Fuluium Vrsinum . Simulacrum verò è nigro lapide, sc̄tis venis, in balneo morituri, ac de virtute differentis in Hortis visitur Burghesianis Romæ .

S O L O N .

SOLON Atheniensis Legislatoꝝ, septem Græciæ sapientum numero adscriptus, imò omnium sapientissimus . Cum enim ex his alter alterum in sapientiâ primum proclamaret, Solon Delphos misso tripode, Apollinem solum sapientiæ Principem asseruit. Deinde Cræsi Regis fortunatissimi thesauris spretis, Mortalium neminem in hac vita beatum esse monuit : quam sententiam Rex suo exemplo firmavit . Solonis Vultus expressus est ex anulari gemmâ Achate Sarda incisâ, olim apud Fuluium Vrsinum, adscripto nomine ΣΟΛΩΝΟΣ, cui similem vidimus in Pinacotheca Hyppoliti Vitelleschij Equitis Romani, Statuarum, marmorum, omnisque antiquæ suppellectilis ornamentis decoratâ . Senilem eius LXXX. annorum ætatem refert, Athenis tyrannidem Pisistrato, Romæ Seruio Tullio regnum tenentibus .

SOCRA-

S O C R A T E S .

EN SOCRATIS Atheniensis imago, quem è cœlo Philosophiam deuocasse prædicat Cicero. Primus Ethicen inuenit, affirmans nullum fructum percipi ex naturali speculatione; eamque doctrinam potiùs conuenire, quæ instruit atque expolit animum, quàm quæ ad inanem sapientiam perducit: & hinc meruit Pythiæ encomium: *Mortalium unus Socrates verè sapit*. Ipse tamen Dijs magis, quàm hominibus similis, impietatis accusatus cicutam bibit, & excessit è vita. Serò tandem Athenienses pœnitentia ducti, eiusque virtutem admirantes, Socratis memoriam lacrymis prosecuti sunt, æreamque statuam à Lysippo factam, in Urbis celeberrimo loco ei posuere. Faciem Socratis in Thætetæ describit Theodorus simo naso, ac prominentibus oculis. Fuit item caluus, ac Sileno perquam similis, vt Critobolus in Conuiuio ipsum illudebat apud Xenophontem. Virtus verò non tam in corpore pulchro, quàm in formoso animo domicilium habet; ac firmiora sunt, quæ intus, quàm quæ extra, & propalam bona ab hominibus possidentur. Quoad annos vitæ Socratis; Leo Allatius in Dialogo, quem edidit de Scriptis Socratis, ad opinionem accedit illorum, qui septuagesimæ septimæ Olympiadis anno quarto natum tradunt, tunc enim & sub Lachete Arconte Athenis septuagenarius cicutam bibit. Tres huius Philosophi marmoreos Hermas exhibet hæc tabula, quorum primus desumptus est ex archetypo Farnesiano.

S O C R A T E S .

NON video cur Socrati hanc tribuant imaginem. Seminudus ipse absque tunica humi sedet cum tribonio, seu pallio ab vmbilico ad talos demisso; quod gestamen solis Cynicis conuenit, palliati enim tantum, cætera nudi sine tunica inducuntur. Socratem tamen tribonio indutum irridet Amipsias, apud Laërtium, ipsumq; discalceatum ac nudipedem deludit Aristophanes. Ipse vero ad Agathonem proficiscens utebatur lauacro, sordes pellebat, compto habitu induebatur, & calceis de more sumptis se expoliebat ad venustatem, vt pulcher ad pulchrum. Obstat etiam volumen quod Philosophus vtraque manu tenet quasi Philosophiæ dogmata scripserit. Socratem autem nihil literis mandasse plurimi tradidere, ac in primis Cicero lib. 3. de Oratore; quorum sententiæ Leo Alla-

E

tius

tius in Dialogo de scriptis Socratis aduersatur, aliqua ab ipso scripta fuisse demonstrans.

S P E V S I P P V S.

SPEVSIPPVS Eurymedontis ex Platonis sorore filius, post auunculi mortem annis octo Platonicae scholae in Academia praefuit. Eius vitam scripsit Laërtius, extatque sine capite Herma cum quadratis literis **СПΕΥΣΙΠ-ΠΟΣ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ** Speusippus Eurymedontis filius Atheniensis, vt ex Fuluij Vrsini schedis.

T H A L E S.

DElphici tripodis munere Thales septem Sapientum primus collaudatus est. Is patria Milesius, cum ex Ionia esset, Ionicae Philosophiae princeps clarissimus euasit. Ex eius porro schola tanquam ex coelo per ordines succedere illi Dijs potius, quam hominibus similes, in primis Socrates, Plato, Aristoteles. Huius Philosophi caput ex marmore nomen collo incisum habet **ΘΑΛΗΣ** extabatque apud Achillem Massæum.

T H E O P H R A S T V S.

THEOPHRASTVS ex Ereso Lesbi loco Melantum Fullonem patrem habuit auctore Laërtio. Is Athenis vixit, Platonis primum, postea Aristotelis auditor; cui ad Chalcidem profecto, in regimine Peripateticae scholae successit, tanta sui nominis celebritate, vt ad illum audiendum ad duo millia accurrerent discipulorum. Ob eius diuinam Atticae eloquentiae facultatem, cum ipse antea Tyrtamus appellaretur, ab Aristotele **Θεόφραστος** Theophrastus hoc est Deiloquus fuit cognominatus: ac praeter Diogenem, & Strabonem, Cicero ad eò ipsum eloquentia excelluisse affirmat, vt nomen diuinum inuenerit. Quamuis verò ad tantam laudem Atticâ facundia Theophrastus polleret, tamen cum eum loquentem audiuiisset Anicula, aduenam esse, neque inter ciues Athenienses versari credidit, quòd ab urbano sono paululùm voce discreparet, vt refert idem Cicero.

XENO-

XENOCRATES.

XENOCRATES Chalcedonenſis Platonis diſcipulus poſt Speuſippum in Academia ſucceſſor, admirabilis continentię, ac frugalitatis reliquit exemplar. Cum enim Phryne nobile ſcortum ipſum in lecto tentaffet, infecto opere, ſe non à viro, ſed à ſtatua exire percontantibus dixit. Seuero ſemper grauique aſpectu eum fuiſſe ſcribit Laërtius; ita vt ſæpè illi Plato diceret, vt Gratijs ſacrificaret. Eius herma, qui apud Fuluium Vrſinum extabat, capite auulſo, temporis iniuria, inſcriptionem tantum retinebat ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ ΑΓΑΘΑΝΟΡΟΣ ΧΑΛΧΑΔΟΝΙΟΣ Xenocrates Agathanoris Chalcedonenſis. Imago verò quam, addimus, deſumpta eſt ab exemplari, quod adſeruatur Romę in Aedibus Marchionis Fabritij de Maximis in marmore, in quo alijs nomen incifum eſt literis: ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΣ.

ZALEVCVS.

ZALEVCVS Locrenſis Legiſlator, teſte Strabone, Cretenſium, Laconum, atque Areopagitarum ſelectis optimis inſtitutis, ſaluberrimas leges ſuis ciuibus tulit. Adeò verò fuit iuſtitię tenax, vt filio obceꝑando in adulterij pœnam ſupplicantibus ciuibus vniuerſis, non aliter pepercerit, quàm ſi alterum ſibi, deinde filio alterum oculum erueret, & conſtanti exemplo ſanctiones ſuas confirmaret Valerio Maximo auctore.

Eius imago ex nummo Argenteo eorundem Locrenſium deſumpta eſt adſcripto nomine ΖΑΛΕΥΚΟΣ. In aduerſo ΔΟΚΡΩΝ ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩΝ Locrenſium ad Zephyrium montem incolentium in Italię parte, quę Magna Græcia vocabatur.

ZENO

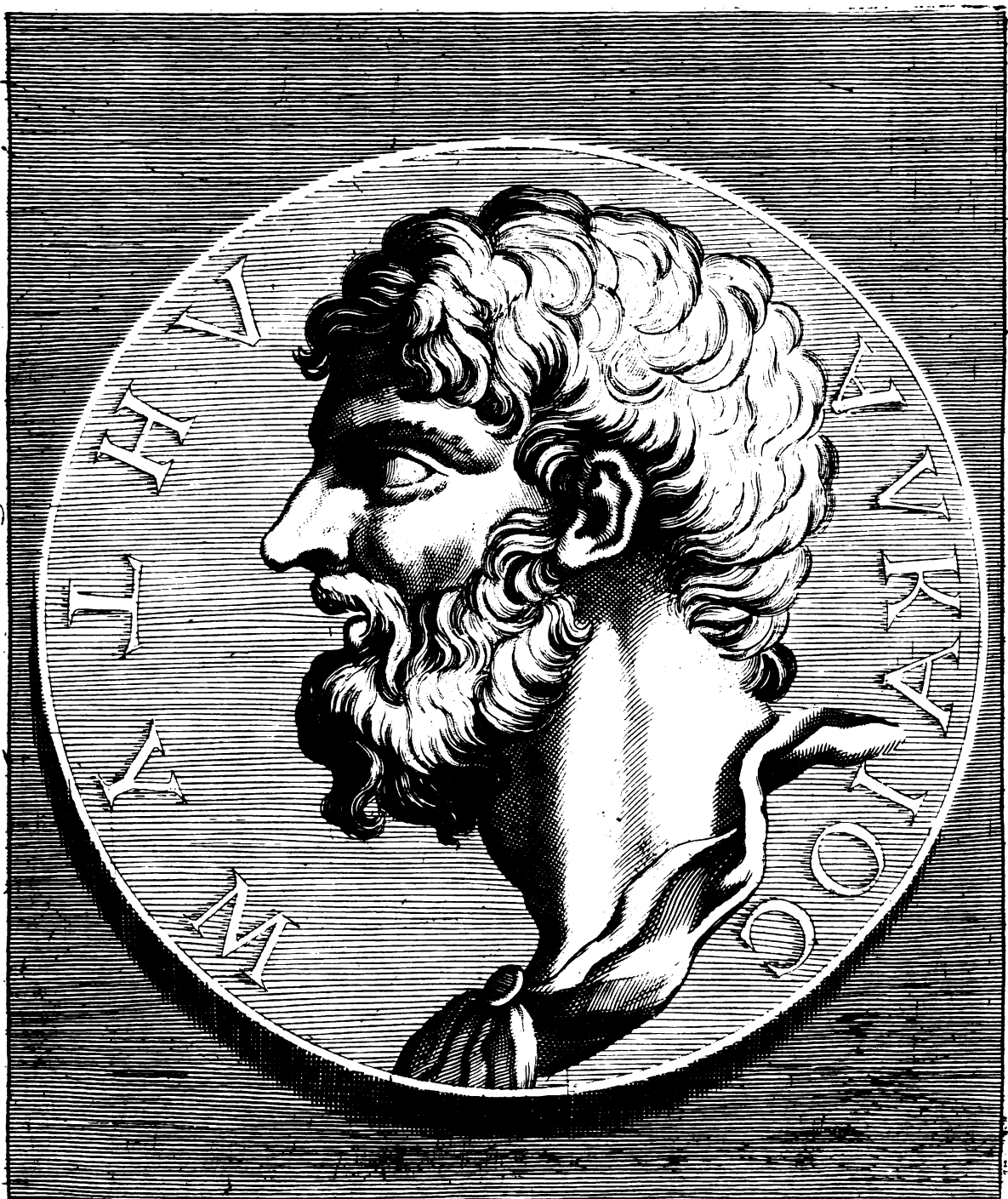
Z E N O .

ZENO Eleates Auctor Stoicæ Sectæ, Parmenidis auditor fuit; adeo verò ingenio præstans, ut ipsum Dialecticæ inuentorem Aristoteles fecerit, eiusque volumina sapientiâ plenissima commendet auctore Laërtio. Placuit illi Mundos esse plures sine vacuo, naturamque omnium rerum ex calido & frigido, aridoque & humido fuisse profectam. Narratur eius egregium factum; comprehensus enim à Nearcho, siue Diomedonte Tyranno, omnes illius amicos coniurationis conscios esse dixit, deinde cum ad aurem ipsius Tyranni loqui velle simularet, eam mordicè apprehensam non ante dimisit, quàm dentibus perforaret. Demum præcisam linguam in ora eiusdem dicitur conspuisse, cuiusque continuò facto impetu, lapidibus Tyrannum obruisse. Imago huius Philosophi in marmoreo herma desumpta est ex schedis Fuluij Vrsini, adscripto nomine ΖΗΝΩΝ. Alia etiam ex marmore visitur adhuc in Aedibus Farnesianis. Apuleius in prima sua Apologia Zenonem inter Philosophos formosos præcellentes numerat. Vixit Olympiade cxx. eodem tempore quo Cyrus Asiæ Imperium tenuit.

IMAGINES
VETERVM
ILLVSTRIVM POETARVM
PARS SECVNDA

*Romæ apud Io: Jacobum de Rubeis
Ad Templum S.^æ Mariæ de Pace
cum priuilegio Summi Pontificis
Anno MDCLXXXV*

ALCAEVS MYTILENAEVS

Vnus ex nouem Lyricis, qui apud Græcos celebratur aureo plectro donatus
Apud Fulvium Ursinum in numismate æreo

42.

ANACREON

Inter celeberrimos Græciæ lyricos adscriptus suis Odis mella instillavit

Apud Fulvium Ursinum in numismate æreo

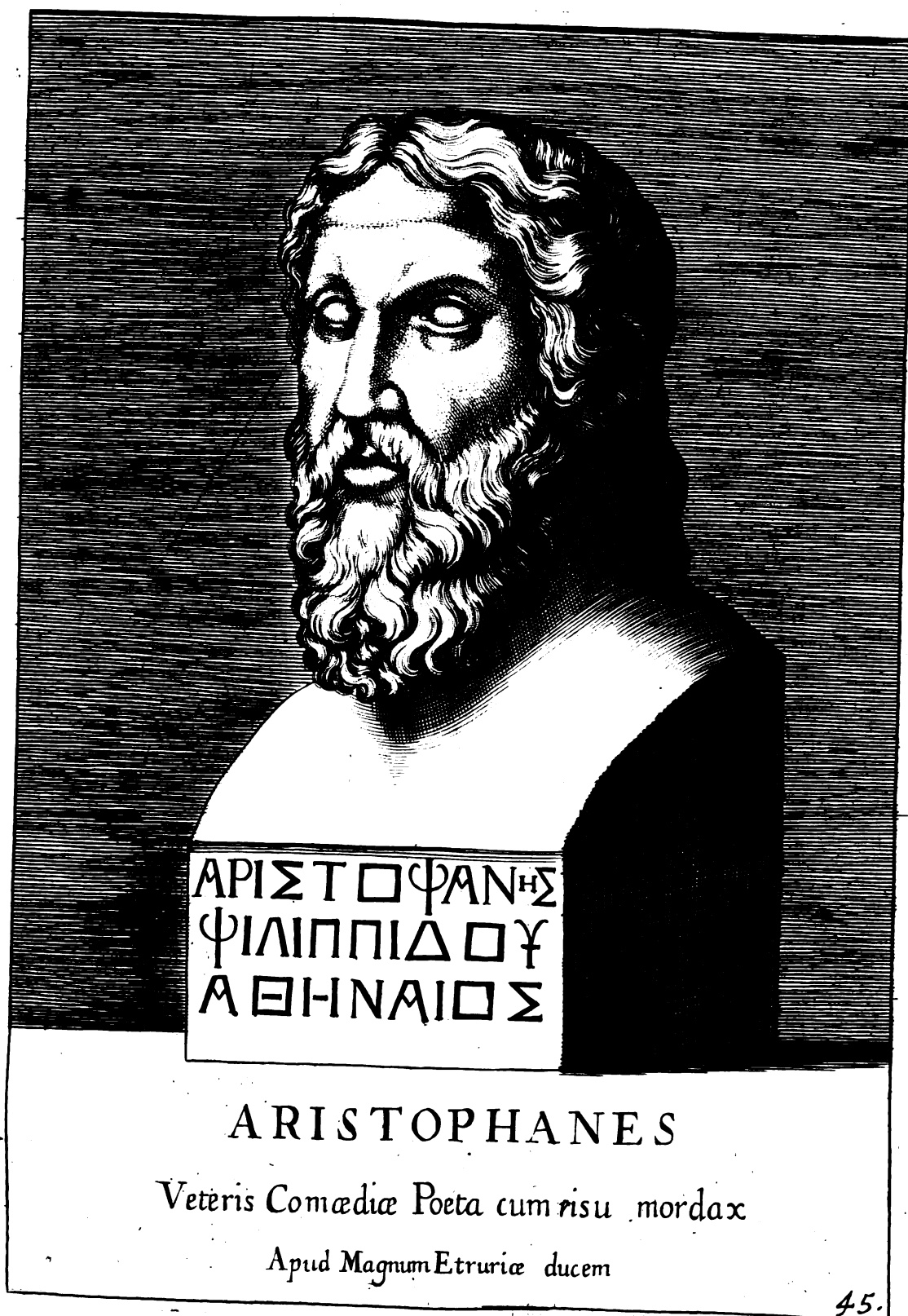

ARATVS

Astronomus Phænomenon : Scriptor

In Numismatē æreo apud Fulvium Vrsinum

44.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ
ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ARISTOPHANES

Veteris Comædiæ Poeta cum risu mordax

Apud Magnum Etruriæ ducem

45.

ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ ΛΥΣΙΜ
CALLISTHENES LYSIMACHI

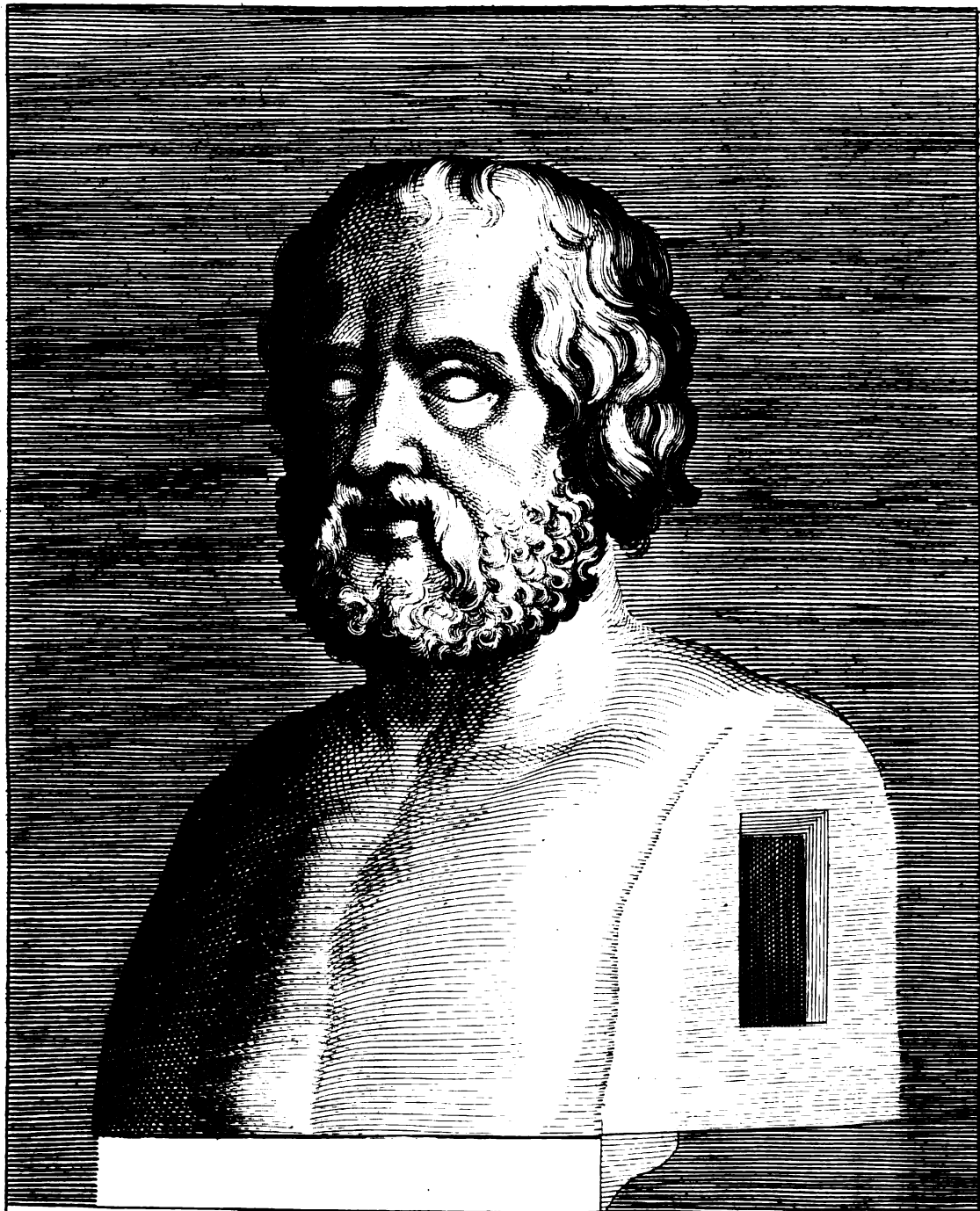

EVCHARIS LICINIAE.L

DOCTA ERODITA OMNES ANTES VIRGO VIXIT. AN. XIII.
 HEVS OCULE ERRANTE QVEI ASPICIS LETI DOMVS
 MORARE GRESSVM ET TITVLVM NOSTRVM PERLEGE
 AMOR PARENTEIS QVEM DEDIT NATAE SVAE
 VBEI SE RELIQVAE CONLOCARENT CORPORIS
 HEIC VIRIDIS AETAS CVM FLORERET ARTIBVS
 CRESCENTE ET AEVO GLORIAM CONSCENDERET
 PROPERAVIT HORA TRISTIS FATALIS MEA
 ET DENEGAVIT VITRA VEITAE SPIRITVM
 DOCTA ERODITA PAENE MVSA RVM MANV
 QVAE MODO NOBILIVM LVDS DECORAVI CHORO
 ET GRAECA IN SCAENA PRIMA POPVLO APPARVI
 EN HOC IN TVMVLO CINEREM NOSTRI CORPORIS
 INFISTAE PARCAE DEPOSIERVNT CARMINE
 STVDIVM PATRONAE CVRA AMOR LAVDES DECVS
 SILENT AMBVSTO CORPORE ET LETO TACENT
 RELIQVI FLETVM NATA GENITORI MEO
 ET ANTECESSI GENITA POST LETI DIEM
 BIS HIC SEPTENI MECVM NATALES DIES
 TENEBRIS TENENTVR DITIS AETERNA DOMV
 ROGO VT DISCEDENS TERRAM MIHI DICAS LEVEM

EVCHARIS

Liciniae liberta nobilis sui temporis siue saltatrix illa siue Mima

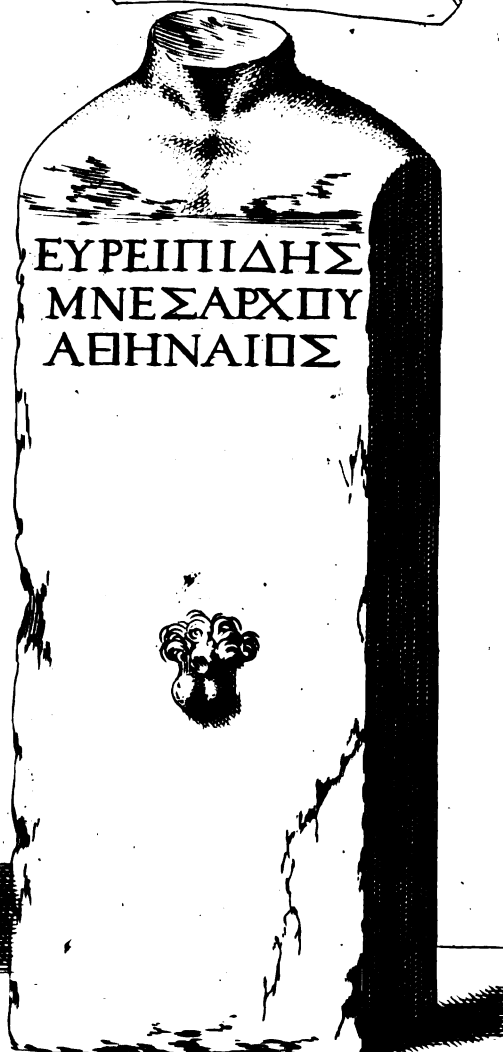

EVRIPIDES

Tragicus Illustris, Sophoclis æmulus

Apud Ezc. D. Gasparum de Haro, et Gusman, Catholicæ Maiestatis apud Innocentium XI Oratorem,
nunc Neapolitani Regni Proregis

48.

EVRIPIDES

Apud Fulvium Vrsinum in marmore

HE SIODVS

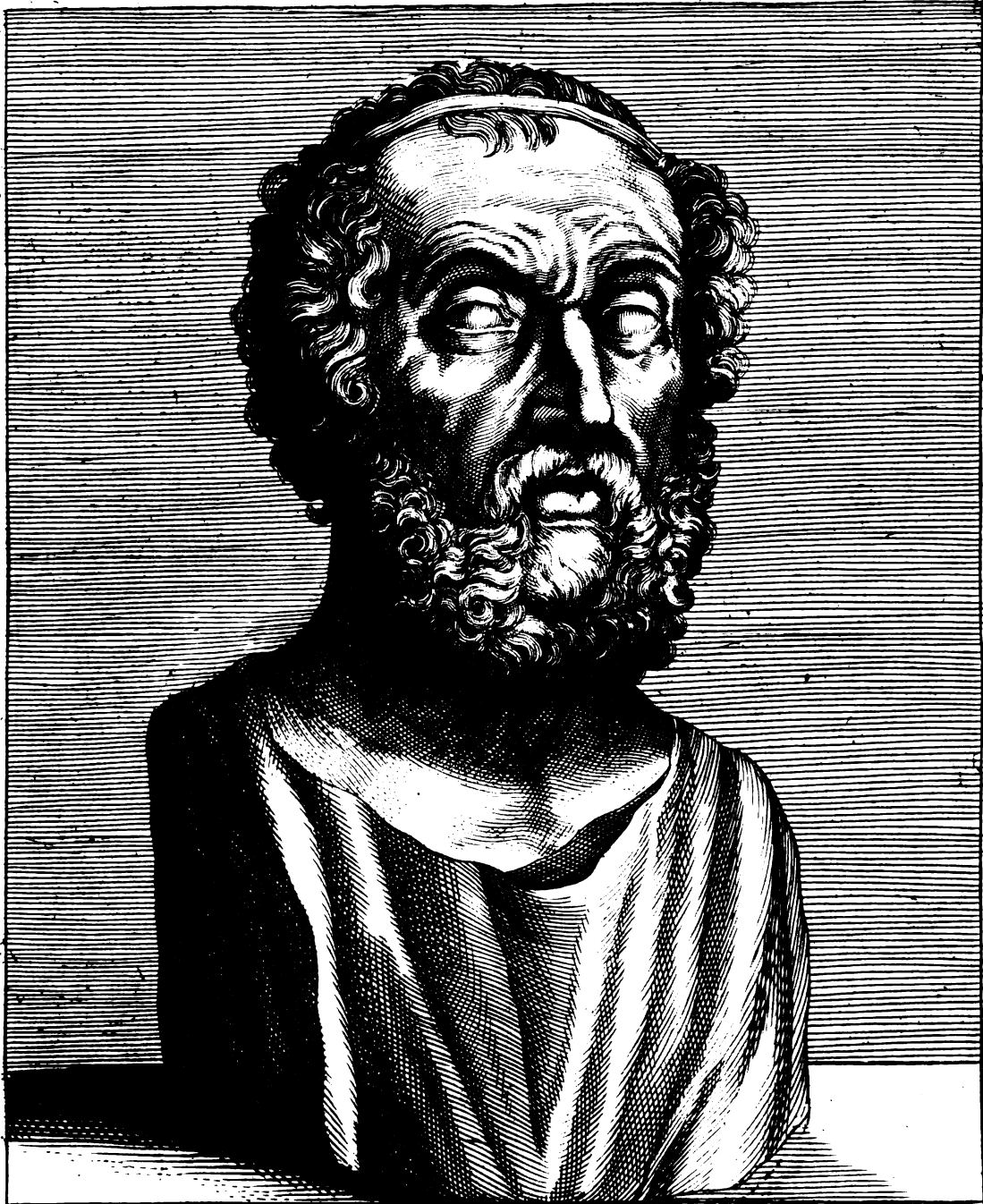
*Musarum Sacerdos, quem in Georgicis Virgilius est imitatus
Apud Fulvium Vrsinum in marmore*

50.

HE SIODVS

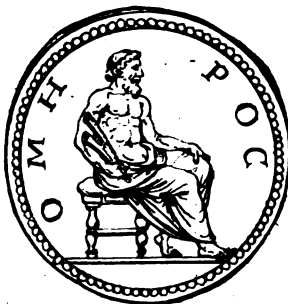
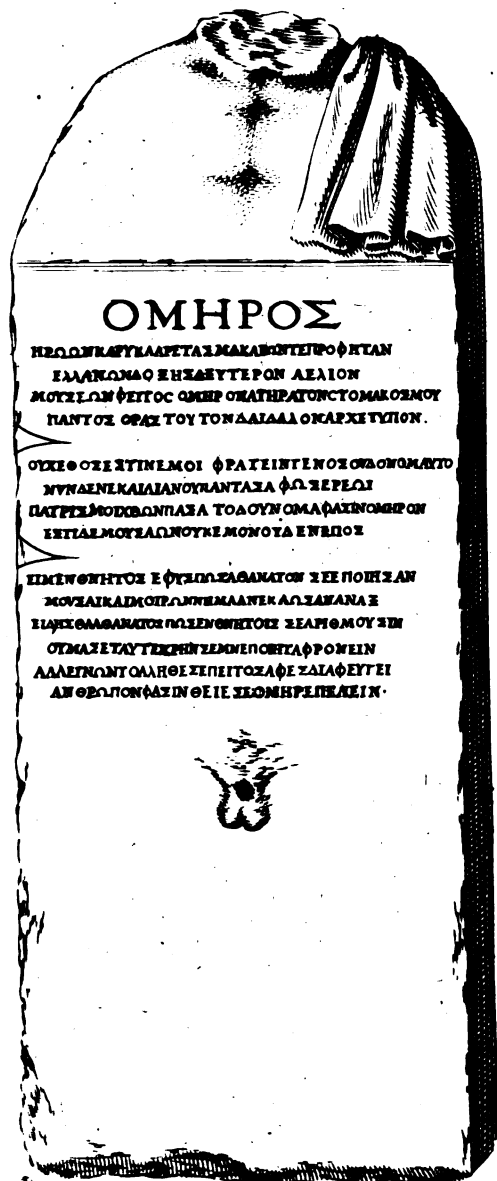
5i.

HOMERVS

Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenæ, Orbis de patria certat Homere^{tua}
Apud Cardinalem Farnesium

52.

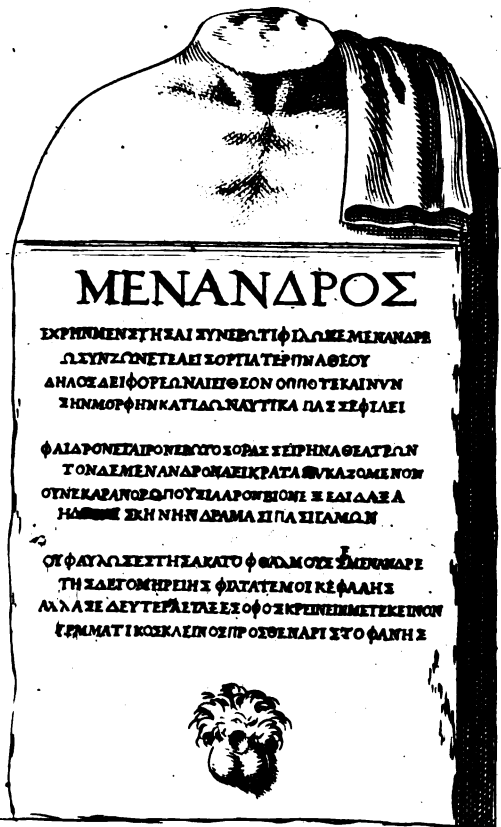

Q. HORATIVVS FLACCVS

Me doctarum ædæ præmia frontium Dīs miscent superis.

Ex Numismate in Thesauro Christianæ Reginae Aug.

54.

MENANDER

Menander inter omnes nouæ Comædiæ Poetas facile princeps
 Apud Fulvium Ursinum in marmore

OVIDIVS NASO

*Ille hic est Vates Peligna gloria gentis
Ingenio periit qui miser ipse suo
Apud Feliciam Rondanini Clariss. matronam Romanam*

A · PERSIVS FLACCVS

Satyrical Poesi clarissimus

Olim in Bibliotheca Iacobi Cardinalis Sadoleti, postea Julij Visini

58.

PINDARVS

Nouem lyricorum longè Pindarus Princeps, Apollinis delictum
In ædibus Iustinianis

59.

P I N D A R V S
Pindari Statua, sine capite, temporis vi deformata
Apud Julium Ursinum in marmore

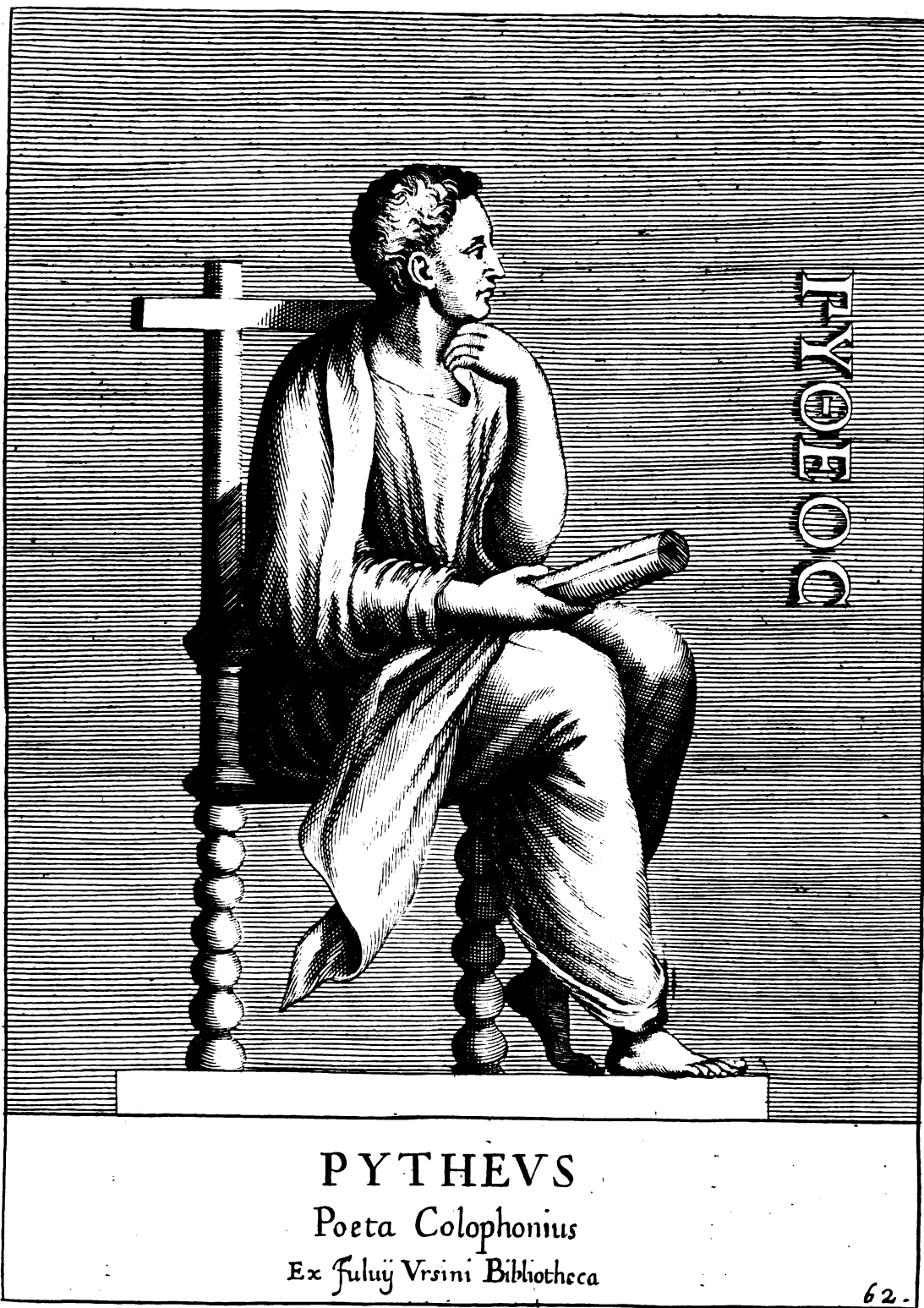
60. 13

POSIDIPPVS · POETA COMICVS

In Hortis Mantalis

6i.

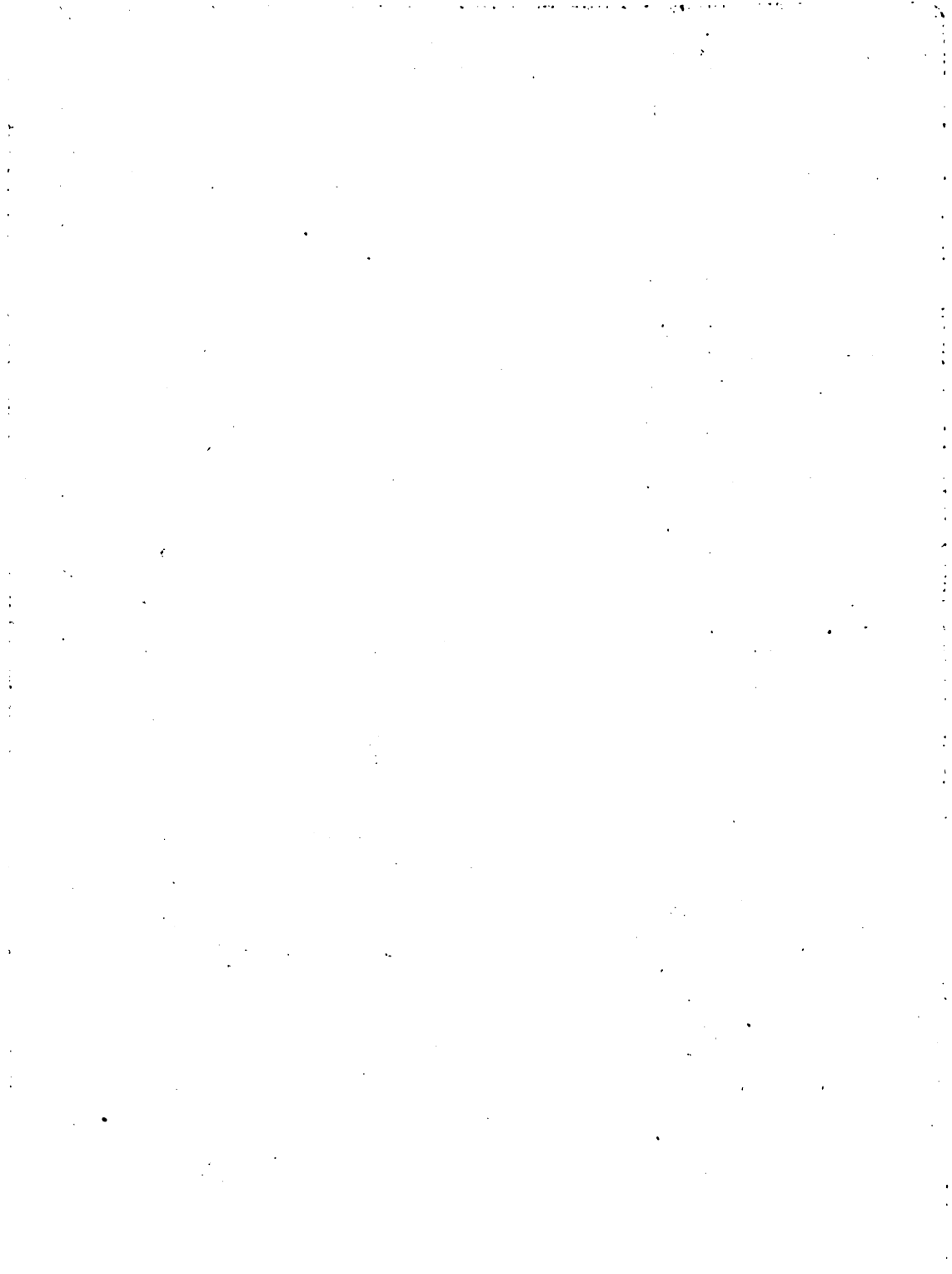

PYTHEVS

Poeta Colophonius

Ex Julij Vrsini Bibliotheca

62.

*Nona nec est inter Sappho Lyricosque, virosque,
sed numerum Musis auget et hæc decima*

ex schedis Pyrrhi Ligorii in Bibliotheca Vaticana 63.

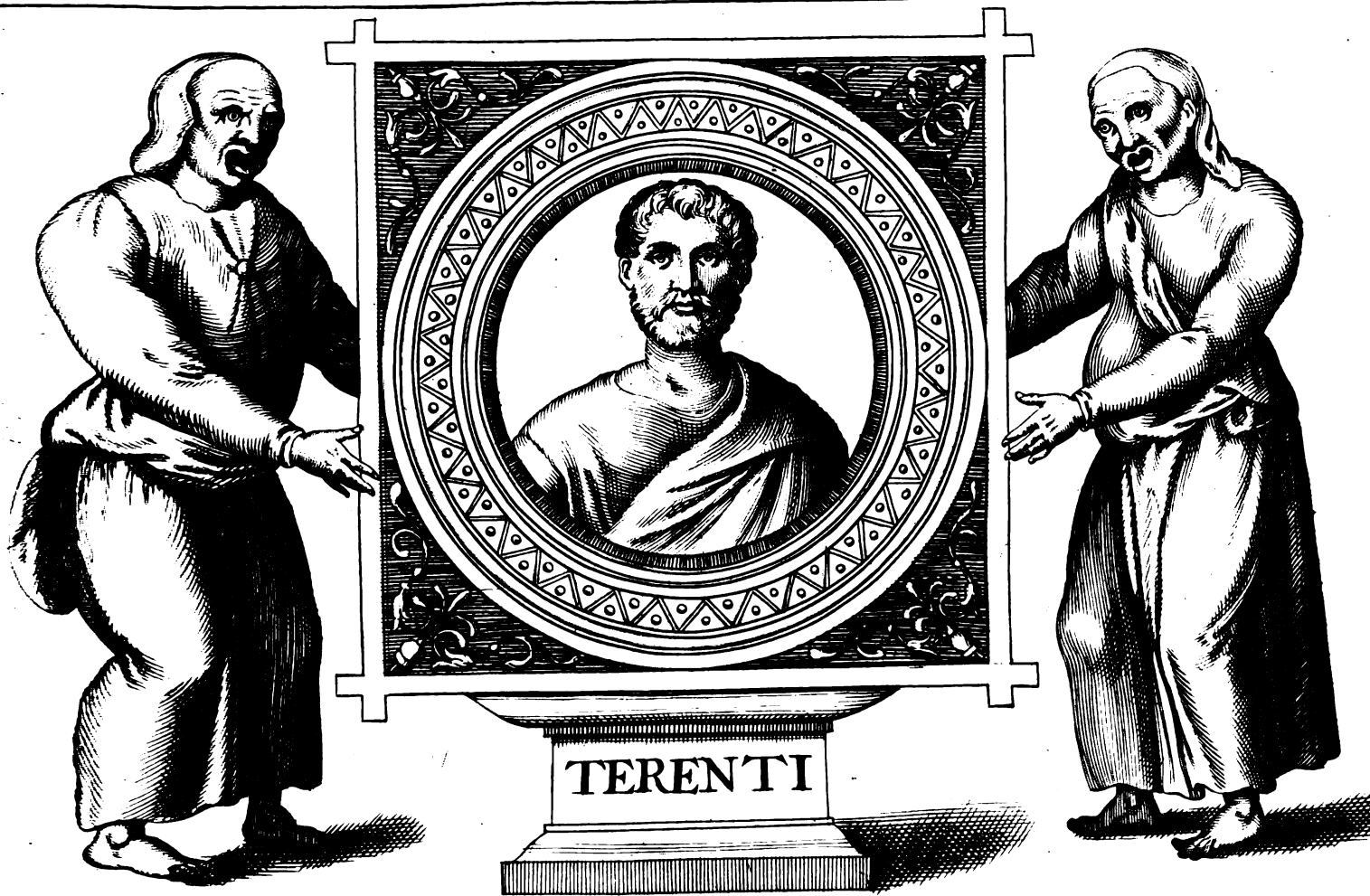

SOPHO
Poeta cothurno, et grat
Apud Julium Vrsinum

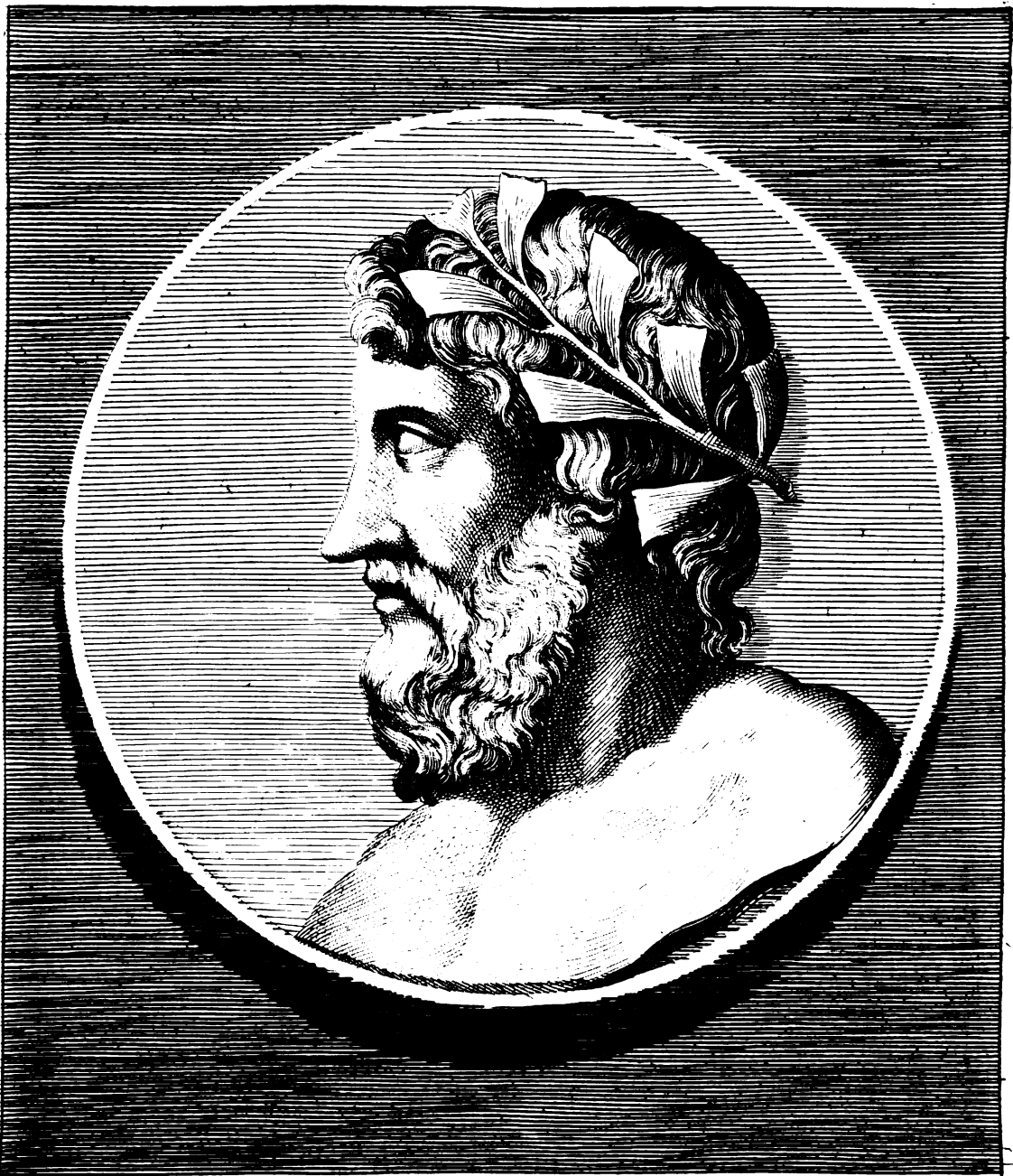
ΣΟΦΟΚΛΗΣ

CLES
itate omnibus Sublimior
in marmore

64

P. TERENTIUS AFER
Arte summa, Lectissimaque sermonis puritate inter Latinos Comicos spectandus
Ex vetustissimo Codice Vaticano

THEOCRITVS

Singulari exornatur præconio, quòd ipsum in Bucolicis Virgilius sit imitatus

Apud Fulvium Vrsinum in marmore

PVB. VIRGILIVS MARO

Mæonium quisquis Romanus nescit Homerum

Me legat, et lectum credat utrumque sibi

Apud Ful. Ursinum in Nomismate arce.

67.

VIRGILIUS MARO

Apud Petrum Stephanonium in Gemma

68.

POETA

proposito præmio carmina recitans

SILENI AC DIONYSIACÆ PERSONÆ

I

I N
I M A G I N E S
V E T E R V M
I L L V S T R I V M P O E T A R V M
E X P O S I T I O N E S.

A L C A E V S.

ALCAEVS Mytilenæus vnus ex nouem Lyricis, qui apud Græcos celebrantur, æternitati famæ commendatur. Plectrum eius aureum nuncupant Horatius & Quintilianus. Stylo fuit grandi, ac sonoro; percitus verò Musarum cæstro non armis tantum, sed carminibus etiam suis ad tuendam patriæ libertatem aduersus Tyrannos acriter decertauit, ac de eodem conterraneo suo in hunc modum Sappho apud Ouidium.

*Nec plus Alcæus confors patriæque, lyraque
Laudis habet, quamuis grandior ille sonet.*

Ab Alcæo Alcaicum carmen, quo genere potissimum vsus est Horatius. Eius verò facies desumpta est ex æreo Fuluij Vrsini nummo, quem Mytilenenses percussere: ΑΛΚΑΙΟC ΜΥΤΙΑ *Alcæus Mytilenensium*. In postica sculptus est Pittaci vultus, vt suo loco recensuimus inter Illustres Philosophos. Populus itaque Mytilenensium hoc monumentum posuit Alcæo, & Pittaco, vt suos præclarissimos ciues summo honore prosequens, se quoque ipsum apud posteros decoraret. Claruit alter Alcæus Poëta Comicus ætate Aristophanis, qui cum eodem Athenis certauit, eiusque extat mentio apud Athenæum, & Pollucem. Sed hæc nostra imago ad celebrem illum Lyricum Mytilenensem, ex inscriptione referenda est.

A N A C R E O N.

ANACREON Teius Anacreontici metri auctor, inter nouem eximios Græciæ Lyricos adscriptus, suis Odis Musarum mella instillauit, quibus amatorias curas demulcebat. Huius Poetæ imago æneo nummo insculpta, senilem Anacreontis ætatem representat, quam indicat Ouidius:

*Quid nisi cum multo Venerem confundere vino
Præcepit Lyrici Teia Musa senis?*

In altera nummi parte, vt notat Ioannes Faber, Bathilli ab Anacreonte celebrati imago exprimi videtur, si ex literis, quæ in orbe leguntur ΒΑΘΥΛΛΟC *Batbyllus* intelligatur. Floruit Anacreon temporibus Polycratis Samiorum tyranni, ab eodem in gratiam acceptus, quòd versibus suis eum celebraret. Nummus in Fuluij Vrsini Bibliotheca adseruabatur.

A R A T V S.

ARATI Solensis celebre nomen est ob ipsius *Phænomena*, ac *Prognostica* ornatissimis versibus scripta. Mirum tamen, vt inquit Tullius, quod Aratus, quamuis Astrologiæ ignarus, adeò crudité de Astris, deque sideribus scripserit. Arati, & Chrysippi imagines depromptæ sunt ex æreo nummo percusso à Solensibus ad memoriam, & gloriam vtrorumque suorum ciuium. Nummus verò ΠΟΜΠΗΙΟΠΟΛΕΙΤΩΝ *Pompeiopolitarum* nomen profert; nam Solos Vrbs Ciliciæ maritima à Pompeio Magno instaurata. Pompeiopolis fuit appellata. Arati vultum ab altera Chrysippi facie in aduerso nummi latere expressa ex eo distinguit Faber, quod Aratus ipse Astrologiæ studiosus ad instar intuentis cœlum effectus sit. Floruit Hieronis Regis Siciliæ temporibus, Theocrito æqualis. Chrysippum supra inter Philosophos recensuimus.

ARI-

ARISTOPHANES.

ARISTOPHANES veteris Comœdiæ Poeta inter nobilissimos Comicos Græcos numeratur, sed qui cunctos conuitijs proscindens irrisor, & subsannator, nec ipsi Socrati pepercit, Anito, & Melito suggerentibus ad exitium Philosophiæ parentis, in Comœdia, cui nomen est ΝΕΦΕΛΑΙ siue Nubes, cum illudens. Aristophani verò ità cum risu Athenienses proceres increpanti dies est dictus, teste Aeliano, quòd ipsorum mores laceraret; quare ipse medium Comœdiæ genus inter veteris dicacitatem, & nouæ hilaritatem inuenit, ac ludricas personas ad risum accommodatas excogitauit. Ipsius herma in Villa Tiburtina Hadriani repertus fuit cum inscriptione ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ. Eius caput, vt notat Faber, non præsefert caluitium, cuius Plutarchus, & ipse Aristophanes in Comœdia ΕΙΡΗΝΗ meminere, quare suspicari licet hanc imaginem nondum senili ætate factam.

CALLISTHENES.

KΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ ΛΥΣΙΜ *Callisthenes Lysimachi* filius. Ioannes Faber Callisthenem intelligit memoratum ab Athenæo, & Suida, qui aliquot eius Comœdias citant, quamuis corruptè apud vtrunque Calliam pro Callisthene scribi asserat. Cuiuscumque verò fuerit hæc larua, capillitium, siue galericulum totius capitis tegumentum de more habet. Aliæ ad fines laruæ in gemmis, & lapidibus occurrunt Tragico, & Comico apparatus conuenientes. Histriones porrò tanti faciebant suas laruas, quibus famam sibi comparauerant, vt eas in suis monumentis, anulis, insignibusque, etiam adscripto nomine, exprimerent.

EVCHARIS.

EVCHARIS Musarum alumna, nobilis Cantrix ipsa suum in tumulo canit elogium.

DO-

DOCTA ERODITA PAENE MVSARVM MANV
QVAE MODO NOBILIVM LVDOS DECORAVI CHORO
ET GRAECA IN SCAENA PRIMA POPVLO APPARVI.

Inscriptio ipsa quæ integra cum imagine exhibetur, ex literis aliqua vetustioris ætatis indicia præbere videtur, ex quibus intelligere licet, ipsam Eucharim primam Romæ apparuisse Græca in scæna. Tunc enim Romani Vates sumptas à Græcis Fabulas latinitate donabant, ac Romana toga indutas producebant in scenam. Cæterùm ipsa laurigero diademate redimita est de more Illustrium Poetarum, qui in sacris certaminibus carminum præstantia victores coronabantur.

EVRIPIDES.

EV RIPIDES Atheniensis; carmine Tragico plurimos sui amatores habuit, famamque Sophoclis in ancipiti reliquit. Vterque Tragædiam ab Aeschilo productam longè clarius illustravit; Sublimior Sophocles; sententijs densus atque in affectibus mirus Euripides iudicio Quintiliani. Huius Poetæ marmoreus Herma affabrè insculptus, à quo nostræ imaginis similitudinem duximus, ex Bibliotheca Camilli Maximi Cardinalis ditissimæ Gazæ Excellentiss. D. Gasparis de Haro, & Gusman, nunc Neapolitani Regni Pro-Regis cum reliqua erudita suppellectile, ut aliàs diximus, accessit.

EVRIPIDES.

IN HAC tabula Euripidis statua exhibetur capite brachijsq; mutilata, eius nomine in basi adscripto ΕΥΡΕΙΠΙΔΗΣ. Item herma siue capite, in quo legitur ΕΥΡΕΙΠΙΔΗΣ ΜΝΕΣΑΡΧΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ *Euripides Mnesarchi Atheniensis*. Cum his aliud exhibetur Euripidis caput marmoreum adscripto etiam nomine; sed cum ab alijs omnibus eius imaginibus similitudine prorsus differat, Euripidem alium referre opinamur.

HE-

H E S I O D V S.

HESIODVS in Ascrâ ad radices Heliconis natus Musarum Sacerdos, à Musis suorum carminum consecutus est immortalitatem. Meruit inde grande illud Maronis elogium,

Ascreumque cano Romana per oppida carmen.

Ipsū vnum Maro è Græcorum Scriptoribus in Georgicis est imitatus. Homeri, atq; Hesiodi Poëmatibus nihil antiquius Græci iactant: vtrū verò alter altero natu prior sit, inter ipsos certatur: plurimi tamen consentiunt, ante Romam conditam aliquo tempore simul vixisse. Longam Hesiodi ætatem hæc nostra imago indicat, cumque extrema senectute obiisse scribit Plutarchus, proverbiumque de eo dici solitum Ἡσιόδῳ γρηγορότερον *Hesiodo senior*.

H E S I O D V S.

HESIODI facies, quæ super eius herma exhibetur, desumpta est ex Corniola ovali, prorsus illi similis, quam in antecedenti ostendimus. In ipso verò Herma sine capite legitur ΗΣΙΟΔΟΣ ΔΙΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΣ: *Hesiodus Dii filius Ascreus*. Altera verò eiusdem Hesiodi imago marmorea non adeo senilem eius ætatem repræsentat. Meminit Pausanias eiusdem æneæ statuæ, quam Thespij in foro posuerunt, præter alias eius memoriæ dicatas.

H O M E R V S.

VT OMNIA laudum præconia in vnum Homerum congeramus, illud sufficiat, in terris patria caruisse, vt ei cælum pro patriâ auspicemur, quemadmodum cecinit Sincerus.

*Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenæ
Cedite; iam Cælum patria Mæonidæ est.*

Sic Homerum inter Mortales, quasi Deorum quempiam suspicientes, eius diuina poëmata alij Ioui, alij Apollini, alij Musis adscripserunt. Scribit Plinius, Asinium Pollionem, cum veram Homeri imaginem in sua Bibliotheca

theca collocandam inuenire non posset, eam ex ingenio Artificum effingi curasse, ut Musarum Antistitis ementitus vultus hominum desideria expleret. Traditum etiam est cœcum illum fuisse, atque à sua cœcitate ex Melesigene Homerum nuncupatum, ut nostra imago utroque lumine orbatum, ac supercilijs prominentibus refert, qualem Christodorus eius statuam describit, quam ex versione C.V. Leonis Allatij exhibemus. *Est & Bibliotheca, & Homerium, scilicet porticus quadrata, templum habens Homeri, & simulacrum. Nam Smyrnei quoque Homerum sibi acriter vindicant: & nomisma quoddam æreum apud eos Homerium vocatur.* Crispam præterea modicamque barbam habet, quam in vera Homeri imagine probat idem Allatius, ut in sequenti. Tæniâ insuper seu diademate Poëtarum Princeps coronatur.

H O M E R V S.

HOMERI statuam in hac tabula incisam, brachijs, cruribusque amputatis, facie verò, & capite integro, atque à temporis iniurijs incolumi, commendat Allatius in Præfatione ad librum de Patria Homeri, ut quæ non ex ingenio excogitata sit, quemadmodum Plinius de Asinio Pollione memorat, sed potius ad similitudinem expolita, atque ad posteros per manus tradita. Comparata enim cum alia eiusdem Vatis in nummo Chiorum, quem hîc exhibemus, & cum Farnesiana in antecedenti marmore exhibitâ, similitudine vultus ijsdem proximè respondet, modicâ, & crispâ barba, non longâ, & ad pectus propexa, qualis circumfertur in recentioribus nummis contorniatîs absque vlla cum Homero affinitate. Chiorum nummus in gratiam Homeri percussus, hinc Sphingem alatam dextero pede lyre innixam cum epigraphæ **ΧΙΩΝ**; inde eiusdem Homeri sedentis simulacrum utraque manu carminum volumen in sinu tenentis exhibet adscripto nomine **ΟΜΗΡΟC**: cui prorsus simile in exiguo frusto veteris marmoreæ tabellæ in nostro Musæo adseruamus. Chiorum verò nummi, de quo loquimur, Aristoteles & Pollux meminere, eundemque laudatus Allatius prædicto libro de Homeri Patria illustravit. Cum verò nobiles Græciæ Vrbes Homeri natale sibi contentiosè vindicarent, eius imagines, & simulacra tamquam maius patriæ decus ac gloriæ insigne præferebant. Inter quas Vrbes præter Chium, etiam Smyrna in Homeri venerationem, nummum æreum percussit Homeri nomine insignitum, quem **ΟΜΗΡΕΙΟΝ** Homercum siue Homericum nuncupatum allicit Strabo. Sedentem Vatem philosophico pallio amictum, dextera ramum,

num, siue acroterium, maritimæ Vlyssis peregrinationis symbolum, tenentem, ab vno latere nummus ostendit cum nomine ΟΜΗΡΟΣ: ab alio coronam lauream, in cuius medio legitur ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. Plurimos Amastris Vrbs Ponti nobilissima in huius Poëtæ gratiam nummos signauit, non quòd pro Homeri natali contenderet, sed quòd carminum, ac sapientiæ studijs eidem esset addictissima, vel vt alijs placet, ob Smyræorum affinitatem. Horum præcipuus nummus Homeri vultum in anticâ refert, in posticâ verò Fluuij Meletis iacentis simulacrum cum literis ΜΕΛΗΧ ΑΜΑΚΤΡΙΑΝΩΝ ad comprobendam ipsius patriam Smyrnam, quam Melis alluit, & iuxta quem Homerum in lucem editum asserebant. Inde Statij vulgatum carmen de ipso Vate

*Smyrna tibi natale solum, potusque verendo
Fonte Meles.*

Fluuius dextra Iyran tenet ad indicandum Musarum Alumni Melos; à Fluuiio autem Melete Homerus antea Melesigenes, quasi Meletis Filius fuit cognominatus. Eadem Vrbs Amastris alios duos æreos nummos signauit; quorum alter, præter Homeri vultum ac nomen ΟΜΗΡΟΣ, Victoriā ex aduerso repræsentat cum laurea, & palma, ac literis ΑΜΑΚΤΡΙΑΝΩΝ; alter ipsius Urbis Amastris sedentis simulacrum Victoriolam tenentis exhibet cum eadem epigraphæ. Quartus nummus hinc Urbis ipsius turre, inde Homeri caput repræsentat. Quintus sub Marco Aurelio in antica exprimit huius Imperatoris caput, in postica Homeri diademati vultum cum titulo ΟΜΗΡΟΣ ΑΜΑΚΤΡΙΑΝΩΝ. Atque eodem studio aliæ Vrbes sub Augustis Homero monumenta posuere. Restat, vt tria Epigrammata, quæ Homeri Hermæ in suis Hortis scripsit Aelianus, referamus quorum primum legere est in Anthologia ex Antipatro in aliquibus varians.

ΟΜΗΡΟΣ

ΗΡΩΩΝ ΚΑΡΥΚ ΑΡΕΤΑΣ ΜΑΚΑΡΩΝ ΤΕ ΠΡΟΦΗΤΑΝ
ΕΛΛΑΝΩΝ ΔΟΞΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΑΕΛΙΟΝ
ΜΟΥΣΩΝ ΦΕΓΓΟΣ ΟΜΗΡΟΝ ΑΚΗΡΑΤΟΝ ΣΤΟΜΑ ΚΟΣΜΟΥ
ΠΑΝΤΟΣ ΟΡΑΣ ΤΟΥΤΟΝ ΔΑΙΔΑΛΟΝ ΑΡΧΕΤΥΠΟΝ

*Heroum præconem virtutis, beatorumque vatem,
Græcorum gloriæ secundum solem,
Musarum lumen Homerum, immortale os mundi
Totius, cernis banc artificiosam effigiem.*

ΟΥΚ ΕΘΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΜΟΙ ΦΡΑΖΕΙΝ ΓΕΝΟΣ ΟΥΔ ΟΝΟΜΑΥΤΟ
ΝΥΝ Δ ΕΝΕΚΑ ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΑΝΤΑ ΣΑΦΩΣ ΕΡΕΩ

ΓΑ-

ΠΑΤΡΙΣ ΕΜΟΙ ΧΘΩΝ ΠΑΣΑ ΤΟ ΔΟΥΝΟΜΑ ΦΑΣΙΝ ΟΜΗΡΟΝ
ΕΣΤΙ ΔΕ ΜΟΥΣΑΩΝ ΟΥΚ ΕΜΟΝ ΟΥΔΕΝ ΕΠΟΣ

Non mos est mihi dicere genus, neque nomen ipsum :

Nunc autem Aeliani gratiâ omnia clarè edissero .

Patria mihi terra & niuersa, nomen verò dicunt Homerum .

Est autem Musarum, non meum omne carmen .

ΕΙ ΜΕΝ ΘΝΗΤΟΣ ΕΦΥΣ ΠΩΣ ΑΘΑΝΑΤΟΝ ΣΕ ΕΠΟΙΗΣΑΝ
ΜΟΥΣΑΙ ΚΑΙ ΜΟΙΡΩΝ ΝΗΜ ΑΝΕΚΛΩΣΑΝ ΑΝΑΞ
ΕΙ ΔΗΣΘ ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΠΩΣ ΕΝ ΘΝΗΤΟΙΣ ΣΑΡΙΘΜΟΥΣΙΝ
ΟΥΜΑ ΣΕ ΤΑΥΤ ΕΧΡΗΝ ΣΕΜΝΕ ΠΟΙΗΤΑ ΦΡΟΝΕΙΝ
ΑΛΛ ΕΓΝΩΝ ΤΟ ΑΛΗΘΕΣ ΕΠΕΙ ΤΟ ΣΑΦΕΣ ΔΙΑΦΕΥΓΕΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΦΑΣΙΝ ΘΕΙΕ ΣΕ ΟΜΗΡΕ ΠΕΛΕΙΝ

Si quidem mortalis genitus fuisti, quomodo immortalem te fecerunt

Musa, & Parcarum Filium reuoluent, ò diue ?

Si tandem immortalis, quomodo inter mortales te numerant ?

Non hercle talia oportebat de te venerande Poëta sapere .

At verum noui ; quoniam certitudo eos refugit,

Hominem te aiunt, diuine Homere, esse .

H O R A T I V S.

TA M dulce canit Venusina Cithara, vt ex Aonio vertice ad Palatinum collem Musæ deductæ cum Apolline suo ad numerum modulari videantur. Horatius Romanæ fidicen lyræ Pindaricis modis flectens vocales chordas, Thebanum barbiton intulit Ausoniæ primus, Latiasque aures demulsit.

O decus Phœbi, & dapibus supremi,

Grata testudo Iouis .

Captus Philippenſi bello, Mæcenatis beneficio ſeruatus, ac penè ditatus, ex hoſte, & ſeruo in Auguſti gratiam receptus, Dijs ſe immiſcuit ſuperis. Primus omnium Latinorum verſus Lyricos exemplo Græcorum ſcripſit, Princepsque iure optimo habetur, vt de ſe ipſo prædicat idem Horatius.

Princeps Aeolium carmen ad Italos

Deduxiſſe modos .

Odas ſua Carmina appellauit, in iſſque ita excelluit, vt Venusina lucerna cunctis, qui poſtea in eodem Poëſeos genere claruerunt, affulſerit. Satyras etiam

etiam acceptas à Lucilio expoliuit, in ijsque terfior, ac purus magis insurgit. Huius Vatis, quam edimus imaginem ex æreo nummo in eius honorem percusso, atque in Thesauro Reginæ Christinæ adseruato, accepimus, qui tamen nummus contornatus multum distat ab Horatij ætate, sequioribus sæculis excussus. Statura fuisse exiguâ atque præcanum, hoc est immaturâ canitie, quin & lippum vsum collirijs ipse refert; quamuis oculorum vitium nullum in hac imagine appareat.

M E N A N D E R.

MENANDER Atheniensis inter omnes nouæ Comœdiæ Poëtas facile princeps, summis præconijs à Quintiliano exornatur, vt qui vel vnus inueniendi copia, & eloquendi facultate, rebusque omnibus, personis, & affectibus accommodatus, vniuersam vitæ imaginem expresserit. Menandri effigies in rotundo clypeo marmoreo eius nomen incisum habet: ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ. In ipsius verò clypei latere aduerso Sophoclis imago similiter palliata insculpta est, quam inde exhibebimus; quorum alter Tragœdiæ, alter Comœdiæ, principes habiti sunt. Marmor verò, quod vtriusque vultum exhibet, effossum fuisse traditur extra Portam Aureliam in cuiusdam Poëtæ sepulcrali monumento, super quo statua Apollinis cum Musis nouem, Homeri præterea, Euripidis, & Pindari statuae sequebantur, referente Ioanne Fabro. Huic alia subiicitur sine nomine Menandri effigies; Herma verò capite mutilatus tribus Epigrammatibus in laudem Menandri inscriptus est, vt alter Homeri Hermes exhibitus, quorum auctor creditus est Aelianus. Quare facile conijcias, vtrumque Hermam in Villa ipsius positum fuisse, vt supra ad Homeri imaginem adnotauimus. Menandro extincto statuan Athenienses in loco celebri, quâ ex Piræo Athenas itur, posuere, aliaque Constantinopoli in Gymnasio à Christodoro in Epigrammate celebratur.

M O S C H I O N.

MOSCHIONIS Poëtæ Comici Comœdiarum non semel Stobæus, & Clemens Alexandrinus meminere. Eius statua marmorea, quam sedentem exhibemus, exstabat apud Fuluium Vrsinum, in cuius basi nomen ΜΟΣΧΙΩΝ legitur. Alius fuit Moschus Poëta Syracusius in Sicilia natus, Bucolici Carminis

minis scriptor, qui post Theocritum vixit, atque Amorem fugitiuum pinxit potius quàm scripsit.

OVIDIVS.

PVBLIVS' OVIDIVS NASO Pelignæ gloria gentis, iucundissimus Venerum, Amorumque lusor, idemque sæui exilij sui dulcis modulator; tum blandis, cum tristibus modis, siue ad ripam Tybridis, siue ad Geticum litus, semper in medio Helicone suaui resonans melo: hoc vno tantum infelix, quod suo perijt ingenio.

Aereus nummus Ouidij hinc eius caput exhibet cum epigraphe ΟΥΗΛΙΔΙΟΣ ΝΑΣΩΝ *Ovidius Naso*; inde cuiusdam Menandri Parrhasij caput repræsentat ΜΕΝ . . . ΑΣΙΟΥ *Menandri Parrhasij*, qui huic præstantissimo Vati deuotus tale monumentum posteritati commendauit. De hoc Ouidiano nummo sic Clariss. Sphanhemius in suis Dissertationibus: *Vt leuis terrasit huic Parrhasio, qui sacros vultus Musarum, Venerumque omnium Sacerdotis intercidere non est passus, quos bona cum Augusti venia omnes Musis Gratijsque initiati in sacrarijs suis recondans.* De Ouidij imagine cum hederacea corona sic ipse conquerens in Tristibus:

*Si quis habet nostris similes in imagine vultus;
Deme meis hederas Bacchica ferta comis.*

De alia eiusdem Ouidij effigie in Gemma anulari sculpta, auroque inclusa sequitur Poëta in ead. Elegia.

*Effigiemque meam fuluo complexus in auro,
Cara relegati, quæ potes, ora vides.*

Nicolaus Heinſius eximium huius sæculi decus in nouissima Nasonis sui editione primus ex hoc nummo Ouidij vultum expressit, typisque edidit ex ditissima veterum Numismatum Gaza congesta à Felicia Rondanina prisce nobilitatis, ac probitatis Romana Matrona, parique eruditionis famà illustri. Quamuis autem in hac imagine laurea, seu tenia incertis notis appareat vetustate consumpta; laureatam tamen effinximus, qualem ex eodem nummo ipse Heinſius suæ editioni præposuit.

PER-

P E R S I V S.

AVLVS PERSIVS Flaccus Eques Romanus Volaterris natus carmine Satyrico ita inclaruit, vt in Musarum contubernio receptus, Romana hedera caput redimiri sit meritus. Maximum gloriæ præmium, quamvis vno libro consecutus est. Quare de ipso Martialis.

*Sæpius in libro memoratur Persius vno,
Quàm levis in tota Mæsus Amazonide.*

Floruit sub Claudio, & Nerone Principibus, summus Horatianæ Satyræ imitator, ac omnium, qui post ipsum in eo genere se exercuerunt, cum Iunio Iuvenale pari fama illustrissimus. Tabulam marmoream cum Persij imagine, ex qua hanc nostram ducimus, primò in Iacobi Sadoleti Cardinalis Bibliotheca, inde in Fuluij Vrsini Musæo visebatur, qui eam in suis Virorum Illustrium Imaginibus recensuit. Idem Sadoletus homo omnium suæ ætatis eruditione, ac doctrina clarissimus, sibi persuasum habuit, vt refert Faber, hanc esse Persij effigiem, cum propter hederam, qua Satyrici Poëtæ coronari solebant, tum propter Cornuti, seu Probi de eodem testimonium, eius modestiam, pudoremque exprimentem. *Fuit enim Persius moribus lenissimis, ac virginali quadam verecundia, formaque modesta, ac pulchra.*

P I N D A R V S.

PINDARVM aureà citharà sonantem, nouem totius Græciæ præstantissimorum Lyricorum longè Principem Regio capitis decore vniuersus Parnassi chorus, suusque Apollo coronat. Spiritus magnificentia, & beatissima rerum, verborumque copia, teste Quintiliano, admirandum, propter quæ Horatius eum meritò credidit nemini imitabilem. Fama tenet, Pana Deum illum Pastorum, saltando, chorumque ducendo in montibus, passim decantasse hymnum, quem in eius gloriam Pindarus conscripserat, Apollinique in delicijs fuisse, partemque immolationum ab ipso accepisse. Quare Sacerdos tanquam diuinitatis compotem in sacrificijs palam inclamando, Pindarum ad cœnam Dei vocabat. Eiusdem Vatis ex Marmore caput, quod olim in Herma extabat, ex Iustinianis Aedibus, primus in sua Ichnographia edidit Ioannes Angelus Caninius Pictor Antiquitatum studiosus, ac delineandi arte peritissimus.

PIN-

P I N D A R V S.

PINDARI statua marmorea, cui temporis ictu caput auulsum est, super basi stat, adscripto nomine ΠΙΝΔΑΡΟΣ. Lyram seu Barbiton, seu quid aliud vtraque manu tenet, quod vetustate disruptum, non satis intelligi potest. Ob Pindari præstantiam plurimos ei dicatos fuisse Hermas, & Statuas in Bibliothecis, ac Gymnasijs credibile est: æream verò ipsius sedentis, habentisque lyram; & diadema, ac in genibus complicatum libellum refert Aeschines in Epistolis.

P O S I D I P P V S.

POSIDIPPVS CINISCI Filius Cassandriæ in Macedonia natus, à Menandri excessu in noua Comœdia Princeps est habitus. Ipsum Agelius recenset inter celebres Comicos Græcos, ex quibus in Latium Romani fabulas vertebant: *Comœdias lætitamus nostrorum Poëtarum sumptas, ac versas de Græcis Menandro, ac Possidio, aut Apollodoro, aut Alexide, aut quibusdam item alijs Comicis.* Lilius Giraldus de Poëtarum Historia, vt notat Vossius, pro *Possidio* legendum, *Possidonio* aduertit, qui Menandro subiungitur. Apud Suidam verò Posidippus memoratur, qui xxx. fabulas reliquit. Alius ab hoc Posidippus floruit Epigrammatum scriptor, quem citant Athenæus, Scholiastes Apollonij, & Stobeus à Vossio relati. Eius statua marmorea Romæ extat in Hortis Montaltis, nunc Eminentiss. Principis Cardinalis Pauli Sabelli, in cuius basi legitur ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΣ Posidippus.

P Y T H E V S.

PYTHEI sedentis volumenque carminum tenentis Imaginem Colophonij in Nummis suis expresserunt, adscripto nomine ΠΥΘΕΟΣ, quem celebrem fuisse Poëtam indicat Musa cum musico instrumento in aduerso nummi latere signata. Idemque Colophonij complures alios insignes Vates, atque apprimè Homerum sibi vindicarunt. Alius in Tesei vita Pytheus memoratur à Plutarcho Trœzeniorum Princeps, doctrina ac sententijs illustris, cuius sapien-

pietiam secutus est Hesiodus. Pythei nummus, in eius honorem à Colophonis percussus, extabat olim apud Fulvium Ursinum.

S A P P H O .

SAPPHO POETRIA Mytilenes nata inter Lyrici Carminis Græciæ nona, quin inter nouem Musas decima in illo veteri epigrammate adnumeratur.

*Nona nec est inter Sappho Lyricosque, virosque,
Sed numerum Musis auget, & hæc decima.*

Plectrum fuisse Sapphonis inuentum, & Sapphicum quoque metrum ab ipsa denominatum fertur; immò & Aristoxenus harmoniam Mixolydij ab ipsa repertum scribit. Claruit Olympiade XLII. quo tempore Alcæus Lyricus & ipse Mytilenæus floruit. Cum Sappho è Leucade in mare se præcipitasset, submersa periit, atque in eius memoriam, imaginem nummis suis Mytilenenses insculpserunt, ut Aristoteles, & Pollux meminere. Vnus ex his nummis argenteis ex Cardinalis Farnesij Bibliotheca in hac tabula expressus est, qui ab vno latere eius vultum exprimit, ab alio Sepiam Piscem cum litteris MYTIA Mytilenæorum. Herma verò, quem inscripto nomine ΣΑΠΦΩ ΕΡΕΣΙΑ simul exhibemus, ex Pyrrhi Ligorij V. C. ac de Antiquitate meritiissimi Schedis in Bibliotheca Vaticana adseruatis depromptus est.

S O P H O C L E S .

INTER OMNES sublimior in pretio est Sophoclis grauitas, & cothurnus. Quanti eum fecerit Maro, satis illo indicatur elogio ad Augustum.

Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.

Quin eum diuinum Poëtam vocat Cicero. Claruit cum Euripide Olympiade LXXVII. cum quo simul Tragœdiam ab Aeschilo traditam omnibus numeris absoluit. Hæc Sophoclis imago in marmoreo clypeo sculpta extabat apud Fulvium, in cuius inferiori ambitu inscriptum est nomen ΣΟΦΟΚΛΗΣ. In eiusdem verò clypei aduerso latere Menandri Comici effigies cernebatur; hic Comœdiæ, ille Tragœdiæ Princeps, ut in Menandro adnotauimus. Ad nonagesimum quintum ætatis annum peruenisse Sophoclem, scribunt, quibus exactis mortuus est infelici successu, cum vix acinus eius fauces, ac spiritum interclusisset.

d

TE-

T E R E N T I V S.

PUBLIVS TERENTIVS AFER, cuius argutis tibijs Thalia resonat nomen, non solum è seruitute carminum præsidio manumissus, ac libertate donatus est; verùm etiam Scipionem illum, qui Africa deuicta Africani cognomen meruit, amicitia sibi arctissimè iunxit. Andriam primam è suis Comœdiam iussu Aedilium ante Carionem in lectulo cœnantem recitare aggressus, quòd contemptiore vestitu esset, humili subsellio resedit; at dicendo probatus, statim à Carione inuitatus est, vt secum accumberet, atque vnà cœnaret. A Scipione ipso, ac Lælio se in suis Comœdijs scribendis adiutum ipse fatetur; quamobrem eius stylus summa arte, ac puritate nitens, pedestris Comœdiæ oratione superior habetur; factumque est, vt quantum optimo dicendi genere Terentius Plauto præcedit, eò magis Plautus facetijs, & salibus Terentio anteponatur. Hic post editas suas Comœdias, euitandę reprehensionis causa, quòd Menandri, & Apollodori alienas fabulas edidisset, ab Vrbe discedens, centum & octo Satyras, & fabulas ex ingenio composuit, quibus rediens Romam naufragio amissis, dolore, ac tædio periit.

T H E O C R I T V S.

THEOCRITVS SYRACVSIVS patriam habuit Trinacriam Bucolici carminis parentem; ipse verò in hoc Poëmatis genere omnium Princeps, adeò præ cæteris excelluit, vt sua Eidilia Eclogarum nomine Virgilius sit imitatus. Venustissimus, ac iucundissimus cantor, quamuis humiles, ac pressas ad fistulam modulatus sit Pastorum, & Agricolarum cantilenas, & colloquia, in quibus etiam grandiori sono sublimiores res & personas repræsentat. Eius caput folijs pineis coronatur, vel quòd Pinus arbor sacra sit Panipastorum Deo, cui & ipse Theocritus sua Eidilia sacrauit; vel quòd in certaminibus de Moscho, & Bione suis conterraneis Bucolico carmine victoriam retulerit. Viguit sub vtroque Ptolemæo, Lagide, ac Philadelpho, eiusque imago in Clypeo marmoreo sculpta extabat in Fuluij Vrsini Bibliotheca.

V I R G I L I V S.

MAGNI IOVIS FILIAE, quæ semper virentis Heliconis montem incolitis, vos edite cantus, ducite choreas, dum nostro Parnasso rediuuius se
Palam

palam exhibet alumnus ille vester, diuinus ille Maro, qui per Ausonias oras Troiani Herois suscitans arma, præpetibus pennis æthera conscendit, ingentique sono ipsum pulsat Olympum. Vix Aeneidos diuini poematis carmen dicere aggreſſo, adeò volucris prænuntia euolauit fama, adeò clarum eius nomen affulſit, vt Homericæ lampadi claritatem ademerit. Quamobrem fatidico plaudere cantu ad hos numeros non veritus est Propertius.

Cedite Romani Scriptores, cedite Graij.

Nescio quid maius nascitur Iliade.

Hanc Virgilij imaginem cum larua alata super mensa exhibuit Faber ex æreo Fuluij Vrsini nummo, penes quem alia extabat in Amethisto: aliasque duas, alteram in corniola, alteram in marmorea tabella describit idem Faber. Ad quas confirmandas, & aliam prorsus similem, at sine larua, ex vetusto Codice Augustæ Vindelicorum, vt in subscripto inibi titulo delineatam affirmamus.

VIRGILIUS.

VIRGILII SEDENTIS imaginem ex antiqua Gemma Petri Stephanonij desumpsimus. Dicenti similis manum è pallio exerit. Quòd si ipsi in theatro heroicum canenti Martis Populus, venerabundus assurrexit, nunc amplissimo omnium gentium spectaculo eius resonantes Camœnras Orbis vniuersus veneratur.

TRAGOEDVS siue COMOEDVS.

TRAGOEDVS siue COMOEDVS, siue quis alius Vates in Proscenio, aut Orchestra spectatus, brachium dicentis gestu protendit, volumenque carminum manu tenet: quo habitu in vetustis marmoribus non semel Poëtas cum Musarum choro appictos conspiciamus, vt ij qui publicè sua poemata pronunciaſſent, ac de corona contendissent, monumenta relinquerent. Etenim non Græci tantum quatuor magnis illis certaminibus, sed & Latini suis Ludricis Quinquennialibus, Capitolinis, Quinquatrijs, alijsque decertabant, in quibus Poetæ apprimè in theatro omne genus carminum ad æmulationem recitabant. Sic Euripides in Tragicis cum Sopocle, in Comicis cum Philemone Menander.

Victoriæ præmia in nostro marmore ostendunt vasa duo, ac patera vna super abaco, aut armario encarpis lauro contextis exornato; nam in sacris certaminibus non palmæ, & coronæ tantum, sed crateres, & phialæ, & pocula victoribus proponebantur. Initium huius moris sumptum in Bucolicis discimus

scimus ex Theocrito, ac Virgilio, apud quem Menalcas de cantu cum Dameta contendens, poculum ponit fagineum *diuini opus Alcimedontis*. Crateres etiam, phialas, & pocula, prima & secunda præmia à Baccho fuisse constituta in funere Opheltis refert Nonnus in Dionysiacis. Huius Græcanici moris Romanis ludis exemplar testatur Neronis nummus de sacris Certaminibus à se Romæ constitutis, in quo exhibetur mensa phialam, seu craterem, & coronam sustinens cum epigraphe CERTA. S. QVINQ. ROM. CO. *Certamina sacra quinquennalia Romæ condita*. Cum autem Nero Musicæ, ac Poëticæ in scenâ gloriâ sibi auspicaretur, præter coronam, aureum craterem, proposuit, qui in mensa depictus est. Crater verò in nostra tabulâ expressus ex Cymbiæ forma Cymbium esse videtur; nam inter varias Cymbiorum descriptiones Athæneus ex Didymo Grammatico Cymbium refert vas esse oblongum, forma angustum, & naui simillimum ab hoc non admodum differens.

Præterea in nostra tabula appositus est virgæ titulus, & volumen, in quo Auctoris, & fabulæ nomen inscribatur, quò attentior esset populus ad spectandum; nam, ut aduertit Scaliger Poëtices primo, titulus non pronunciabatur tantum ab eo, qui modos faciebat, sed etiam proponebatur in Proscenio argumentum sub titulo grandioribus litteris descriptum.

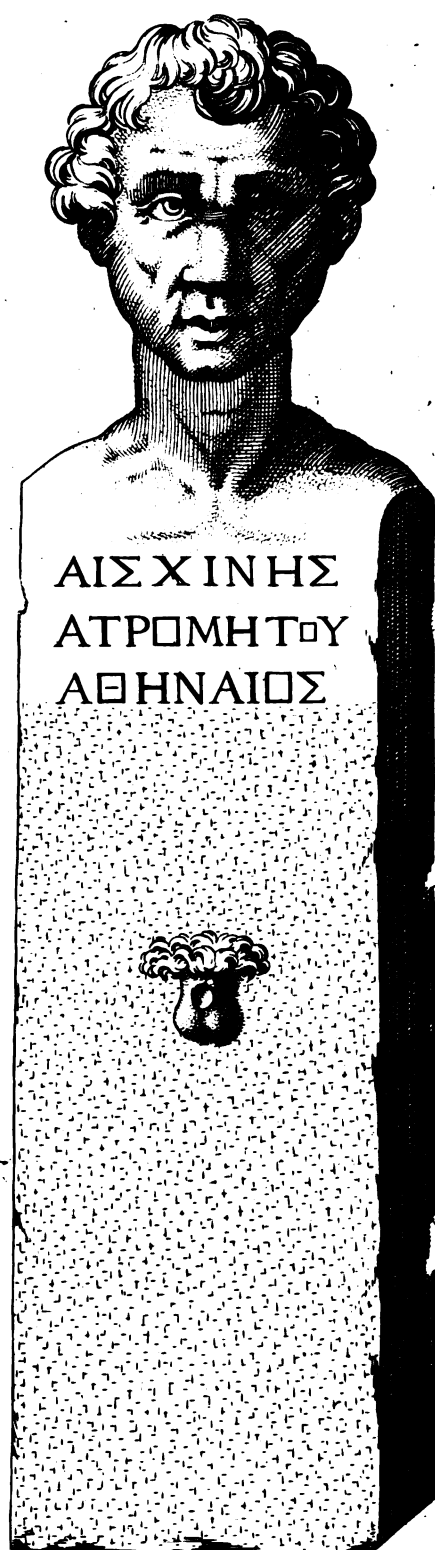
E conspectu verò huius Poëtæ stantis, alter ante mensam sedet, nudata superiori corporis parte, pallioque ad crura demisso, manu tenens laruam è mensa detractam, quam intuetur. Super mensa positæ sunt aliæ duæ laruæ cum fascia, seu volumine. Ad hunc Comædum sic laruam intuentem facit Plinij locus de Marco Ofilio Hilario Comædiarum Histrione, qui cum populo admodum placuisset, die natali suo, conuiuio exhibito, personam eodie usurpatam intuens, coronam è capite suo in eam transtulit, talique habitu rigens, nullo sentiente, expirauit. Tanto in honore Histrionibus fuisse personæ ut theatralis applausus gloriam illis quasi acceptam referrent. Primam laruam barbâ atque hiâtû & supercilio grauem ad Histriones Comicos pertinere comperimus ex alijs, quæ expressæ sunt in antiquo Terentij Vaticano Codice, quarum exemplar exhibuimus in ipsius Terentij imagine. Secundam laruam radiatâ coronâ insignis, Tragœdiæ propria esse videtur, ut discimus ex Polluce de Vestibus Tragicis & Comicis: *Tiara, vitta, redimiculum, mitra*. Noster verò Poëta in Orchestra seminudus, & absque stola depictus est, demisso ad crura pallio more Græcorum, qua nuditate non solum Antisthenem, & Cynicos detecto pectore conspiciamus, sed etiam præclaros Philosophos, Oratores ac Poëtas; Pythagoram, Demosthenem, Euripidem, Moschionem, aliosque. Virga etiam humi abiecta est, quam ad Comicas personas, pertinuisse constat.

IMAGINES
VETERVM ILLVSTRIVM
RHETORVM AC ORATORVM

PARS TERTIA

*Romæ apud Jo: Jacobum de Rubens
Ad Templum S: Mariæ de Pace
cum priuilegio Summi Pontificis
Anno MDCLXXXV*

ÆSCHINES

Ob gratiam, ac uenustatem Sermonis Gratijs suas orationes inscripsit

Apud Magnum Etruriæ Ducem in marmore

71.

ARISTIDES

*Roma tuum nomen totum licet impleat Orbem
Maius Aristidis fit tamen eloquio*

In Bibliotheca Vaticana 72.

A. Collins sc.

ASPASIA PERICLIS

SIVE PALLAS DEA

Apud D.D.Rondaninos in Iaspide

CAESAR

Summus Imperator, summus Orator

ex Numismate in Thesauris Christinae Reginae

74.

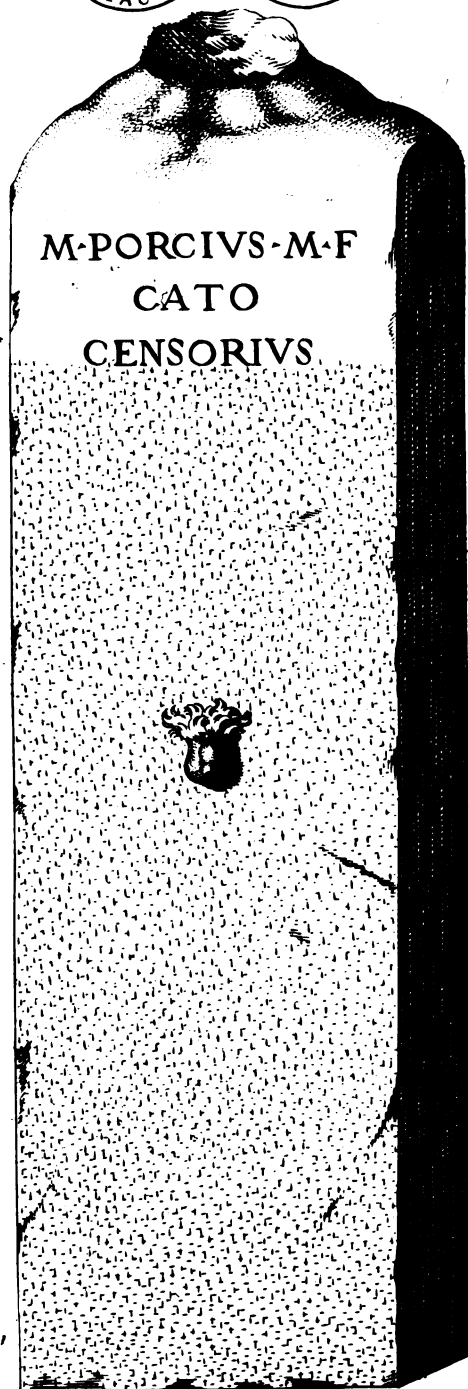

CATO MAIOR COGNOMENO CENSORIVS

Rudioris tantūm sæculi sui uetustate secundus, cæterū eloquentiā primus

Ex Dactylitheca Fuluij. Vrsini in gemma

75.

Ex Bibliotheca Julij: Vrsini in marmore

76.

ROMANI MAXIMVS AVCTOR TVLLIVS ELOQVII

in Hortis Matthæis

CICERO
Ex antiquo Carneo sive Onyce

In Thesauro Reginae Christinae Augusta

DEMOSTHENES

Ex Ciceronis Sententiâ Oratorum Græcorum omnium facile princeps

Marmor Tarracone inuentum

79.

M. METTIVS
EPAPHRODITVS
GRAMMATICVS GRECVS
M. METTIVS GERMANVS FEC.
Apud Balthasarem Albertonium in marmore 80.

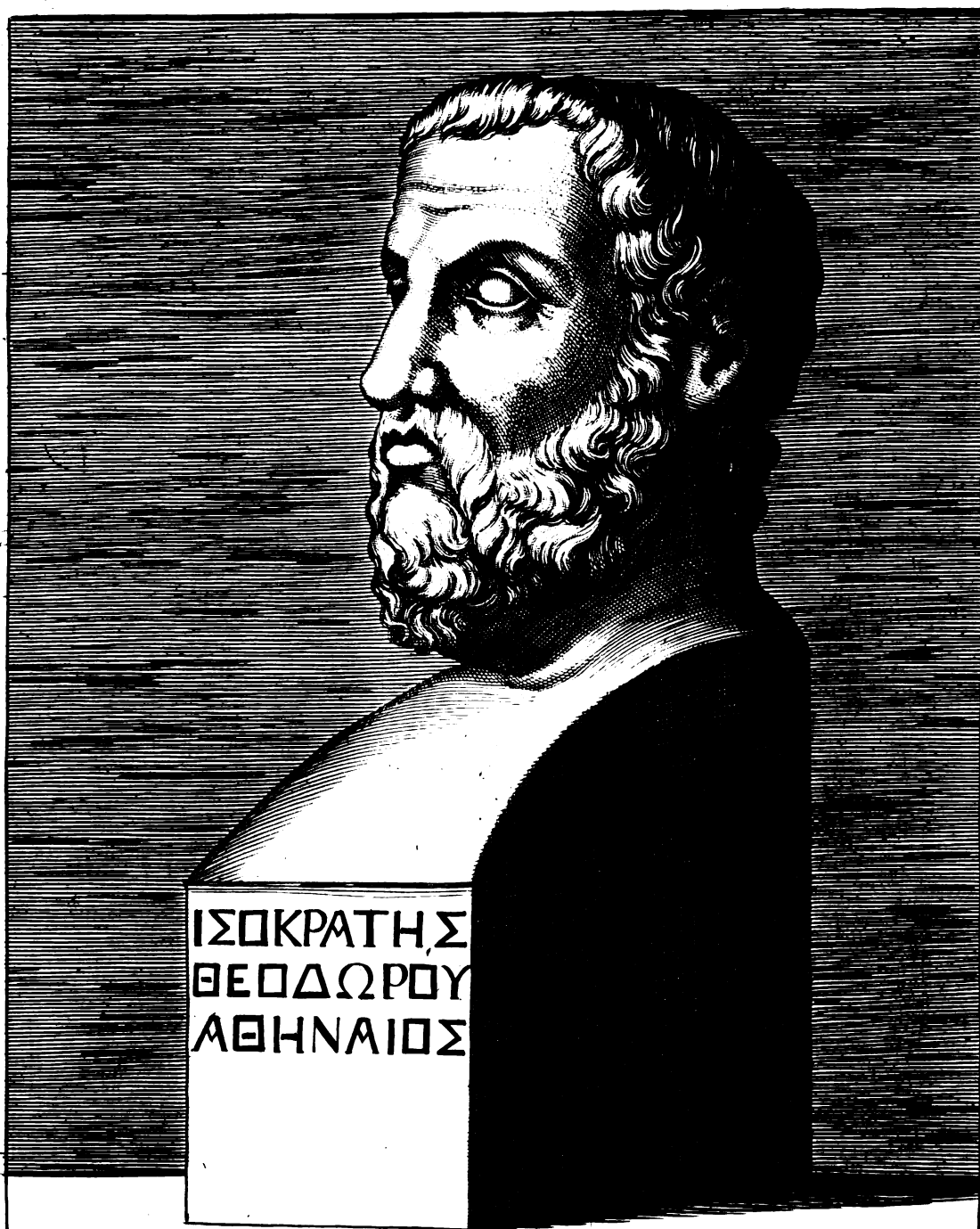

HERODOTVS

Herodotæ tuis dant scriptis nomina Musæ; Tuque doces Musas dulcius ore loqui.

Ex Bibliothecâ Fulvii Ursini in marmore

81.

ISOCRATES

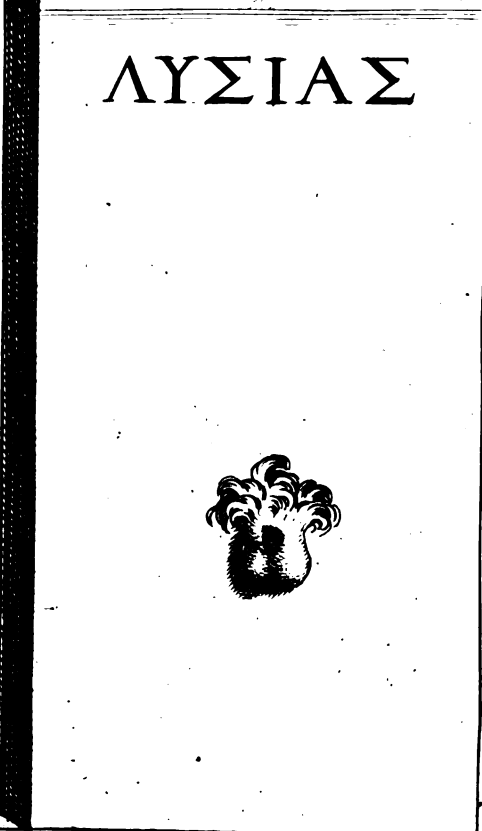
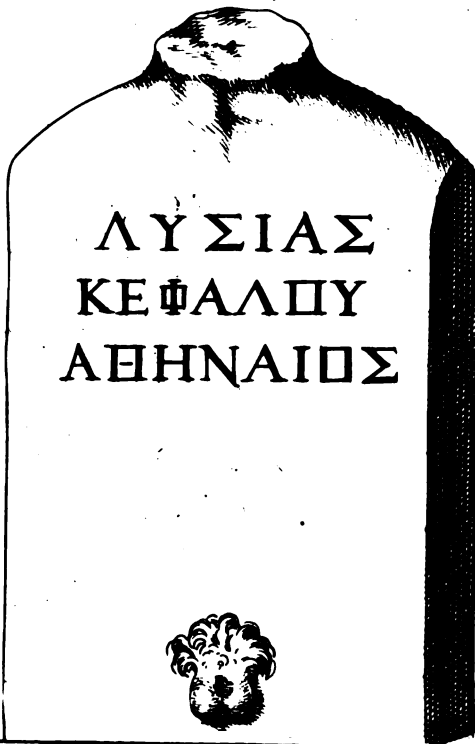
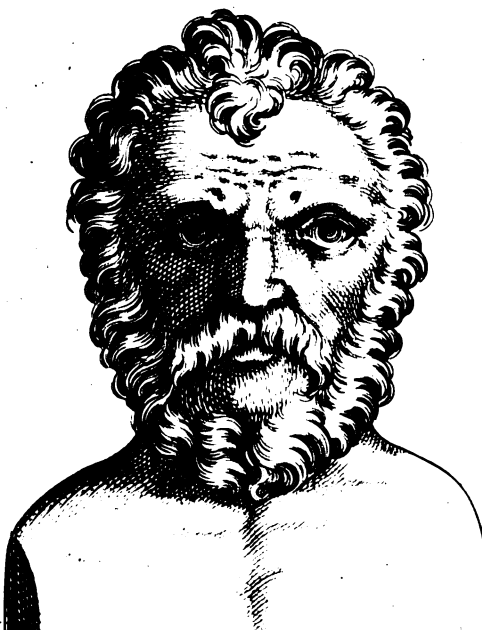
Suavi eloquio Græca Siren
Apud Magnum Etruriæ Ducem in marmore

82.

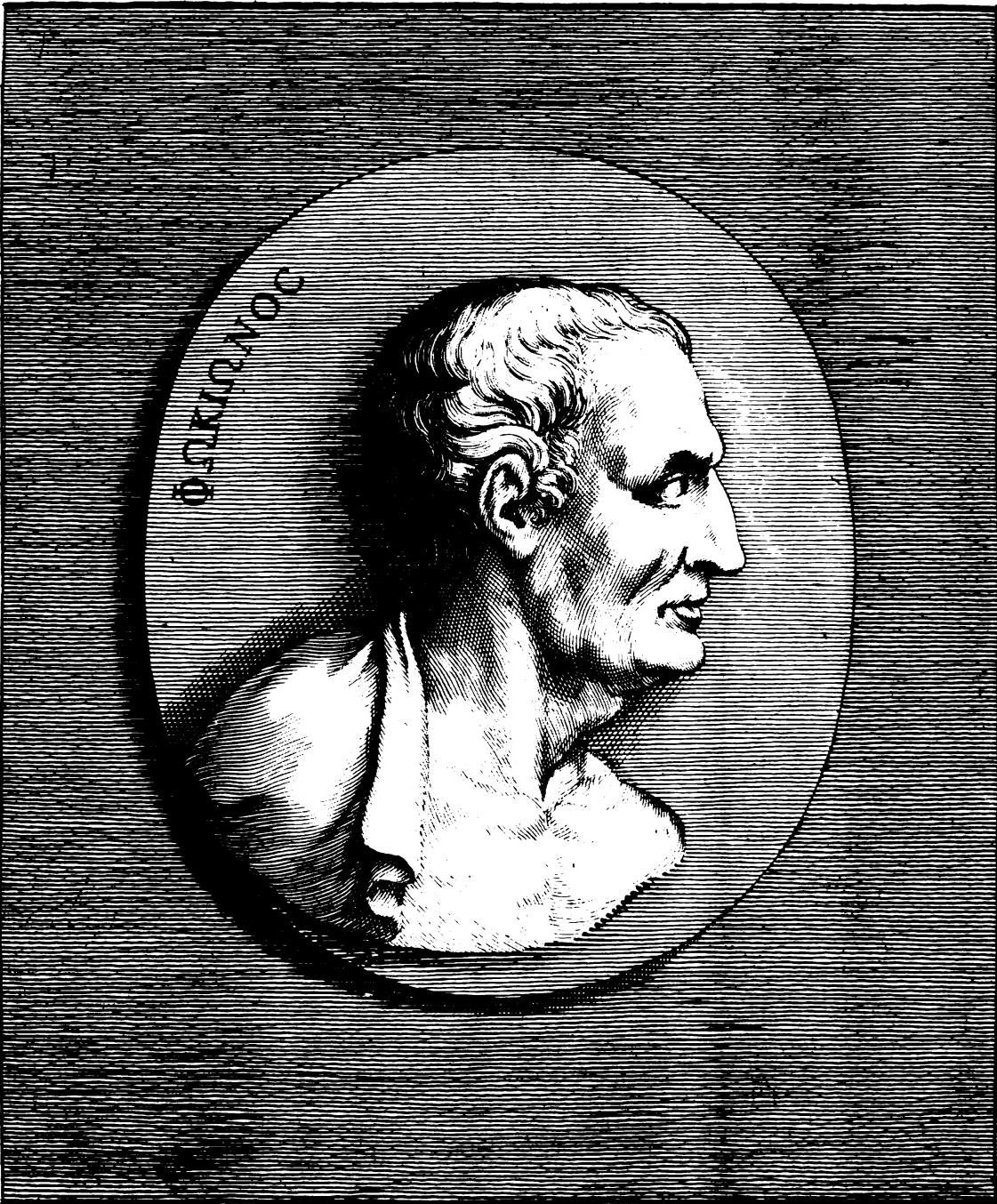

LEODAMAS

Insignis Rhetor Aeschinis præceptor
Apud Cardinalem Cæsium

LYS I A S
Atticā Venustate facundus
Apud Cardinalem farnesium in marmore

PHOCION ATHENIENSIS

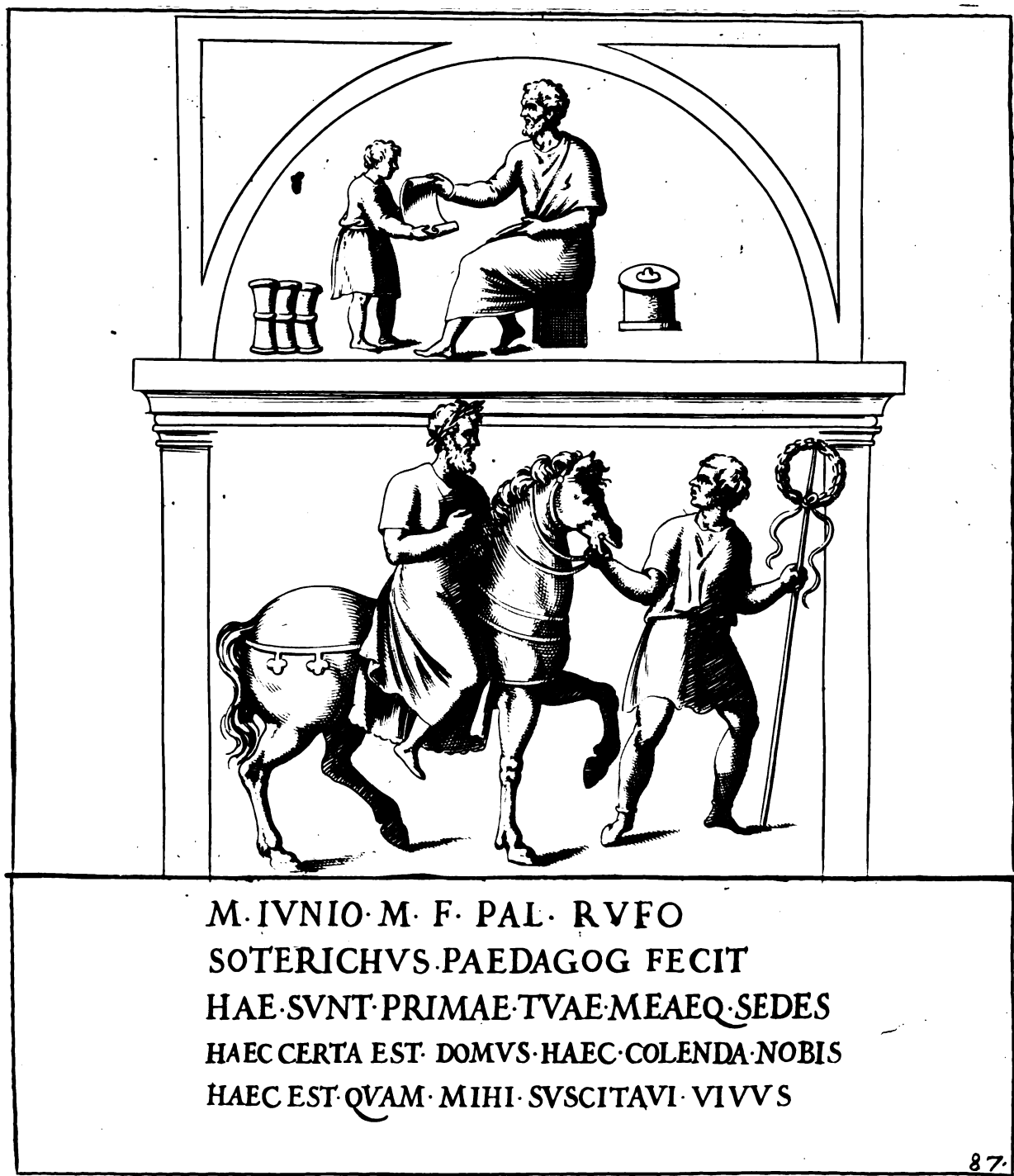
Dux summus, summus Orator.

Cinguli apud D. Antonium Mariam Castiglionum ^{85.}

CRISPVS SALLVSTIVS

Crispus Romanus primus in historia
In Thesaurō Christianæ Reginae Aug.

T. LIVIVS PATAVINVS

*felix Populus Romanus, qui rerum à se gestarum
præconem LIVIVM habuit*

Patauy in T. LIVII Mausoleo 88.

THUCYDIDES

Secundus post Herodotum historię Scriptor, ueritate primus

Apud Fuluium Vrsinum in marmore

89.

I

I N
I M A G I N E S
V E T E R V M I L L V S T R I V M
R H E T O R V M , A C O R A T O R V M
E X P O S I T I O N E S .

A E S C H I N E S .

AESCHINES ATROMITI filius Atheniensis Orator emulatione Demosthenis, ac insigni, qua pollebat eloquentia, Athenis, & in vniuersa Græcia celebritate nominis clarissimus euasit. Gratijs sacrificans tres suas Orationes ipsis numero pares, Charites nuncupatas, dicauit. Post ipsum Demosthenem, primas in dicendo tulit; Demosthenes densus, ac strictus plus laceratorum; Aeschines plenior, ac magis fusus plus carnis habet, teste Quintiliano. Rhodi exul tertium genus Orationis Rhodium adinuenit, non adeò pressum, atque integrum, quale Atticum, neque adeò inflatum vt Asiaticum. Aeschinis Herma cum eius capite è Tiburtinæ Villæ Hadriani ruinis effossus, inscripto nomine ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΑΤΡΟΜΙΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ *Aeschines Atromiti Atheniensis*, ad Cardinalis Farnesij Bibliothecam exornandam, fuit translatus cum alijs Illustrium Hermis.

A R I S T I D E S .

EN ARISTIDES ille Orator, qui cum egregia Oratione Romanam Ciuitatem exornasset, Urbis Romæ laudator, Romanique nominis vindex est habitus. Veterum Oratorum Isocratis, Demosthenis, Thucydidis, aliorumque virtutes complexus; Princeps Græcorum sui temporis dici meruit. Apud Marcum Aurelium Antoninum, ob excellentem eloquentiam, ac doctrinam, tantum gratiâ valuit, vt optimus Imperator ab ipso admonitus de Smyrnæ Urbis clade, terræmotibus absumptæ, ac deletæ, vix se temperauerit

A

à la-

à lacrymis, Ephesique concilio habito, Smyrnam instaurari iusserit. Quare Smyrnæi Aristidi publicam in Gymnasio, tanquam Urbis conditori, statuam posuere. Aliud simulacrum marmoreum eiusdem Aristidis in Bibliotheca Vaticana adseruatur, inscripto basi nomine. ΑΡΙΣΤΙΔΗΣ ΣΜΥΡΝΕΟΣ. *Aristides Smyrneus*, quod erutum fuisse ex antiquis Urbis ruinis, & à Pio IV. Pontifice Maximo in eadem Bibliotheca honorificentissimè positum indicat sequens inscriptio in subiecta basi incisa.

STATVAM
ARISTIDIS SMYRNAEI
EIVS QVI
VRBEM CIVITATEMQVE ROMANAM
LVCVLENTA ORATIONE LAUDAUIT
ERV TAM EX ANTIQVIS RVINIS
PIVS III. MEDIC. PONT. MAX.
POSVIT.

Ab hac similitudinem nostræ Imaginis duximus. Quamuis autem Aristides patria Smyrnæus inscriptus sit, Hadrianu tamen, siue Hadrianotheis in Mœsia, patre Eudæmone natum asserit Philostratus in eius Vita. Smyrnæus verò dictus creditur, nempe Smyrnæa ciuitate donatus, ob beneficium Urbis Smyrnæ à se, vt diximus, restitutæ.

A S P A S I A.

ΑΣΠΑΣΟΥ : Aspasiâ illam Milesiam cùm formâ, & amatorijs artibus, tùm Philosophiâ, & eloquentiâ nobilem in hac imagine repræsentari existimant, ipsamque in sua Ichnographia Caninius produxit. Quamobrem & nos prætermittere noluimus, quin hîc inter disertos Oratores eam recolamus. Cum Aspasia Athenis moraretur, tanta enituit sapientiæ famâ, vt ad ipsam audiendam Socrates accederet, eiusque discipulum se profiteretur, vt in Menexeno Plato. Non immeritò igitur formosa, Socratica, & eloquentiæ magistra appellatur ab Athenæo, & Suida. Quin & Periclem illum Atheniensem ducem, à quo feruentissimè diligebatur, erudijse dicitur; ideoque per ingenuas artes illustrem Palladis ritu casside, atque Aegide, tanquam sapientiæ insignijs armatam exornatamque facilè crediderim. Imago deprompta est ex veteri gemmâ anulari Iaspide in Daçyliothea supralaudatæ Feliciæ Rondaninæ.

CAE.

C A E S A R.

CAIVS IVLIVS CAESAR, cuius laurea non minus Romanum Imperium, quàm Latium eloquium coronat, tanta dicendi vi, acumine, & concitatione insurrexit, ut ipsum eodem animo dixisse, quo bellavit, affirmet Quintilianus. Consimili elogio Cæsarem laudat Suetonius ijs verbis *eloquentia militarique re aut aequavit præstantissimorum gloriam, aut excessit*. Sic ei non tantum armorum, sed & eloquentiæ adorem cuncti tribuunt, ac præcipuè Atticus in Bruto: *De Cæsare & ipse ita iudico, & de hoc huius generis acerrimo aestimatore sæpissimè audio, illum ferè omnium Oratorum latinè loqui elegantissimè*. Cicero ipse ad Cornelium Nepotem: *Quid Oratorum? quem huic antepones eorum qui nihil aliud egerunt? Quis sententijs aut acutior, aut acerbior? Quis verborum ornatio, aut elegantior?* Et in libro 3. de Oratore: *Nouam quandam rationem attulit orationis, & dicendi genus induxit propè singulare*. Et sequitur idem Atticus: *ut esset perfecta illa benè loquendi laus, multis literis, & ijs quidem reconditis, & exquisitis est consecutus*. Quod mirum sanè est in homine tot, tantisque ciuiliū, externorumque bellorum, ac Reipublicæ occupationibus implicito, atque distento: *Scribere, & legere simul, dictare, & audire solitum*, memorat Plinius; *Epistolas verò quaternas pariter librarijs dictare, aut si nihil ageret, septenas*. De eius verò Commentarijs Hirtius: *Adeò probantur omnium iudicio, ut præcepta, non præbita facultas scriptoribus videatur. Cuius tamen rei maior nostra, quàm reliquorum est admiratio. Cæteri enim quàm benè, atque emendatè, nos etiam quàm facile, atque celeriter eos perscripserit, scimus*. Præter verò de Bello Gallico Commentariorum libros vij. ac de Bello Pompeiano tres, remanent solummodò Epistolarum, ac Orationum fragmenta, item fragmenta Anticatois, ac librorum de Analogia, Apophthegmatum, Auspiciorum, de syderum motu, Auguralium, Ephemeridum, ac Poëmatum à Fulvio Ursino collecta, de quibus Suetonius in eius vita. Quamobrem tanti viri quis non admiretur diuinum potius, quàm humanum animum? Ac iuremeritò Plinius ad ipsum Cæsarem conuersus: *Salve primus omnium parens patriæ appellatione, primus in toga triumphum, linguaeque lauream merite, & facundia, latinarumque literarum parens: atque (ut Dictator Cæsar hostis quondam tuus de te scripsit) omnium triumphorum lauream adepte maiorem, quanta plus est ingenij Romani terminos in tantum promouisse, quàm Imperij*. Meritò igitur Patriæ literarumque parens, & columen dicitur Cæsar, qui Marij, ac Syllæ

pessi-

peffimourmque ciuium factionibus fessam labantemq; Rempubicam suo gremio fouit, æternumque fundauit Imperium.

C A T O M A I O R .

MARCUS PORCIUS CATO, cognomento Censorius, sapiens, & sæculi sui Romanus Demosthenes appellatus est. Eius gloriæ nulla obfuit umbra nisi nimia vetustas, vt Oratorum principatum obtineret. Quare à Cicerone de claris Oratoribus libro summis elogijs exornatur: *At quem virum. Dij boni? mitto ciuem, aut Senatorem, aut Imperatorem (Oratorem enim hoc loco quærimus) quis illo grauior in laudando? acerbior in vituperando? in sententijs argutior? in dicendo, edifferendoque subtilior?* Hadrianus Imp. vetustatis studiosus Ciceronem ipsum Catoni posthabuit, Spartiano teste in eius vita: *Amauit genus dicendi vetustum, controuersias declamauit; Ciceroni Catonem, Virgilio Ennium, Sallustium Cœlio prætulit.* Catonis imaginem expressit Faber ex gemma Onice anulari, ex qua hanc nostram habuimus, alteramque similem extitisse asserit apud Fuluium Vrsinum in Corniola, & vtramque Catonis longæuam ætatem ad LXXXV. aut XC. annos, quibus ipse vixit, exprimentem.

C A T O N I S H E R M A .

CATONIS HERMA sine capite, eius nomen inscriptum præfert. **M. PORCIUS M.F. CATO CENSORIVS.** In eius memoriam positus fuit à Romanis more Græcorum, ad quorum imitationem & ipsi Illustrium Virorum Hermas in suis Gymnasijs, & Bibliothecis collocabant. Refert Plutarchus in ipsius Catonis vita Romanos in Hygiæ, siue Sanitatis templo illi statuam dicasse, nullis honorum nominibus insignitam, sed hoc tantum titulo: *Cato Censor optimus moribus Urbem in antiquam formam restituit.* Nummus, qui supra Hermam expressus est, ab vno latere caput muliebre cum litteris **M.CATO.ROM.** ab alio præfert Victoriæ sedentem: **VICTRIX.** Hic nummus non ad nostrum Censorium, sed potiùs ad Catonem ipsius Pronepotem pertinet, eundemque patrem illius, qui Vticæ bello ciuili sibi manus intulit, de quo sic Velleius: *Hic genitus proauo Marco Catone Principe, illo familie Porciæ, homo virtuti simillimus, & per omnia ingenio Dijs quàm hominibus propior.* Cætera ex Fulvio Vrsino in familia Porcia.

CICE-

C I C E R O .

SE NOBIS SPECTANDVM præbet Tullius , Romanus Demosthenes , cuius eloquio Athenæ ipsæ Mineræ arx, & domicilium obstupere, maiusque nihil Romulidum aures impleuit . Illius vultum aspice, in quem vnum Roma , ac Senatus vniuersus vita & libertate donatus , oculos , oraque conuertit sapientissimum , ac prouidentissimum Consulem , Patremque Patriæ admiratus . Antiqua , & affabrè sculpta Ciceronis imago , ad cuius similitudinem hanc nostram adumbrauimus in Matthæijs Cœlianis Hortis visitur prouectâ ætate , perampla fronte , naso subaquilino , barbaque crassa , iuxta sui sæculi morem , nec sine quadam oris hilaritate , quam pluries & ipse in suis Epistolis indicat . Vultus cum pectore suæ basi ex vno eodemque marmore hæret, inciso nomine C I C E R O vetustis sanè literis , quæ probant eius ætatem .

C I C E R O .

PRAE CAETERIS CICERONIS imaginibus nobile Antiquitatis , artisque decus nitet in vetustâ gemmâ Onyce , Italis *Cameo* , quæ ipsius Oratorum Principis vultum præfert anaglyphico opere elegantissimè sculptum , cuius delineationem hic damus . Gemma ipsa olim in Daçtyliotheca Camilli Maximi Cardinalis , nunc in thesauro Reginæ Christinæ Augustæ , pulchritudine , ac Ciceronis aspectu , oculos in admirationem trahit : Imago verò similis est alteri marmoreæ in antecedenti exhibitæ , sed aliquantò gracilior, quemadmodum Cicero à Plutarcho macer corpore , atque haud satis firmæ habitudinis describitur . Huic insigni gemmæ nummum addimus in Tullia Familia à Fulvio Vrsino editum , cuius in altero latere caput Romæ signatum est , in altero quadrigæ aurigante Victoria cum literis M. TVLLI. At quamuis tutò diuinare non liceat, ad quam ex plurimis Tulliae Gentis Familijs hic nummus pertineat, tamen , ad Marcum Tullium Ciceronem , & fortasse ad triumphum , ob res in Cilicia ab ipso benè gestas , referri posse idem Fuluius existimat . Alter Græcus Nummus memoratur à Ioanne Fabro , à Magnetibus sub Q. fratris imperio in honorem M. Tullij Ciceronis percussus pro magnis, vt ipse inquit, suis meritis . In anticâ eius caput excul-

B ptum

ptum est, cum nomine ΜΑΡΚΟΣ ΤΥΛΛΙΟΣ ΚΙΚΕΡΩΝ. In posticâ manus coronam tenens, item ramus Oleæ, Spica triticea, & palmes vitis cum racemo, Regionis insignia visuntur, cum Epigraphe ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟ ΣΙΠΥΛΟΥ *Magnetum ab Sypylo*.

DEMOSTHENES.

ATHENAE ILLAE inclytæ, eloquentiæ, atque omnium doctrinarum Magistræ, inter eius admiranda vno Demosthene nihil pulchrius habuisse dicuntur exteris spectandum. Adeò enim in arte dicendi præstitit, cunctas solus Oratorias virtutes complexus, ut vel Ciceronis sententiâ, Græcorum Oratorum Princeps sit habendus. Philippum atque Alexandrum Macedonum Reges pro libertate patriæ eloquentiæ telis infectatus, maximam laudem est consecutus, sed Antipatri conatibus in summum periculum actus, venenum hausit, & interijt. Eidem verò mortuo Athenienses statuam posuerunt cum elogio.

Si magni vires animos Demosthenis æquet

Græcia non Macedum Marte subacta foret.

Imago Demosthenis sculpta est in Clypeo Tarracone effosso, cuius delineationem Antonius Augustinus Fulvio Ursino misit; quamvis anceps an Demostheni Atheniensium bello Peloponnesiaco Duci, an Oratori tribuenda sit. Sed non videmus, cur potius Atheniensium Dux, quàm eloquentiæ Princeps Tarracone Romanâ Coloniâ Togatâ, studijs, artibusque ingenuis inclytâ sit habendus. Sophoclis, & Menandri in clypeis dicatas imagines suprâ recensuimus; nec semel vidimus, Philosophos, Poëtas, atque Oratores pallio detectos, ac seminudos. In Clypeo ipso adscriptum est nomen ΔΗΜΟΘΕΝΗΣ.

EPAPHRODITVS.

M. METTIVS EPAPHRODITVS, ut ex inscriptione discimus, fuit Grammaticus Græcus, ita excellens ut statuam meruerit, quam ei dicasse M. Mettium Grammaticum in basi legitur:

M. MET-

M. METTIVS
EPAPHRODITVS
GRAMMATICVS GRAECVS
M. METTIVS GERMANVS. FEC.

Fuisse libertum M. Mettij eius, qui temporibus C. Cæsaris Dictatoris floruit, vel potius alicuius filiorum autumat Faber, cum scribat Suidas Epaphroditum ex patria Chæronea Romam venisse, ibique Impp. Nerone, & Nerua floruisse. Librum, seu volumen, quod manu tenet, de aliquo opere Grammatico scriptum credibile est, fortasse id ipsum, ut idem Faber, quod vetus Commentator Theocriti titulo *ᾠδὴ στοιχείων: De Elementis*, etsi scribat Suidas Mettium hunc valde deditum fuisse libris varijs colligendis, eorumque copiam magnam possedisse. Antiquum ex marmore simulacrum extat in Aedibus olim Eq. Balthasaris Palutij, nunc Excellentiss. Principis D. Angeli De Alterijs.

HERODOTVS.

HERODOTVS HALICARNASSI nobili ex genere natus summâ fuit eloquij suauitate, ac iucunditate. Musas nouem ipsius ore locutas ferunt, quibus & idem libros suos pares numero, ac nomine inscripsit.

*Herodôte tuis dant scriptis nomina Musæ,
Tuque doces Musas dulciùs ore loqui.*

Historiæ pater, Primus, ac Princeps vetustate, & cultu orationis, solus Homérico sono proximus laudatur, res gestas litterarum monumentis compositione, ac stylo altiùs extollens à Cyri ætate, qui primus Persarum imperium tenuit, ad Xersem ab Atheniensibus insigni prælio ad Thermopylas victum. Quas laudes omnes ei tribuunt; etsi aliqui mendacij ipsum arguant, ut qui fabulosas narrationes suæ historiæ inferat. Cum author fuisset Lygdamis Herodotus expellendi Tyranni, suorum ciuium inuidiâ, abiit, & cum Atheniensium Colonia Thurium Italiæ Urbem profectus, ibi vitam finijt. Eius Herma olim extabat in Fuluij Vrsini Bibliothecâ.

ISO-

I S O C R A T E S .

ISOCRATIS SEPULCRO canentem Sirenem appictam ferunt, ad ostendendum eius dulciloquum sermonem, atque vim, & suauitatem orationis, cuius admirator, & imitator fuit Demosthenes. Isocrates apud Græcos, & Barbaros cunctos excelluit facundiæ, ac sapientiæ fama; Athenis verò Ephobos erudiit, qui summi evasere, inter quos præstantissimus Hyperides eius scholam sectatus est. Quamobrem Cicero in Bruto: *Isocrates, cuius Domus cunctæ Græciæ quasi ludus patuit, nonne officina dicendi, magnus Orator & perfectus Magister?* Ornatu, & copia verborum, & sententiarum, grandiloquo accessit carminum sono. *Cum alios doceret*, inquit idem Cicero, *forensi luce caruit Isocrates, intraque parietes gloriam suam aluit, multa præclare, cum cetera melius, quàm superiores.* De huius vita, & dicendi genere Philostratus, præter ea, quæ Dionysius Halicarnasæus, qui ipsum inter sex Græciæ summos Oratores enumerat. Isocratis Herma scriptum nomen præfert **ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ** *Isocrates Theodori Atheniensis.* Effigies longissimam eius ætatem repræsentat, ut qui ad centum penè annos pervenisse memoratur. Ob eloquentiam in Olympia, Athenisque statuam consecutus est, aliaque in Eleusine eidem posita fuit, à Leocare sculpta, ut refert Pausanias.

L E O D A M A S .

NON VNA TANTVM Leodamantis est laus, quòd insignis ætate sua Rhetor fuerit, sed egregiam quoque famam meretur, quòd Aeschinis inter Græcorum præstantissimos, Oratoris præceptor fuerit, ut à Plutarcho commendatur. Eius Herma spectabatur olim cum alijs admirandis Antiquitatis monumentis in Aedibus Cardinalis Cæsij. Tres primæ nominis literæ **ΛΕΩ** desunt in marmore, temporis vi deletæ, sed ipsas supplevit antiqua Gemma viridis Diaspri, in qua sculpta erat eadem Leodamantis imago cum eius integro nomine **ΛΕΩΔΑΜΑΣ**. Addit Ioannes Faber, eidem imagini adsculptum fuisse iuuenis cuiusdam caput, quod Aeschinis eius discipuli fuisse suspicabatur.

LY-

L Y S I A S.

ATTICARVM ELEGANTiarVM Venere conspersa Lysiae Oratio, ac prorsus augusta habetur, in eaque vigor, ac puritas apprimè commendatur: quare prædecessorum Oratorum, ac eorum, qui sua ætate, florebant, excepto vno Demosthene, gloriam obscuravit. Hic est Lysias, qui vocato in iudicium Socrati pulcherrimam orationem obtulit, ut ea, si vellet, in sui defensionem vteretur. Noluit verò Philosophiæ parens captare Iudicium voluntatem mollibus verbis, perinde ac Sicyonijs calceis, qui quamvis habiles essent, Philosophum tamen non decent. Duas proferimus Lysiae imagines: prima extabat apud Cardinalem Farnesium, pectori adscripto nomine ΛΥΣΙΑΣ: secunda in marmoreo herma eodem nomine insignitur ex Fuluij Vrsini Bibliotheca. His additur Herma sine capite ex eodem Fuluij, quadratis litteris inscriptus: ΛΥΣΙΑΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΣ *Lysias Cephalii filius*. Natus, est Athenis, vbi interiit annis LXXVI. vel ut alij scribunt, LXXXIII. expletis.

P H O C I O N.

DVM hæc ederemus nouum operi decus, ac antiquitati ornamentum, additur ex imagine Phocionis Atheniensis, cum bellica virtute, tum eloquentiâ nobilis. Imago ipsa deprompta est ex antiquo Cammeo, siue Onyce gemmâ, quæ Cinguli Piceni Urbis apud Nob. Virum, Iurisque Consultum, Antonium Mariam Castalionem adseruatur. Exiguus admodum literis in ambitu nomen inscriptum præfert: ΦΩΚΙΩΝ. Patrem Phocionis se ignorasse scribit Plutarchus; at Sophili filium, patriâ Atheniensem, eum fuisse testatur Herma sine capite ex schedis Fuluij Vrsini ΦΩΚΙΩΝ ΣΟΦΙΛΕΩΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ *Phocion Sophili filius Atheniensis*. Cum verò ipse sapientia, atque animi dotibus excelleret, plurimum gratia valuit apud Alexandrum, adeoque se temperavit à largitate fortunæ, ut aurum, vrbesque sibi à munificentissimo Rege oblatas respuerit. Sed publica Atheniensium dementia, ut cum Valerio Maximo loquar, huius optimi ciuis virtutes iniurijs rependens, ipsum ad sæuissimum vitæ exitum adegit. Nos ut Oratorum seriem adeò illustri vultu, ac nomine implemus, hinc inter facundissimos Græcorum Phocionem reposuimus. Etenim in ipso tanta enituit eloquendi vis, & facultas, ut Demosthenes, cæteris Oratoribus spretis, Phocionem sibi ob-

C

uerfan-

uersantem , suorum sermonum securim appellaret . Ipsius dicta, factaque memorantur ab eodem Plutarcho , & Probo , atque à Valerio Maximo .

Sed pretium huius gemmæ, quæ Phocionis similitudinem refert, augetur industria, ac celebritate artificis: Pyrgotelis scilicet, qui cum Phocione ipso in Alexandri aulâ floruit , hac epigraphæ sub imagine adiuncta: ΠΥΡΓΟΤΕΛΗΣ ΕΠΟΙΗCE *Pyrgoteles fecit* . Cum verò prototypum ipsius gemmæ oculis contemplari datum non fuerit, sed cætypum tantum in sulphure haud satis expressum spectauerimus ; huius admirandi artificis elegantiam probare , testarique non audemus .

SALLVSTIVS.

CAIVS CRISPVS SALLVSTIVS Rerum Romanarum florentissimus Scriptor (hoc enim præconio à Tacito exornatur) tot ingenij sui laudatores habet , quot lectores . Eius Orationes in honorem Historiarum leguntur, quo præclaro testimonio ipsum effert Seneca Rhetor in suis Declamationibus . Cum locutio eius brevis sit, ac neruosa , magni illius Thucydidis æmulus habetur . Meruit porrò, vt de ipso caneret Martialis :

*Hic erit, ut perhibent, doctorum corda virorum,
Crispus Romana primus in historia.*

Non desunt tamen, qui Sallustianam breuitatem obscuritatis arguant . Asinius Pollio, teste Suetonio de claris Grammaticis, librum scripsit, in quo Sallustij scripta reprehendit vt nimia verborum affectatione oblita . Seneca Philosophus, *Sallustio vigente ait, amputata sententia, & verba ante expectatum cadentia, & obscura breuitas fuere pro cultu.* . Ex quo apparet arduam, sanè esse in studijs omnes vnà ingenij virtutes colligere : at multò difficilius omnibus placere . Sallustij imago petita est ex nummo maximo æneo ex ijs, quos vulgo contorniatos vocant, in Thesauro Inclytæ Christianæ Reginæ cum inscriptione: SALLVSTIVS AVCTOR. Quem nummum percussum fuisse multo post Sallustij ætatem, præter cælaturæ formam, patet ex vnica littera L. in eius nomine incisa, cum eam ingeminant inscriptiones omnes Sallustio æquæ . Patet etiam ex titulo AVCTOR, cum ipse Sallustius in Procæmio Belli Catilinarij discrimen faciat inter Auctores, & Scriptores rerum, vt aduertit Faber : *At mihi quidem, tametsi haudquaquam par gloria sequatur Scriptorem & Auctorem rerum, tamen in primis arduum videtur, res gestas scribere.* C. Crispus Sallustius natus est Amiterni in Sabinis ; mortuus verò quadriennio ante bellum Attiacû . Hortos habuit excultissimos Romæ in Quirinali, quorum magnificentia in ruderibus adhuc durat: sed inter maximas diuitias suæ Præturæ Numi-

Numidicæ infamiam non effugit, quòd Prouinciam expilasset, atque ex præda ditatus rediisset. Fertur etiam ipsum tanto ardore insanisse in Libertinas quanto mœchus in Matronas.

SOTERICHS PAEDAGOGVS.

In sequenti Inscriptione deesse duos primos versus indicat Gruteriana, punctis notatos, in quorum secundo legitur tantum: *MALA EST GRATIA.*

M. I VNIO . M. F. PAL. RVFO
SOTERICHS . PAEDAGOG. FECIT
HAE. SVNT. PRIMAE. TVAE. MEAEQ. SEDES
HAEC CERTA EST. DOMVS. HAEC. COLEND. NOBIS
HAEC EST. QVAM. MIHI. SVSCITAVI. VIVVS

SOTERICHS, qui in marmore sculptus est, Marco Iunio Rufo, ac sibi sedem, & domum, hoc est sepulchrale monumentum extruxit; nam in sepulchris etiam habitare mortuos existimabant. Soterichus verò ipse Pædagogus, Præceptor, seu Literator in superiori parte sedet, & Grammaticis Institutionibus puerum imbuat, qui vtraque manu, Pædagogo adiuuante, volumen tenet, inque illud oculos intentus defigit. Infra librorum, ut videtur, puerilis capsula, ac tria inuoluta volumina posita sunt.

In inferiori parte sculpta est Marci Iunij Rufi equestris imago tunicata, præeunte Signifero, seu milite, coronam hastæ adligatam tenente, nam & ipse Rufus coronatus incedit, fortè equo publico, & coronis, ob egregium in bello facinus, donatus.

Variat etiam lectio à Gruteriana.

Hæ sunt primæ tuæ, meæque sedes.

Hæ sunt parvæ tuæ, meæque sedes.

De Seruorum, seu Puerorum Domus Augustæ Pædagogo sequens inscriptio:

D. M.
T. FLAVIO. AVG. LIB. GANYMEDI
PAEDAGOGO . PVERORVM
CAES. N. FEC. VLPIA. HELPIS
CONIVGI. OPTIM. B. M. ET
LIB. LIBERTABVSQVE. SVIS

TITVS LIVIVS.

TITI LIVII memoriam recolimus, effigiem intuemur: illius nempe effigiem Liuij, ad quem vnum spectandum exteri è longinquis finibus, & è Gadibus vsque confluebant, eius facundiam, orisque decus admirantes. Constat enim ipsius famâ permotos nobiles viros, quos ad sui contemplationem Romana magnitudo non traxerat, Liuij tantum videndi gratia, Romam contendisse, statimque eo viso abiisse. Liuius porro Populi Romani gesta ab V. C. ad Augustum, sub quo floruit, immortalis facundia, centum quadraginta libris complexus, immortalitate donauit; sed huius tam egregij operis exigua portio ad nos peruenit. Tanta in eo laudatur eloquij vbertas, tantusque candor, & nitor, vt lacteus, & vberimus eloquentiæ fons iure merito appelletur. Ipsum cum Herodoto Græcorum Historicorum Principe non solum conferre, sed & eidem æquare non est veritus Quintilianus. Quarto Imperij anno Tiberij Cæsaris Liuium vitâ excessisse, æt. LXXVI. scribit Eusebius; Ossa verò eius Patauij ad Diuæ Iustinæ ædes anno MCCCCXIII. inuenta, postea ad Prætorium Vrbis, succollantibus nobilissimis Ciuibus translata, & condita fuere in mausoleo inscriptionibus, statuis, atq; ipsius Liuij marmorea imagine illustri, ex qua hæc nostra, quam exhibemus, delineata est; ipsamq; antiquissimam. Patauini venerantur, vt in suo Liuii Iacobus Philippus Tomasinus eruditissimus scriptor memorat.

THVCYDIDES.

TANTI FIEBAT THVCYDIDES à Demosthene, vt eius Orationes omnes manu sua escriberet. Multum verò fidei, si quispiam alius, scriptor hic meretur; nam egregiam in eo elucescere veritatis laudem omnes consentiunt. Poloponnesiacum bellum litteris mandauit, quo tempore ipse floruit, Primus post Herodotum Historiarum Auctor; nam ab vtrisque Historiâ manasse perhibent. Densus (inquit Quintilianus) & brevis, semper instans sibi Thucydides; dulcis, & candidus, & fusus Herodotus; ille concitatus, hic remissis affectibus melior; ille concionibus, hic sermonibus: ille vi, hic voluptate. Thucididis, Herma, à quo eius similitudinem duximus, nomen inscriptum refert ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ. Athenis in Cimonio, quod ipse à Cimone maternum genus duxerit, sepultus fuisse traditur cum elogio.

A V C T A R I V M

AD ILLVSTRIVM PHILOSOPHORVM

I M A G I N E S.

IN Philosophorum cœtum præclaros Medicos adlegimus, depictos in vetustissimo Dioscoridiano Codice, cura, & liberalitate Iulianæ Aniciæ Imp. Flauij Anicij Olybrij filiæ, vt in ipso legitur, exarato, nunc in Augustissima Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi adseruato. Qui quidem insignis Codex membranaceus in folio quadrato Constantinopoli Vindobonam translatus; maiusculis literis Græcis descriptus est cum depictis Plantarum figuris, alijsq; præclaris imaginibus, quas inter in secundo, ac tertio eiusdem folijs, picturâ quadratâ, aureum fundum habente, ad viuum expressi sunt illustres Medici, & apprimè Chiron Medicinæ inuentor, inter sex nobiles alios medius & Princeps: itâ & Dioscorides, vt in duabus imaginibus antecedentibus. Has primus edidit Clariss. atque vniuersæ eruditionis, & doctrinæ cultu ornatissimus Petrus Lambecius Imp. Leopoldi I. Augusti Consiliarius, Historiographus, ac Bibliothecarius in suis de Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi amplissimis Commentariis, ex quibus nostras hæc sequentes notulas per compendium exscripsimus.

T A B V L A I.

- 1 **ΧΕΙΡΩΝ** *Chiron* primo loco, & in medio sedet, quem Plinius Herbariam, & Medicamentariam inuenisse refert. Floruit ante æram Christianam decimo tertio sæculo, ac teste Homero Achillis fuit præceptor, item Hercules, Iasonis, Aesculapij, aliorumque Heroum, qui expeditioni Argonautarum interfuere.
- 2 **ΜΑΧΑΩΝ** *Machaon* Aesculapij filius à dextero Chironis latere sedet, qui sæculo ante æram Christianam duodecimo in bello Troiano occubuit. Eum laudat Homerus quòd Chirurgicam excoluisset, atque optimè calleret.
- 3 **ΠΑΜΦΙΛΟΣ** *Pamphilus* sub Machaone sedet. Patriâ fuit Alexandrinus, professione Grammaticus, quem Galenus in præmio libri sexti de simplicium medicamentorû facultatibus testatur scripsisse Historiam herbarum

D

ordine

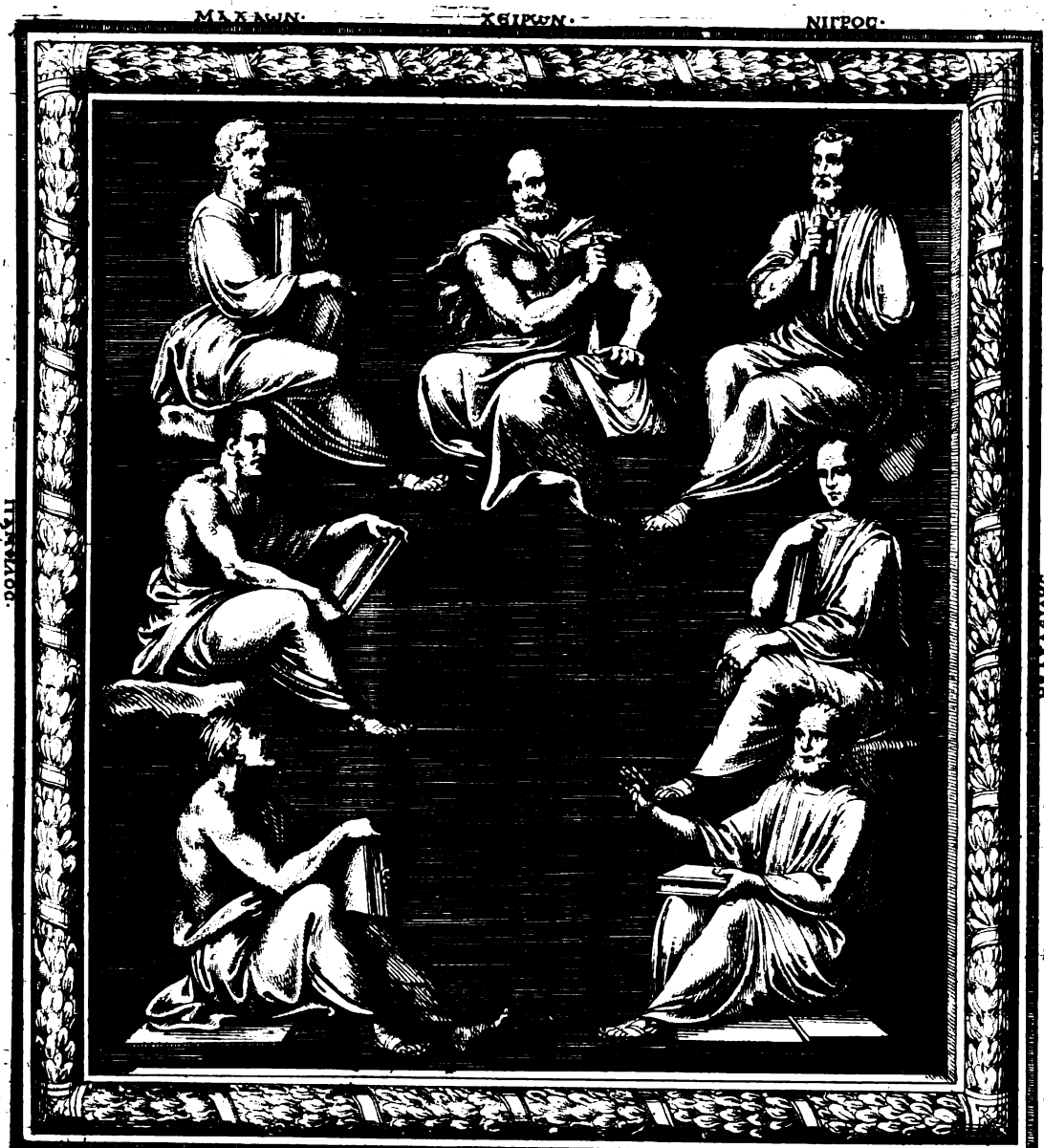
ordine alphabetico, eumque reprehendit, quòd illam absque delectu ex alienis eraserit scriptis, eidemque aniles fabulas, & superstitiosas præstigijs addiderit.

- 4 **ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ** *Xenocrates* sub Pamphilo sedet patriâ Alexandrinus, què item Galenus in præmio libri decimi de Simplicium Medicamentorum facultatibus testatur vixisse aorum suorum memoria, sed eum arguit partim tanquam compositorem librorum suppositorum de Aegyptiacis, Babilonijs, alijsque herbarum monumentis, partim etiam velut præstigijs deditum. A Plinio inter Medicos aliquoties citatur.
- 5 **ΝΙΓΡΟΣ** *Niger* prænomine Sextius à sinistro Chironis latere sedet, quem idem Plinius testatur, licet Romanum, Græcè tamen scripsisse, eumque diligentissimum Medicinæ auctorem nuncupat. Eiusdem meminit Dioscorides in Præmio libri primi de Materia Medica.
- 6 **ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ** *Heracledes* Tarentinus Empiricus sub Nigro sedet, quem Galenus libro sexto de Compositione Medicamentorum optimum Medicum, plurimorumque Pharmacorum expertum laudat, illique inter rei herbariæ Scriptores tertium locum post Dioscoridem, & Nigrum tribuit. Eiusdem meminere idem Dioscorides, Cornelius, Celsus, Laërtius, Athenæus.
- 7 **ΜΑΝΤΙΑΣ** *Mantias* sub Heraclide sedet Herophili sectator, ac eiusdem Heraclidæ præceptor, de quo plura Galenus.

T A B U L A I I.

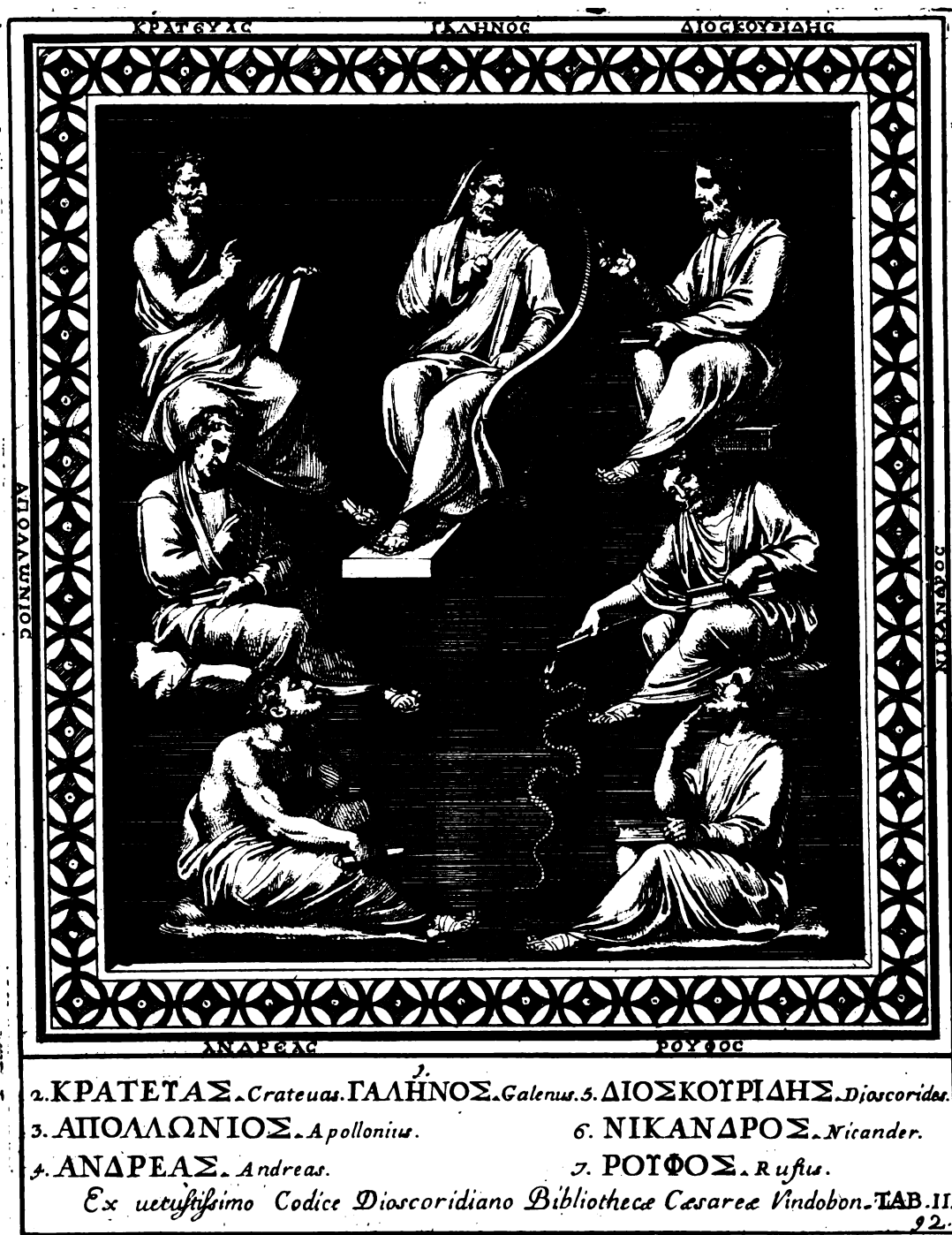
- 1 **ΓΑΛΗΝΟΣ** *Galenus* primo loco, & in medio sedet. Pergami sub Imperatore Hadriano natus, septuagenarius sub Imp. Septimio Severo obiit. Hic relictis subtilissimis ingenij sui, & indefessæ diligentiae monumentis, etiam nunc adeò clarus est, ut satius sit de eo tacere, quàm plura dicere.
- 2 **ΚΡΑΤΕΥΑΣ** *Cratæus* à dextero Galeni latere sedet. Ob singularem rei herbariæ peritiam ὁ Πικτόμορος Radicum sector, siue Herbarius, laudatur ab Hippocrate in Epistola ad eum scriptâ. Honorificam quoque eiusdem mentionem facit Dioscorides, ac antiquus Græcus Theriacorum Nicandri Scholiastes, qui Herbarium suum citat.
- 3 **ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ** *Apollonius* sub Cratæa sedet; cuius nominis licet multi fuerint Medici, hunc tamen Memphitam Lambecius arbitratur, qui citatur ab eodem antiquo Theriacorum Nicandri Scholiaste in explicatione vocis ἀλυσίς, quâ significatur herba quædam suffitu suo serpentes abigens, eundemque esse, cuius Opus de herbis ab ipso Scholiaste aliquantò post citatur, quamvis sine nomine Memphitæ.

A N-

2. ΜΑΧΑΩΝ. *Machaon*. ΧΕΪΡΩΝ. *Chiron*. 5. ΝΙΓΡΟΣ. *Niger*.
 3. ΠΑΜΦΙΛΟΣ. *Pamphilus*. 6. ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ. *Heraclides*.
 4. ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ. *Xenocrates*. 7. ΜΑΝΤΙΑΣ. *Mantias*.

Ex vetustissimo Codice Dioscoridiano Bibliotheca Casarea Vindobonensis. TAB. I.

- 4 **ΑΝΔΡΕΑΣ** *Andreas* sub Apollonio sedet, quem Dioscorides in præmio libri quarti de materia Medica cum Crateua laudat supra reliquos Medicinæ Auctores Græcos in re herbaria versatos. Eundem recenset Cornelius Celsus in Præfatione libri quinti inter Auctores, qui multa de facultatibus Medicamentorum prodiderunt. Galenus autem in citato præmio libri sexti, & alibi vehementer eum increpat ab Hippocratis prudentia valde remotum, ac tanquam qui primus medicamentorum scientiam præstigijs, & mendacijs corrumpere ausus sit.
- 5 **ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΗΣ** *Dioscorides* primus à sinistro Galeni latere sedet, ad nostram ætatem celeberrimus, cuius extant quinque de Re Medica libri ab ipso Galeno in citato Præmio libri sexti de simplicium Medicamentorum facultatibus summopere laudati. Patria ei fuit Anazarba Ciliciæ, postea Cæsarea Augusta. Existimant alij ipsum sub Nerone ad Vespasianum floruisse, alij probabilius sub C. Iulio Cæsare, & Augusto, ex Arci Philosophi ipsius Augusti familiaris amicitia, cui & suos libros de materia Medica Dioscorides dicavit.
- 6 **ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ** *Nicander* Colophonius infra Dioscoridem sedet, clarissimus non solum Medicus, verum etiam Historicus, Poëta, & Grammaticus, qui sub Attalo tertio eius nominis, ultimoq; Pergami Rege floruit. Præter alia, quæ Suidas recenset, composuit versibus Hexametris duo etiam nunc extantia Poëmata, de Bestijs venenatis, & de Remedijs contra venena, quorum primum Theriaca, alterum Alexipharmacum inscribitur; eodemque allusit pictor, ita illum repræsentando, ut sinistra quidem manu teneat volumen, dextra autem extentâ irriter serpentem.
- 7 **ΡΟΥΦΟΣ** *Rufus* Ephesius sub Nicandro sedet postremus, qui sub Impp. Traiano, & Hadriano floruit, & præter libros tres de Appellationibus partium corporis humani, aliaque nonnulla, etiam nunc extantia, multa quoque composuit, quæ à Suida numerantur, ac temporis diuturnitate interciderunt.

Errata *Corrigenda*.

IN PHILOSOPHIS.

pag. 2	simulanti	simulantem
pag. 3	Tarentitimæ	Tarentinæ
pag. 5	<i>in fine adde</i>	CRATIPPVS ASCIONDI FILIVS MI- TYLENENSIS
pag. 6	Soticum	Stoicum
pag. 9	Anadyomenis	Anadyomenes
pag. 10	arbuscula duo	arbusculas duas
	confecit	infecit
pag. 15	Cordubâ	Cordubæ
	perlatus	deductus
pag. 23	ad Zephyrium	Zephyrium

IN POETIS.

pag. 4	PAENE	PENE
pag. 6	quam ex ver- sione C. V. Leo- nis Allatij exhi- bemus	<i>ad de</i> <i>Circum autem supercilia, utraque promi- nentia bene considerata confinxit ars; nec immerito &c. Erat & alia statua in Smyr- nensium Bibliotheca, de qua Strabo</i>
pag. 7	Amastrasis	Amastridis
pag. 13	Mitylenes	Mitylenis

IN RHETORIBVS.

pag. 2	ΑΡΙΣΤΙΑΗΣ	ΑΡΙΣΤΕΙΑΗΣ
	ΣΜΥΡΝΕΟΣ	ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ

R E G E S T V M.

- I. In Imagines Veterum Philosophorum. * ** A B C D E
II. In Imagines Veterum Poëtarum. a b c d
III. In Imagines Veterum Rhetorum. A B C D

R O M A E.

Typis IOANNIS BAPTISTAE BVSSOTTI

M D C L X X X V

SVPERIORVM PERMISSV.

